



Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mayıs 2014 Sayı: 31

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

1 Mayıs, bu yıl da tüm dünyada ve ülkemizde kitlesel ve yaygın bir şekilde kutlandı.

Küba ve Rusya'daki 1 Mayıs kutlamaları, yine devasa kitleselliği ve canlı gösterileriyle ön plandaydı. Rusya'da '90 yılından sonra ilk kez Kızıl Meydan, 1 Mayıs gösterilerine açıldı. Ve yine onbinler, orak-çekiçli bayraklarla, Lenin ve Stalin posterleriyle alanlardaydı.

Sadece Rusya ve Küba'da değil, Yunanistan'dan İran'a, Endonezya'dan Çin'e dünyanın dört bir tarafında 1 Mayıs büyük bir coşku ile kutlandı.

Yasaklı ve çatışmalı geçen 1 Mayıs olarak ise, iki ülkenin ismi öne çıktı; Türkiye ve Kolombiya. Uluslararası basın kuruluşları, Türkiye'den, özellikle de Taksim ve Kızılay'dan görüntüleri yayınladılar. AKP hükümetinin o çok övündüğü "ileri demokrasi"nin ne menem bir şey olduğunu, dünya kamuoyuna da göstermiş oldular.

Elbette Türkiye'den dünyaya yayılan görüntüler, sadece polis vahşeti değildi. Aynı zamanda onca yasağa, engellemelere, saldırılara rağmen, kitlelerin 1 Mayıs'ı kutlamada gösterdiği kararlılık ve bu uğurda verdiği mücadele de vardı. Öyle ki, dünya basınında, geçen yılki Haziran ayaklanmasına atıfta bulunularak, bu senenin de Türkiye'de sıcak geçeceği yer aldı. 1 Mayıs'ta yaşananlar bunun işaretleri olarak değerlendirildi.

Sayfa 2'de sürüyor



Durduramayacaklar HALKIN COŞKUN AKAN SELİNİ!

Gerçekten de 1 Mayıs günü İstanbul ve Ankara'da yaşananlar, AKP hükümetinin kitlelerden korkusunu ve aczini bir kez daha gözler önüne serdi. İstanbul, "yasak kent"; Taksim, polis işgali altındaki betondan boş bir alandı. Çeşitli illerden İstanbul'a getirilen 39 bin polis, 50 TOMA aracı ve çok geniş bir alanın çelik bariyerlerle çevrilmesine rağmen, onbinlerce kişi Taksim'e çıkabilmek için saatlerce çatıştı.

Devlet, sadece aldığı tedbirler yönünden değil, saldırganlıkta da önceki yıllardan daha pervasızdı. İçlerinde dergimizin okurlarının da bulunduğu onlarca kişi yaralandı, yüzlercesi gözaltına alındı, işkence gördü. CHP milletvekillerine bile saldırdılar, yaraladılar. Hırsızlığı, rüşveti, talanı "dokunulmazlık" zırhı ile kapatmaya çalışanlar, 1 Mayıs söz konusu olunca "milletvekili dokunulmazlığı"nı hiçe saydılar.

Ankara'da ise "yasaklı alan" Kızılay'dı. Ve Sıhhiye ile Kızılay arasına kocaman bir seyyar "çelik duvar" çekilmişti. Gerekliğinde gözaltına aldıklarını bir "nezarethane" olarak da kullanılabilecek şekilde düzenlenmiş olan bu duvar, Türk mühendislerine yaptırılmıştı. Hatta Ukrayna'ya da ihraç edileceği söyleniyordu. Ne de olsa Türkiye'nin en gözde ihraç malı "ordu"su, güvenlik araçlarıydı...

Ama "utanç duvarları"na, TOMA'larına, gaz bombalarına rağmen, onbinler "yasaklı" ilan edilen alanlarda 1 Mayıs'ı kutlamak için sokaklara çıktı ve tüm önlemleri boşa çıkarmayı başardı. Yenilen bir kez daha egemenler ve AKP hükümeti oldu.

AKP, 1 Mayıs'ın hemen ardından "yolsuzluk soruşturması"nı halletmenin telaşına düştü.

Bilindiği gibi, soruşturmayı başlatan polisler ve savcılar görevden alınmıştı. Onların yerine tayin edilen savcılar, iddianameyi "hukuk dışı deliller"e dayanmış olmakla değerlendirip TOKİ dosyasını kapattı. Aralarında işadamı Ali Ağaoğlu ve eski Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın oğlunun da olduğu 60 kişi hakkında "takipsizlik kararı" verdi.

Hatırlanacaktır, 17 Aralık operasyonunun başladığı günlerde Erdoğan Bayraktar, Bakanlıktan zorla istifa ettirilmesine kızmış ve "ne yaptımsa, Başbakan'ın bilgisi dahilinde yaptım" demişti. Hatta AKP'den de istifa edeceğini söylemişti. Fakat sonradan Başbakan'dan özür diledi ve geri adım attı. Karşılığında, tutuklu olan oğlunu önce tahliye ettirdi, ardından "takipsizlik kararı" ile yargılanmaktan kurtarmış oldu.

Bayraktar da dahil, haklarındaki yolsuzluk suçlamasından dolayı istifa etmek zorunda kalan 4 bakan hakkında uzun süredir bekletilen fezleke, sonunda meclise geldi. Ancak özellikle "Meclis TV"nin yayın yapmadığı Pazartesi günü seçildi. Her ne kadar bu durum, CHP'li vekillerin meclisten yaptıkları yayınlarla işlemez hale getirildiyse de, AKP yolsuzluk fezlekesini halktan gizlemeye çalıştı. Ve ardından mecliste oluşturulacak bir komisyona havale ederek, zamana yayma, unutturma yöntemini devreye soktu.

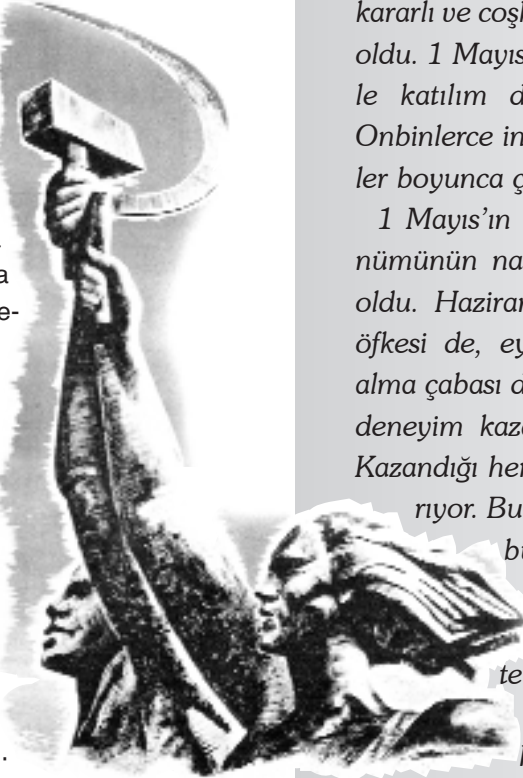
Diğer yandan yolsuzluk operasyonunu başlatan polis ve savcılar hakkında soruşturma başlattı. Başta savcı Zekeriya Öz olmak üzere cemaatçi bilinen kadrolar sürgün edilmişlerdi. Şimdi meslekten men edilme durumları söz konusu. Bununla da yetinmeyerek Fettullah Gülen hakkında soruşturma başlattılar.

Ayrıca ABD'den Gülen'i Türkiye'ye iade etmesini istediklerini, bu doğrultuda Obama ile konuşulduğunu Erdoğan bizzat söyledi.

Kısacası Erdoğan, cumhurbaşkanlığı seçimine hazırlanırken, yolsuzluk soruşturmasından sıyrılmaya çalışıyor. Sözde hukuku işletiyormuş gibi görünerek aklanmanın yollarını düzlüyor. Ancak ne yaparsa yapsın, üzerine yapışmış olan hırsız ve katil damgasından kurtulamayacak! "Çankaya Köşkü"ne çıkarak dokunulmazlığına sığınma çabası bile kar etmeyecek!

En son 1 Mayıs'ta da görüldüğü gibi, halkın coşkun akan selini durduramayacaklar! Başta Erdoğan olmak üzere tüm halk düşmanları, bu selin altında boğulacak!

Haziran şehitlerinden Ali İsmail Korkmaz'ın söylediği gibi; korksunlar ve titresinler! İşte Haziran direnişinin yıldönümüne bir aydan kısa bir süre kaldı. 1 Mayıs'tan aldığımız moral gücüyle Haziran'a yüklenelim! Şehitlerin resimleriyle başta Taksim olmak üzere, alanları zapt edelim! Yeni Haziranlar yaratalım!



Okurlara...

Merhaba,

30 Mart seçimleri, kitlelerin yaşadığı sorunlara çözümün sandıkta olmadığını bir kere daha göstermiş oldu. Bunu görmenin yarattığı öfke, bu yılki 1 Mayıs'ı güçlendiren bir unsurdur. Herkes çok büyük bir heyecanla hazırlandı 1 Mayıs'a. Gaz maskesi satan dükkanların önünde uzayan kuyruklar, 1 Mayıs'ın militan, kararlı ve coşkun yüzünü simgeliyordu. Öyle de oldu. 1 Mayıs'ta, estirilen terör havası nedeniyle katılım düştü, ama kararlılık düşmedi. Onbinlerce insan, Taksim'e çıkan yollarda saatler boyunca çatıştı.

1 Mayıs'ın havası, Haziran direnişinin yıldönümünün nasıl karşılanacağını da göstergesi oldu. Haziran direnişinden bugüne, kitlelerin öfkesi de, eylem gücü de, haklarını sokakta alma çabası da güçleniyor. Üstelik her eylemde deneyim kazanıyor, çatışma gücünü artırıyor. Kazandığı her unsur, kitlelerdeki özgüveni artırıyor. Bu tablo, burjuvazinin de korkularını büyütüyor. Çünkü kitleleri kandırmak, yatıştırmak, terörle baskı altına almak için kullandığı yöntemler, her geçen gün etkisizleşiyor. Kitleler, daha büyük kavgalara hazırlanıyor. Önümüzdeki günler, bunun somut görüngülerine tanıklık edecektir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

31. sayıda

3	1 Mayıs'ı engelleyemedi
4	Yasaklara rağmen 1 Mayıs
5	Saldırıların hesabını soralım
6	1 Mayıs direniş demektir
7	1 Mayıs bizim! Taksim bizim!
8	Binlerce cesur yürekle direndik
9	Liseli gençlik ÖB ile 1 Mayıs'ta
11	Antakya'da Haziran şehitleriyle alanlardaydık
12	Greif'te polis saldırısı
13	Tedaş'ta işçi kıyımı
14	"68 Devrimcidir
16	Sendikal üyelikte e-devlet kime kolaylık sağladı
17	Uluslararası hapishaneler sempozyumu
20	Kazanan biz olacağız
21	Haziran şehitlerinin davaları
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Seçimle değil, kitle eylemiyle

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 31, Mayıs 2014, 2 TL(KDV Dahil)

1 Mayıs, Türkiye’de her dönem günler öncesinden egemenlerin eteklerini tutuşturan bir gün olmuştur. Kutlanmasını engellemek, engelleyemedikleri durumda da katılımı olabildiğince düşürebilmek için ellerinden geleni yaparlar. Bu yaklaşım, AKP hükümetleri döneminde de değişmemiştir. Ancak her ne yaparlarsa yapsınlar, 1 Mayıs’ın şu ya da bu biçimde kutlanmasını engelleyememişlerdir. Bu yıl da yaşanan budur.

AKP’nin Taksim korkusu

2014 1 Mayıs’ı da günler öncesinden tartışılmaya başlandı. Daha önce 1 Mayıs’ı yasallaştırmakla ve Taksim’i

Haziran direnişinde de Taksim’in simge haline gelmesi, Taksim dışında farklı bir alanı dillendirmeyi, reformistler açısından da imkansız hale getirmişti. Hatta CHP bile “Taksim” demek ve milletvekillerini göndermek zorunda hissetti.

Muhalif kesimler açısından 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak ne kadar önemli ise, AKP hükümeti açısından da Taksim’i 1 Mayıs’a ve kitle gösterilerine kapatmak, o kadar hayati bir sorundu. AKP Taksim’de kendi sonunu görüyordu çünkü.

Hatırlanacaktır, ilk olarak geçen yıl 1 Mayıs’ta “çukur” bahanesiyle Taksim’i gösterilere kapatmışlardı. Buna bir de 31 Mayıs’ta başlayan ve

Beşiktaş’tan Levent’e kadar çok geniş bir alan, bırakalım araç trafiğini, yaya trafiğine kapatılmıştır. O bölgelerde yaşayanlar, evlerinde dahi gaza maruz kalmışlar, çocuklar çılgık çılgı-ğa sokağa fırlamıştır.

Bu yönleriyle geçen yıldan veya daha önceki yasaklı 1 Mayıs’lardan çok daha geniş yasaklar ağı ile kuşatıldığımızı söyleyebiliriz. Bu, yığılan polis sayısından, kullanılan araç çeşitliliğine kadar böyledir.

Ancak tüm yasaklarına, önlemlerine rağmen, daha önceki 1 Mayıs’ları engelleyemedikleri gibi, bunu da engelleyemediler. Çünkü **1 Mayıs’ın doğuşu, ruhu, tarihi, zaten yasakları, engelleri aşma üzerine kurulmuştur.** Somut talep olarak “8 saatlik işgünü”nün ötesinde, **bir bütün olarak işçi sınıfının burjuvaziye karşı dünya çapında bir başkaldırı günüdür 1 Mayıs!** Giderek ezilen-sömürülen tüm kesimlerin sahiplenildiği, egemenlere karşı isyanını ortaya koyduğu, taleplerini haykırdığı bir gün haline gelmiştir.

Yüzyılı aşkın süredir egemen sınıfların tüm engellemelerine rağmen, artan bir yaygınlıkta ve kitlesellikte kutlanması ve en gerici diktatörlerin bile -tıpkı Erdoğan gibi- bu günü kabul etmek zorunda kalması, 1 Mayıs’ın bu artan gücünün sonucudur. **Yasal ya da yasa-dışı; 1 Mayıs’ın kutlanmadığı tek bir ülke yoktur! Artık egemenlerin sorunu, 1 Mayıs’ın kutlanmasını tümünden engellemek değil, onun kitleselliğini düşürmek, olabildiğince yalıtımak ve kendi icazeti altına alabilmektir.** AKP hükümetinin de yapmak istediği, yapmaya çalıştığı budur. Fakat bunu da başaramamıştır.

Kazanan yine 1 Mayıs oldu

Haziran direnişinin ardından gelen 1 Mayıs’ın doğal olarak çok kitlesel olacağı bekleniyordu. Son yasal 1 Mayıs’ta yaklaşık bir milyon kişi Taksim’i doldurmuştu. Keza Haziran direnişi sırasında Taksim yine milyonlarla dolup taşıtı. Son olarak Berkin’in cenazesi 3 milyon kişi ile kaldırıldı. AKP’yi de titreten ve bu yasakları koydurtan güdü, artan bu kitlesellikti.

Bu 1 Mayıs’ta beklenen kitleselliğe ulaşamamış olması ya da Taksim’e

Bariyerleri, çelik duvarları, gaz bombaları... 1 MAYIS’I ENGELLEYEMEDİ, ENGELLEYEMEZ!

1 Mayıs’ı özüne, tarihine uygun bir şekilde kutlamak isteyenlerin alanı Taksim’di. Ve bu artık tartışılmayacak kadar kesin, kitleler nezdinde de kabul görmüş meşru bir haktı. 2014 1 Mayıs’ının Haziran direnişinden sonraki ilk 1 Mayıs olması ve Haziran direnişinde de Taksim’in simge haline gelmesi, Taksim dışında farklı bir alanı dillendirmeyi, reformistler açısından da imkansız hale getirmişti. Hatta CHP bile “Taksim” demek ve milletvekillerini göndermek zorunda hissetti.

1 Mayıs gösterilerine açmakla övünenler, 1 Mayıs’ın Taksim’de ve büyük bir kitlesellikle kutlanmasını önlemenin her yolunu denediler.

Öyle ki, “yasaklı alan”lar içinde sayılan Kadıköy’ü bile Türk-İş’e açarak, 1 Mayıs’ı bölmenin hesaplarını yaptılar. Her ne kadar Türk-İş, Hak-İş ya da Memur-Sen gibi hükümete yakınlığı ile bilinen konfederasyonlarla 1 Mayıs’ı yanyana getirebilmek; dolayısıyla 1 Mayıs kitesini bölebilmek mümkün olmasa da, bunu da devreye sokmaktan ve demagoji malzemesi olarak kullanmaktan geri durmadılar.

Fakat asıl kilitlendikleri yer, doğal olarak Taksim Meydanı oldu. Çünkü **1 Mayıs’ı özüne, tarihine uygun bir şekilde kutlamak isteyenlerin alanı Taksim’di.** Ve bu artık tartışılmayacak kadar kesin, kitleler nezdinde de kabul görmüş meşru bir haktı. Nitekim reformist partiler de dahil olmak üzere, kendine ‘sol’, ‘sosyalist’ diyen herkes, 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlayacaklarını önceden duyurdular.

2014 1 Mayıs’ının Haziran direnişinden sonraki ilk 1 Mayıs olması ve

tüm ülkeye yayılan Gezi direnişi eklenince, AKP’nin Taksim korkusu bir heyulaya dönüştü.

Haziran direnişi, işbaşına geldiği dönemden bu yana AKP’ye indirilen en büyük darbedir. Ve halen onun korkusuyla titremektedir. Direnişten bu yana Taksim, polis işgali altındadır. 1 Mayıs’ta ise daha günler öncesinden getirilen çelik bariyerlerle çevrilmiş, 30 Nisan gecesinden itibaren de kitleye kapatılmış, on binlerce polis dışında kimsenin giremediği boş bir mekan haline getirilmiştir.

İstanbul’da polis kuşatması

1 Mayıs günü, her tür ulaşım hattının “valilik kararı” ile kesilmesiyle, sıkıyönetimden de öte, neredeyde ilan edilmemiş bir “sokağa çıkma yasağı” sözkonusudur. İşlerine, evlerine gitmek isteyenlerin veya otellerine ulaşmak isteyen turistlerin dahi engellendiği, yürüyerek gitmelerine bile izin verilmeyen bir çitle çevrilmiştir İstanbul.

Sadece Taksim ve yakın çevresi değil, Topkapı’dan Mecidiyeköy’e,

girilememesi, kimi küçük-burjuvalarda, liberal kesimlerde, aydınlarda bir karamsarlık ve umutsuzluk havası yaratabilir. Onlardan daha geniş kesimlere doğru bu hava yayılabilir. Bu onların "güce tapan" ikircikli ruh hallerine uygundur, dolayısıyla şaşırtıcı da değildir. Fakat bu tür karamsar değerlendirmelere asla prim vermek gerekir.

Bugüne kadar görülmemiş yasaklara ve günler öncesinden yaydıkları korkuya rağmen, onbinlerce insan Taksim'e girmek için yola çıkıyor ve saatlerce polisle çatışlıyorsa, bu 1 Mayıs'ın zaferidir. Hükümet acz içindedir ve bir kez daha kaybetmiştir. Hem de sadece İstanbul'da değil, "yasaklı alan" ilan ettiği Ankara-Kızılay'da da kaybetmiştir. Dersim'de, Van'da, 1 Mayıs'ın "kalekol" yapımlarına karşı mücadele ile birleşmesi ve binlerce kişinin dağlara tırmanarak çatışması ile de kaybetmiştir.

Böyle bir kesitte, 1 Mayıs'a katılan kitle sayısının niceliği değil, niteliği önem kazanır. Cesaret, militanlık, ısrar ve kararlılıktır önemli olan. Ki bu 1 Mayıs'ta bu erdemler bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Diğer yandan **bunca kuşatılmışlığa rağmen, onbinlerce kişinin "yasaklı alan" ilan edilen yerlere çıkmak için seferber olması, hiç de azımsanmayacak bir kitleselliğin varlığını gösterir.** Bu kitle, yaralanmayı, tutuklanmayı, hatta ölümü göze alarak yola çıkan bir kitledir. Nitekim yine onlarca kişi ağır şekilde yaralandı, yüzlercesi gözaltına alındı ve gözaltı süreleri uzatılarak, işkence yapılarak gözdağı verildi. Ama gözaltından yine sloganlarla, zafer işaretleriyle çıktılar ve Adliye önünde bekleyen kitlenin alkışlarıyla sloganlarıyla karşılandılar.

Sadece bu tablo bile, 1 Mayıs'ın moral gücünü, kararlılığını resmetmeye yeter. Ve gerçekte kimin kazanıp kimin kaybettiğini ortaya koyar.

Diğer yandan **Türkiye, dünyada Kolombiya ile birlikte, "1 Mayıs'ın çatışmalı geçtiği iki ülkeden biri" sıfatını alarak tarihe geçmiştir.** Bu Türk egemenlerinin utancıdır. Tıpkı Ankara'nın ortasına koydukları "utanç duvarı" gibi...

Onlar tarihe bu simgelerle geçecekler. Türkiye işçi ve emekçileri ise, her koşul altında 1 Mayıs'ı kutlamanın gururu ile...



1 Mayıs bu yıl İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Bursa, İzmit, Samsun, Trabzon, Antalya, Aydın, Diyarbakır, Şırnak, Siirt, Antakya, Gaziantep gibi birçok ilde ve merkezde kutlandı. Ancak Taksim ve Kızılay, 2014 1 Mayıs'ında en çok öne çıkan meydanlar oldu. 1 Mayıs'a yasaklanan bu her iki meydana, polisin vahşi saldırısına karşı büyük bir direniş yaşandı. Genel olarak 1 Mayıs meydanlarında, işçilerin, emekçilerin yaşadığı ekonomik ve siyasi sorunlara değinildi, Taksim ve Kızılay'daki polis saldırısı kınandı.

1 Mayıs 2014 de direnişle ve çatışmayla geçti. Devletin yasaklarına ve aldığı tüm güvenlik önlemlerine karşılık, on binlerce kişi sokak sokak devletle çatıştı. "Hayatı olumsuz etkiliyor" diyerek 1 Mayıs'ı yasaklamaya çalışanların, kendilerinin hayatı nasıl kilitlediği bir kez daha ortaya çıktı.

İstanbul'da sıkıyönetim de sökmedi

İstanbul'da fiili sıkıyönetim ilan eden devlet, kara, deniz ulaşımıyla iki yakanın birbiriyle buluşmasını engellemeye çalıştı. Taksim'e ulaşan tüm yolları sadece araçlara değil, yayalara da kapattı. Geçen yıldan daha geniş bir alanı, geceden itibaren bariyerlerle kapattı. Sadece Taksim ve çevresine 19 bin polis konuşlandırıldı. Farklı illerden toplam 39 bin polis ile İstanbul'u işgal etti. Bu durum kitlelerin çok büyük tepkisini çekti.

Bütün bu yoğun önlemlere rağmen 1 Mayıs'ın kalbi yine Taksim'de attı. Devlet icazetiyle gerçekleşen mitinglere katılım zayıf ve cokusuz kaldı. Devletin günler öncesinden başlattığı "1 Mayıs'ta provakasyon olacak" demagojisi de tutmadı. Asıl terörü devletin yaptığı bir kez daha gözler önüne serildi. Yine onlarca kişi gaz fişekleriyle yaralandı, yüzlerce kişi gözaltına alındı. Polisin gaz bombalarından, evlerinde oturanlar, çocuklar da nasibini aldı. 1 Mayıs'tan iki gün önce artan çocuk cinayetlerini önlemenin yöntemi olarak "çocuklarınıza çılgılık atmayın öğretin" diyenler, 1 Mayıs'ta gaz bombalarını pervasızca savurarak çocuklara çılgılık attırdılar.

Üstelik ne kendi anayasalarına, ne de bağlı

bulundukları AB'nin standartlarına uymadan yaptılar bunu.

2010 yılında, 1 Mayıs'ın da, Taksim'in de görkemli kitle direnişleriyle kazanıldığını gözlerden gizlemek isteyen AKP, bir taraftan 1 Mayıs'ı yasallaştırmakla, Taksim'i 1 Mayıs'a açmakla övünüyor, diğer taraftan sürekli yeni bahanelerle yasaklamaya çalışıyor. Geçen yıl inşaatı bahane etmişti. Bu yıl ise, daha açık oynayarak Yenikapı'yı adres gösterdi. Hatta Yenikapı için otobüs tahsis bile yapıldı! Bir kez daha görüldü ki, AKP hükümeti hala Gezi korkusuyla yaşıyor, Haziran isyanını iliklerine kadar hissediyor. Yasaklamaları salt bir mekan sorunu değil, kitlelerin öfkesinin patlamaya dönüşmesi korkusudur.

39 bin polis, 50 toma, onlarca akrep aracı, yüz binlerce plastik mermi ve gaz bombası yetmedi, sivil faşistleri de hazır beklettiler. Eylemcilerin arasına sivil polisleri sokmaya çalıştılar, gözaltılar yapmak istediler. 1 Mayıs'tan günler önce evleri basarak "silah, bomba bulduk" gibi bildik yalan argümanlara sarıldılar.

Gece 3.30'dan sonra metrobüs seferleri, sabah 6'dan itibaren metro ve vapur seferleri durduruldu. Metrobüs duraklarında bekleyen polisler çantaları aradılar. Semtleri ablukaya alarak çıkışları engellemeye çalıştılar. Asya yakasından Avrupa'ya geçmek isteyen işçilerin araçları durduruldu. İşçiler, araçlardan inerek caddeyi trafiğe kapattılar.

İlk saldırı haberi 7.30'da Okmeydanı'ndan geldi. 1 Mayıs'a yürüyüş için hazırlanan devrimci kurumlara ve kitleye polis gaz bombaları, tazyikli suyla saldırdı. Saldırıya barikatlar kurularak cevap verildi. Çatışmalar iki saate yakın mahalle arasında sürdü ve polis püskürtüldü. Çatışmalar, Piyalepaşa Bulvarı, Okmeydanı SSK civarı ve E-5 otobanına kadar yayıldı. Okmeydanı Hastanesi'ne de yoğun bir gaz bombası ve pastik mermi saldırısı yapıldı. Araya sıkışan çevik kuvvetin malzemelerine militanlar tarafından el konulduğu öğrenildi.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun ve diğer devrimci kurumların toplanma çağrısı yaptığı Şişli Meslek Lisesi önü de sabah erkenden polis tarafından işgal edildi. İkinci buluşma noktasında bekleyen kitleye polis toplanamadan saldırdı ve çatışmalar başladı. Aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci kurumlar, Bomonti'nin arka sokaklarına indi ve çatışmalar buralarda devam etti. Polisin tomalı ve akrepli saldırısı, gaz bombalarının ve plastik mermilerin atılmasına rağmen kararlılıkla polis barikatlarının üzerine yüründü.

Saat 9.30 civarında Ergenekon Caddesi'ne çıkıldı ve mezarlık önünde bekleyen polis barikatına doğru yüründü. "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak", "Yaşasın 1 Mayıs", "Taksim 1 Mayıs alanıdır", "Katil devlet hesap verecek" sloganları atıldı. Polis gaz bombaları, plastik mermi ve tomayla saldırıya geçti. Saldırıya sapanlar ve taşlarla karşılık verildi.

Feriköy'ün ara sokaklarında bir müddet devam eden çatışmanın ardından kitle Kurtuluş Caddesi'ne çıktı. Burada da yoğun bir saldırı yaşandı. PDD okurları saldırılara sapanlarla karşılık verdi. Havai fişek ve taşlarla da polisin saldırısı zaman zaman geri püskürtüldü. Buradaki sokaklarda TİKB(Bolşevik) militanlarının yazılamalar yaptığı görüldü.

Ardından Sıracevizler Caddesi'ne geçen devrimci kurumlar, ara sokaklardan DİSK önüne

çıkı. Saat 10.30 gibi DİSK önüne ulaşabilen kitle, burada yürüyüşün başlamasını bekledi. PDD okurları da DİSK'in arkasındaki otoparkın tellerine "Kurtuluş, devrimde sosyalizmde" pankartını astı.

DİSK önünde Greif işçileri, Karşı gazetesi direnişçilerinin yanı sıra birçok devrimci, demokrat kurum da toplanmıştı. **Yaklaşık 3 bin kişilik kitle, saat 11'de kortej oluşturup yürüyüşe geçerek Halaskargazi Caddesi'ne çıktı.** Bir süre sonra polis barikatına gelip dayandı ve kısa süren görüşmeler yapıldı. Ancak daha görüşmeler sürerken polis anonsları yapılmaya başlandı. Ardından polisler tazyikli su, gaz bombası ve plastik mermiyle saldırıya geçti. Kitle de polise taşlar atarak, sapanlar ve şişelerle karşı koydu.

Polisin saldırısı karşısında **Abide-i Hürriyet Caddesi'ne çekilen kitle, 3 saat boyunca polise adım attırmadı.** Şişli Polis Merkezi'nin önünde polisi hareketsiz bıraktı. Tomalar ve akrepler yerinden kıpırdımadı. Polisin güvenlik için getirdiği bariyerler, direnişçilerin barikat malzemesi oldu. Çatışmalarda polisler birçok kez kaçmak zorunda kaldı.

Saat 14.30 gibi takviye çevik kuvvet ekipleri ve tomalarla çok yoğun bir saldırı gerçekleşti. Saldırıya taşlarla, havi fişeklerle, molotoflarla karşılık verilerek Bomonti'ye doğru çekildi kitle. Buradaki saldırıda PDD okurlarından yaralananlar oldu ve hastaneye gönderildi.

Bomonti'nin ara sokaklarında çatışmalar 15.30'a kadar devam etti. Polisin yoğun saldırısı ve kitlenin azalmasının ardından eylem yerinden çıkıldı. Çekiliş güzergahı olan Halide Edip Adivar Mahallesi'nde sivil faşistlerin toplandığı öğrenildi. Oraya yönelen kitleyi mahalle halkı korumaya aldı ve farklı yollardan çıkılmalarını sağladı. Sivil faşistler de saldırmaya cesaret edemediler.

Anadolu yakasından gelenler, Zincirlikuyu'da polis barikatıyla karşılaştılar. Aralarında PDD okurlarının da bulunduğu kitle, polisler saatlerce çatıştı. Zaman zaman Levent'e kadar geriletilen kitle, her dafasında toplanarak Taksim'e yöneldi. E-5 üzerinde de çatışmalar yaşandı. Ayrıca **Mecidiyeköy Ortaklar Caddesi de çatışmaların yoğun yaşandığı yerlerden oldu.** Polis saldırısına taşlar, sapanlar ve havai fişeklerle karşı konuldu.



Beşiktaş'ta ise saldırı saat 8.00'de başladı. Kortejler henüz toparlanmaya başladığı anda, tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırı başlandı. **Beşiktaş Merkez, Abbasağa, Barbaros Bulvarı üzerinde yoğunlaşan çatışmalarda polis geri püskürtüldü.** Evlere gaz bombaları atıldı. Bir müddet sonra Beşiktaş Merkezi'ni ablukaya alan polis, gözaltılara başladı.

Buradaki çatışmalar da saat 15.00'e kadar sürdü.

İstiklal Caddesi ve Tarlabası civarında da yer yer kısa süreli çatışmalar yaşandı. Polis İstiklal ve civarına kat kat bariyerler koyarken, üç-beş kişi bir arada gördüğü anda saldırı. Buna rağmen pankart açarak yürüyüşe geçenler oldu.

İstanbul'da 1 Mayıs direnişi süresince yüzlerce insan yaralandı. 4 kafa travması, bir kol kırığı, bir göze pastik mermi isabet etmesi meydana geldi. Polisin attığı gaz bombaları ve tazyikli su yüzünden olarca işyerinin camları kırıldı, insanlar nefes alamaz hale getirildi. Polisin gözaltı teröründe 200'den fazla kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arabalarda ve karakollarda işkenceden geçirildi.

Ankara'da Kızılay yasağı delindi

İstanbul'da Taksim'i yasaklayanlar, Ankara'da da Kızılay Meydanı'nı gösterilere kapatmıştı. Fakat **Ankara Dayanışması içinde yer alan devrimci ve ilerici kurumlar, 1 Mayıs'ı Kızılay'da kutlayacaklarını duyurdular ve kitleyi Kızılay'a çağırdılar.** Bu çağrıya önemli sayıda bir kitle katıldı ve Kızılay, bir kez daha büyük bir direnişe sahne oldu.

Yasal miting olarak yapılan Sıhhiye ve Tandoğan mitingleri, Kızılay'ın gölgesinde kaldı. Kitleler Kızılay'a girmek için saatlerce polisle çatıştı. Polisin gaz bombalarıyla, plastik mermiyle, tomayla saldırısına barikatlar kurularak sapanlar, havai fişekler ve molotoflarla karşılık verildi.

Ankara polisinin Yatağan işçilerine atlı polislerle saldırısına, 1 Mayıs'ta "çelik duvar" eklendi. Ziya Gökalp Caddesi'ni Kızılay'a bağlayan yeri boydan boya bu çelik zırhla kapattılar. Rağmen, kitlenin kararlılığı ve direnci, polise zor anlar yaşattı. Saatlerce süren çatışmalarda polisler yer yer gerilemek zorunda kaldılar.

Haziran direnişinde şehit düşen Ethem Sarısülük'ün vurulduğu yere

karanfil bırakmak isteyen kitle engellenmeye çalışıldı. İçlerinde Ethem'in kardeşleri de dahil olmak üzere onlarca kişiyi gözaltına aldılar. Kızılay ve civarındaki çatışmalarda 20'den fazla kişi yaralandı.

1 Mayıs günü yaşanan saldırılar, ertesi gün Kızılay-Güvenpark'da, protesto edildi. "Her yer Taksim, her yer Kızılay! Faşizme teslim olmayacağız, Bu sokaklar bizim" pankartının açıldığı protesto gösterisinde, basın açıklamasını Ethem'in ağabeyi Mustafa Sarısülük okudu. Açıklamada, 1 Mayıs'ın kutlanmasının hiçbir şekilde engellenemeyeceği, alanlarda kutlamanın demokratik bir hak olduğu ve yasaklanamayacağı vurgulandı.

Açıklamanın ardından kısa bir süre oturma eylemi yapıldı. Ve Ethem'in vurulduğu yere yürüyerek, onun şahsında Taksim Gezi Direnişi sürecinde yaşamını yitirenler için karanfiller bırakıldı. Önümüzdeki günlerde devam edecek olan Haziran şehitlerinin davaları hatırlatıldı ve katılımının önemi değinilerek eylem sona erdirildi.



Saldırıların hesabını soralım!

PDD temsilcisi Zeynel Sarar, 1 Mayıs günü polisin sıkı gaz fişeginin kafasına çarpması sonucu yaralandı. Yakınlardaki doktorların ilk müdahalesinin arkasından ambulansla Çapa'ya, oradan Haseki Hastanesi'ne gönderilen Sarar'ın beyin tomografisi çekildi. Hayati tehlikeyi atlattığının görülmesinin ardından hastaneden taburcu edildi.

1 Mayıs günü, Şişli'den Bomonti'ye, Levent'ten Nişantaşı'na, Beşiktaş'tan Fulya'ya kadar çok geniş bir alanda devam eden çatışmalarda, çok sayıda insan yaralandı, gözaltına alınırken ve sonrasında işkence gördü.

Yaralananların, işkence görenlerin tıbbi ve hukuksal takibinin yapılması, büyük bir önem taşıyor. Devletin bu vahşi saldırılarına maruz kalan her bir insanımızın polisten davacı olması, suç duyurusunda bulunması önemlidir. Başta insan hakları kurumları olmak üzere ÇHD, TTB gibi meslek örgütlerinin de bu davaların takipçisi olması gerekiyor.

Bunların hesabını sormak, direnişi farklı bir şekilde sürdürmek demektir. Ayrıca yeni şehitlerin olmasını durdurmanın adımlardan biridir.

1 Mayıs direniş demektir!

1 Mayıs'a yaklaşırken, heyecanımız ve coşku-muz giderek artmıştı. Bu yılki 1 Mayıs hem devlet açısından, hem bizim açımızdan çok çetin geçecekti. Geçtiğimiz 1 Mayıs'ın ardından Haziran isyanı patlamış, kitleler günlerce Taksim Meydanı'nı zaptetmiş ve paylaşmanın, dayanışmanın, korkuları yenmenin tüm güzelliği yaşanmıştı. Her çatışmada, her direnişte bir kez daha korkuların nasıl yıkıldığını, kitlelerin ne kadar da engin bir deniz olduğunu görmüş olduk.

Asırlar öncesinden başlayan egemenlerin savaş davetini, sömürülenler ve onların öncüleri çoktan kabul etmişti. Bu savaşa büyük bir heyecan ve coşkuyla; ölümler, yaralanmalar pahasına, ama ille de sınıfsız ve sömürsüz bir dünyaya kavuşma özle-miyle katıldılar. Biz de 1 Mayıs'lara bu bilinçle hazır-landık. Günler öncesinden faaliyetlere başladık. Afişler, stickırlar, dergi dağıtımları, ev ziyaretleri vb...

Bazen aynı cümleleri defalarca kullanmak anlamı değersizleştiriyormuş gibi görünebilir. Oysa "1 Mayıs kavga günüdür" sözü, hiçbir zaman anlamını yitir-miyor. Onun içindir ki, devletin yıllarca yasaklama çabalarına rağmen Taksim'i almadaki ısrar ve karar-lılık sürüyor.

AKP hükümeti Taksim'i vermek zorunda kaldık-tan sonra "biz verdik" demagojisi yapmıştı. O "lütuf-kar" hükümet, şimdi "size Yenikapı'yı, Maltepe'yi bahsediyorum" diyor! Onlar ne kadar bahaneler üret-meye çalışırsa çalışsın, biz onların korkularının sis-temlerinin yıkılması olduğunu biliyoruz. Milyonların hep bir ağızdan devrim, sosyalizm sloganlarını hay-kırması, sistemi tehdit etmesidir asıl mesele. Burjuvazinin bir temsilcisi olan AKP hükümeti de, işte bu sınıf bilinci ve kiniyle hareket ediyor. Yeni Haziranlar olmasın diye alıyorlar tüm güvenlik önlemlerini. Zaten 1 Mayıs'tan birkaç gün önce Başbakan'ın danışmanlarından biri, "başbakanın korkusu yeni bir Haziran" diye açıkça söylemişti.

1 Mayıs'ı kendi it dalaşlarına alet etmeyi de ihmal etmediler. "Fethullahçı polisler gaz sıkmayaca-k" dediler mesela. Oysa klikler arası kavga ne kadar şiddetli olursa olsun, işçi ve emekçilere düş-manlıkta birleştiklerini çok iyi biliyoruz. Bunu bir kez daha gördük, yaşadık... Türkiye'nin her tarafından polisler, yeni yapım tomalar, akrepler, envai çeşit

plastik mermiler ve gaz bombalarıyla doldurdukları cephanelerle sal-dırı hazırlıklarını yaptılar ve yine vahşi-ce saldırdı-lar.

Bir yandan da ihanetçileri devreye soktular ve 1 Mayıs'ı bölmeye çalıştılar. Kadıköy'e yasak diyen Başbakan, sırf Taksim iradesi kırılsın diye o alanı açtı Türk-İş'in ağalarına.

1 Mayıs sabahı erkenden kalkıyorum ve yola çıkıyorum. "Bugün nasıl geçecek acaba" sorusu aklımdan hiç çıkmıyor. Kesin olarak bildiğim; yoldaş-larım, devrimciler can pahasına çatışacaklar ve Taksim'i zorlayacaklar. Haziran isyanından sonra kit-leler korku duvarlarını deldiler ya, onlar önümüze çelik duvarlar da dikseler yürüyeceğiz üzerine... Çeşitli taktikler düşünüyorum, polis çemberini nasıl yarabiliriz diye. Zaten yoldaşlarla son günlerde sürekli 1 Mayıs üzerine konuşuyoruz. Bu yıl kuşat-manın ve ablukanın daha geniş olacağı açık, buluş-ma noktalarının tutulmuş olma ihtimali de yüksek. Caddeler ve sokaklar bariyerlerle kaplı, başlarında onlarca sivil-resmi polis bekliyor. Ama mutlaka buluşma noktasına ulaşmalıyım.

Yoldaştan telefon geliyor, ilk buluşma yerinin tutulmuş olduğunu, ikinci yere gelmemi söylüyor. Onlar daha ikinci yere varamadan polis saldırısı baş-lamış. Bunları önceden öngörüp kararlar almıştık. Bu 1 Mayıs'ta kaç kişi bir araya gelebilirsek, ordu-muz orada kurulacak ve çatışmaya o noktadan baş-layacağız. Kararımız böyle!

Neyse ki kısa bir süre sonra diğer yoldaşlarla buluşmayı başardık ve artık savaş meydanına doğru yola çıkıyoruz. Yolda diğer devrimci gruplara rastlı-yoruz. Her biri kendi yoldaşlarıyla buluşabilmenin ve eyleme başlamanın telaşı içinde. Biz de Bomonti'ye inip flamayı açıyoruz ve sloganları patlatıyoruz. "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak!", "Katil devlet hesap verecek!"

Ara sokaklardan Ergenekon'a ulaşabilirsek, DİSK'in oraya gidebileceğiz. Ergenekon'dan polis barikatının zorlanmasına karar veriyoruz. Pankartımızı açıyoruz ve sloganlarımızı haykırıyo-ruz. Barikata 20 metre kala TOMA ve akrep hareket-leniyor, gaz bombaları yağmaya başlıyor. Bizde de sapancılar harekete geçiyor ve bilyeleri yağdırıyor-lar. Bu sırada halkın ilgisi de yoğun. Bizim bulundu-ğumuz yere doğru gelenler, nerelerde TOMA, akrep var, onları söylüyorlar, yönlendiriyorlar. Bir müddet sonra bir sokağın açık olduğunu öğrenip oradan DİSK'in önüne çıkıyoruz.

Burada binlerce kişi var ve yoldaşlarımızı da görüp kucaklaşıyoruz. İlk iş, diğer pankartı tellere asmak. Birazdan yürüyüş de başlayacağı için acele ediyoruz.

Flamalarla kortejde yerimizi aldık. Beş metre ilerimizde polis barikadı. Görüşmelerin yapıldığını görüyoruz. Bu formalite aslında. Biraz sonra sal-dırı başlayacak. Geçen yıl da böyle olmuştu. Birkaç dakika sonra

TOMA'lar hareketleniyor ve gaz bombaları patlıyor. Yavaş yavaş geriye çekiliyoruz, arkamız yoğun bir gaz bulutu... TOMA'lar sürekli su sıkıyor. Her şeyimiz sırlıslıklam...

DİSK'in sokağına geldiğimde bir patlama sesi ve elimin acıdığını hissediyorum. TOMA'dan sıkılan su THY bürosunun camlarını parçalamış ve benim de elime o camlar gelmiş. Gözümüzü ve yüzümüzü yarma ihtimali de vardı. DİSK'in önüne çok yoğun gaz bombası atılıyor. Polis bariyerlerini sokağın giri-şine yığmaya çalışıyoruz. Hemen ardından Abidei Hürriyet Caddesi'ne çıkıyor ve yoldaşlarımızı buluyo-rum. Artık mevzi burası. Polis Şişli Karakolu'nun orada. Barikatları oraya kadar itiyoruz. Saatlerce bir onlar, bir biz saldırıyoruz.

Bir an var ki, çok güçlü saldırıya geçtiğimiz bir kesit. İki caddeden birden tüm devrimciler yükleniyor ve TOMA'lar, akrepler hareket edemiyor, çevik kuv-veti geriletiyoruz. Biraz daha zorlarsak, polis karako-lunun içine gireceğiz. Bu arada yoğun bir polis saldı-rısı başlıyor ve bir yoldaşın kafasında gaz fişegi pat-lıyor. Yoldaşın kulağının arkasında kocaman bir şiş-lik ve kanama var. Onu DİSK'in içine göndermeye çalışıyoruz, ancak yoğun gazdan sokamıyoruz ve ara sokaklara çekiliyoruz. Yoldaşın kafasındaki kanama durmayınca, bir bakkala sokup ambulansa haber veriyoruz. Bir süre sonra ambulans geliyor ve yoldaşı hastaneye gönderiyoruz.

Polis ara sokaklarda artık ve dağıtmak için çok yoğun saldırıyor. Elimizde barikata koyacak neyimiz varsa koyuyoruz, hangi silahlarımız kalmışsa çatış-ıyoruz. Stalingrad aklıma geliyor. Hani sokak sokak aylarca süren savaş... Şimdi her birimiz orada çatı-şan neferleriz... Bir yoldaş bilyelerin bittiğini söylü-yor. Ne kadar çok bilye vardı halbuki. Onların da gazları, suları bitiyor.

Biz sokağa sokmuyoruz ama kitle de yavaş yavaş azalıyor. Devrimci kurumların bir kısmı başka sokaklara dağılmış durumda. Yoldaşlarla telefonda son durumu konuşuyor ve saat 15.30 gibi oradan çıkmaya karar veriyoruz. Çekileceğimiz yerde mahalle halkının telaşı bize geldiğini görüyoruz. "Ne olur buradan gidin, yukarıda serseriler toplan-mış" diyerek uyarıyorlar. İlk etapta yukarıda devrim-cilerle polis arasında çatışma olduğunu düşündük, ama sonra sivil faşist bir güruhun sopa ve bıçaklarla çıktığını öğreniyoruz.

Okmeydanı Hastanesi içinden Perpa önüne çıkarken, hastanenin içinde birçok plastik mermiye rastlıyoruz. Polis yine hastane içine kadar gaz bom-baları ve plastik mermiler atmış. Caddeye çıktığımız-da çevik kuvvetin ve tomaların beklediğini görüyo-ruz. Buradaki çatışmaların şiddeti, taşlardan, demir parmaklıkların yıkılmasından belli. Sonra yoldaşlarla vedalaşıp bir savaşı daha kazanmanın moraliyle ayrılıyorz..

Devlet, sadece bir meydanı işçi ve emekçilerden "koruma"nın savaşını verdi. Biz ise on binlerle yeni yeni zaferlerin... Bizler Haziran'ın sıcaklığını taşıdık alanlara. Abdullah, Ali İsmail, Ethem, Mehmet, Ahmet, Berkin, düşen yoldaşlarımız, tüm devrim şehitleri, ellerimizdeki sapanda, taştan yürüdü bir kez daha. Devletin cephanelikleri ise bir kez daha yerle bir oldu. Kazanan direniş ve biz olduk.





1 Mayıs bizim! Taksim bizim!

lüklerini takıyor. Herkes birbirine bakıp kontrol ediyor....

Nihayetinde Halaskargazi Caddesi'ne inildi ve yürüyüş başladı. Elbette aynı zamanda saldırı da başladı, geçen yıl olduğu gibi göz gözü görmez şekilde defalarca gaz atıldılar ve ilk seferde korkutabildikleri, bayıltabildikleri kadarını düşürmek istediler.

Kitle DİSK'in ara sokağına çekildiğinde, gaz maskesi olanlar caddede mücadeleye devam etti. Zamanla herkes DİSK'in sokağında barikat kurup caddede duran TOMA ve polislerle karşılık vermeye başladı. Bu yıl farklı olan, polisin caddede kalması, ara sokaklara girmemesiydi. Geçen sene hemen ara sokaklara girmiş, her ara sokakta çatışmalar devam etmişti. Bu yıl ise ara sokaktan caddeye yüklenmeler vardı. Plastik mermi ve onun içindeki tozu polisler taktik olarak kullanıyor, yakında olanlara TOMA'nın suyuyla püskürterek atıyorlardı, herkes öksüre öksüre geri çekiliyor, arkada olanlar öne geçiyordu.

Çatışmalar böyle devam ederken DİSK binasının Taksim tarafının barikatları düştü. Aynı zamanda soldan da gelmeye başladılar, bizim bulunduğumuz barikat da düşmüş oldu, geri çekilmeye başladık. Geri çekildiğimiz sırada bir yoldaşın başından yaralandığını söylediler. Ona ulaşmak için yoldaşları aradım, ulaştığımda ambulans gelmişti, yoldaşı

bindirdik, bilinci açıktı. Gönüllü olan bir doktor da vardı, ambulansa bindiler haberleşmek için numaralarını aldık ve tekrar kitlenin yukarı çıkmasını bekledik. Polis çekilince kitle geri döndü ve tekrar mücadele başlamış oldu, aklımızın bir köşesinde yoldaşın durumu vardı, tomografi sonuçlarını bekliyorduk.

* * *

Burjuva basının 2010 1 Mayıs manşetleri ile 2014 1 Mayıs manşetlerine bakıldığında ne kadar tutarsız ve ikiye bölünmüş olduğu görülecektir. Geçen yıl "çukur" diyerek yasakladılar, bu yıl bahaneleri olmadan yalnızca "yasak" dediler, ufak bir sebep olarak "trafik etkileniyor"u eklediler. Her yeri trafiğe kapatarak, toplu taşıma araçlarını kaldırarak binlerce insanı mağdur etmekten çekinmeyen devletin yalanlarının pespayeliği gün gibi ortaya çıktı.

Bunu neden yaptıkları da ortaya çıktı. 1 Mayıs ile büyüyen mücadeleden korkuyorlar, gençliğin dinamizminden işçilerin haklı olan taleplerinden korkuyorlar. Korkularının büyüklüğü onlara saldırının da büyümesini emrediyor.

Korktukları şey başlarına gelecek! Ali İsmail Korkmaz'ın dediği gibi; "Korkacaksın, titreyeceksin, yıkılacaksın adı hükümet!" 1 Mayıs bizim, Taksim bizim!



1 MAYIS KIZILDIR!

Bu sene 1 Mayıs'ın çok farklı geçeceğini düşünüyordum, öyle de oldu. Devletin son güne kadar yarattığı korkunun artık kitlelerin nezdinde bir itibarının kalmadığını da görmüş olduk.

Bu sene genel olarak devrimci kurumlar ve kitleler daha hazırlıklı gelmişti. Mecidiyeköy'e ulaşmadan çatışmalar başladı. Sapanlı ekipler, gaz maskeli, baretli gençler, 1 Mayıs'ta polis şiddetine karşı hazırlıklıydı.

Gezi'nin arkasından gelen 1 Mayıs'ın Gezi'nin izlerini taşıdığını gördüm. İnsanlar polis saldırısı karşısında geri çekiliyor tekrar toplanıyor, herkes birbirine yardım ediyor, polis şiddetine karşı taşlarla, sapanlarla, havai fişeklerle saldırılıyor ve artık hiç kimse çıkıp "taş atmayın" demiyor, aksine yapılan her hareket alkışlarla karşılanıyor. Kitleler devrimcilerden öğrendiklerini yaşama geçiriyor, arkada insan bırakmıyor, yaralıları alıp yardım ediyor, barikat kuruyor, polisle çatışıyor ve alandan eylem bitmeden ayrılmıyor.

Birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs anlamına uygun olarak yaşandı İstanbul'da. Devlet, Taksim Meydanı'nı kapattı emekçilere, ama İstanbul'un her noktası Taksim Meydanı oldu işçiler emekçiler için... Bir taraftan Şişli, Mecidiyeköy, Zincirlikuyu, Levent'e kadar taşıyor çatışmalar. Diğer taraftan Tarlabası, Beşiktaş, ve sonrasında da İstanbul'un birçok semtinde 1 Mayıs eylemleri devam ediyordu.

Bu sene Taksim Meydanı'na giremedik, ama İstanbul'un her yanını Taksim Meydanı'na çevirdik. Seneye de Taksim Meydanı'nı 1 Mayıs alanına çevireceğiz!

Taksim'de yanan Gezi Ayaklanması'nın ateşi tüm ülkeyi sarıyor ve bu ateşi alanlarda büyütüyoruz. Bu ateşte yanan egemenler olacak!

İşçi sınıfı zincirlerini kıra kıra meydanları zaptetmeyi öğreniyor ve geleceğine koşuyor. Yaratan ellerin kahredici gücüyle sınırsız ve sınıfsız dünya emelimize doğru adımlıyoruz hayatı... 1 MAYIS KIZILDIR, KIZIL KALACAK ve bu kızılık, dünyayı saracak!

2014 1 Mayıs'ı diğer 1 Mayıs'lardan farklıydı. Esasında her 1 Mayıs'ın kendine özgü yanları vardı. Ama son bir yıl içerisinde inanılmaz günler geçirmiştik, tecrübelerimiz artmıştı, direnme-çatışma-mücadele konuları yeni şekiller alarak, güçlenerek boyutlanmıştı.

Zor bir yıl olmasına rağmen, sürekli harekette olduğumuz, çok yeni insanla tanıştığımız, birlikte barikatlarda direndiğimiz, dayanıştığımız, yardımlaştığımız bir kesitti 2013 1 Mayıs'ı ile 2014 1 Mayıs aralığı... Öyle ki, hangi eylemde nerdeydik, neler yaptık bunu dahi karıştırıyorduk, o kadar çok eylemlilik ve mücadele pratiği arasında...

Kısacası bu bir yıl bize çok şey kazandırdı. En son 15'inde bir fidan Berkinimiz'i kaybetmemizin öfkesi de üzerimizdeydi. Böyle bir birikim üzerinden giriyorduk 2014 1 Mayıs'ına...

Devletin her saldırısına karşı halkın da kendini koruma önlemleri değişerek ve gelişerek sürüyor. Geçen yıl kimsede baret olmamasına rağmen, bu bir yıllık süreçte Abdullah Cömert, Ahmet Atakan ve Berkin Elvan'ı biber gazı silahının nokta gözetilerek atılması sonucu başlarından yaralanmalarıyla ölümsüzleşmeleri, baret takma ihtiyacını doğurmuştu. '90lı yıllarda biber gazı ve plastik merminin olmadığı durumlarda savunma şekilleri sopa-demir çubukken, şimdi sapan ve havai fişekti. Çok fazla direnişçinin elinde sapanların olduğunu gördük, mücadele etme çok güçlüydü ve saldırılar karşısında alandan çekilme fikri kimsede yoktu. Öyle ki, astım hastası olan arkadaşlarımız dahi ayrılmıyorlar, kalmakta ısrar ediyorlardı.

Son bir yıl, herkese çok şey katmıştı. Bizler öğreniyorduk sokakta adım adım mücadeleyi, devlet de taktiklerini uzun uğraşlarla belirliyor ve saldırılarının şiddetini artırıyordu. Ama halkın katılımı ve direngenliği, çatışmanın çapı da her yıl artarak sürüyordu.

* * *

Erken saatlerde DİSK binasına ulaşmak için yola koyulduğumuzda, çemberin çok geniş olduğunu anladık, Bomonti civarına kadar inip tekrar çıkmak zorunda kaldık. Belli ki, çok kişi hiç ulaşamamış, ulaşanlar da yorgunluktan çatışamaz hale gelmiş istiyordu devlet...

Yürüyüşün saat 11'de başlayacağını öğrenince, DİSK önünde son hazırlıklarımızı yaptık... Bazı yoldaşlarımız maskesinin içine mendille biraz viks sürerek ve maskenin üstüne şal takarak biber gazının etkisini azaltmaya çalışıyor. Bazıları deniz göz-



Binlerce cesur yürekle direndik

devam ediyordu. O an her sokağın dolmaya başladığını düşünmüştüm. Ardından "Beşiktaş'ta müdahale başlamış", "Cevahir Otel civarında gaz atmaya başlamışlar" gibi birçok ses yükselmeye başladı. Biz de o sırada Halaskargazi Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçmek için hazırlanıyorduk.

Yoldaşlarımızla buluştuktan sonra caddeye çıktığımızda gazla, tazyikli suyla ve plastik mermiyle karşılaştık. "1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak!" diyordu herkes bir ağızdan. Kitle bir süre çatıştıktan sonra yoğun gaz bombası ve plastik mermiyle DİSK'in çevresindeki sokaklara yayıldı. Bir yandan barikatlar kuruluyor, bir yandan sapanlarla, taşlarla, cesur yüreklerle direniş devam ediyordu.

Katil devlet öldürmek için elinden geleni yapıyor, her zamanki gibi hedef alarak gaz fişegi atıyor, her noktaya plastik mermi atıyordu. O an insanların gözlerinden okunan tek şey, öfkeden başka bir şey değildi. O an Şişli'nin neredeyse bütün sokaklarında, Çağlayan'da, Zincirlikuyu'da, Levent'te, Beşiktaş'ta, Tarlabası'nda, Okmeydanı'nda, Nurtpepe'de, Ankara'da, İzmir'de ve daha birçok yerde aynı öfke yaşanıyordu.

Uzun bir süre bulduğumuz sokaklarda çatışmalar devam etti. Birkaç kez daha şiddetli çatışmalar yaşandı, art arda dakikalarca gaz fişegi, tazyikli su ve plastik mermi yağdırarak içimize doğru ilerledikleri bir anda, bir yoldaşımız başından yakın mesafeden yaralandı.

Güvenli bir yerde yoldaşımın yanında durup ambulansın gelmesini beklerken, peşimizden gelen Özel Tim polislerinin, nasıl gelişine gaz fişegi sık-tıklarını, caddelere onlarca plastik mermi saçtıkları-

nı bir de arkalarından gördüm. Girdiğimiz yerin camlarına da gaz kapsülü atıp, peşpeşe plastik mermi sıkıldılar.

Ambulans geldikten sonra tekrar yoldaşlarımızla buluştuğumda herkesin üstü ıslanmış ve gazdan sonra biraz nefes almaya çalışıyorlardı. Çatışmalar birkaç saat daha sürdükten sonra yavaş yavaş kitleler dağılmaya başlamıştı ve haberleri geliyordu. Sonunda biz de yorgun düşüp Şişli'den ayrıldık.

Beşiktaş yönüne doğru ilerledik. Barbaros Caddesi'nin başında, bir anda su sıkarak gelen TOMA'yla karşıkarşıya kaldık. Etrafımızdaki yaşlılar, evine gitmeye çalışan insanlar panikle kaçışmaya başladı. Arkamızda da başka bir TOMA olduğunu gördük. O TOMA'dan da kalabalığın içine gaz fişegi atıldı. Bir anda ortalık savaş alanına döndü. Sokak aralarına girdiğimizde gruplar halinde artık dağılmakta olan insanlar gördük. Gözaltı yapılmaya başlandığını ve kitlelerin artık çekildiğini duyduktan sonra, biz de ara sokaklardan evimize ulaştık.

Bu 1 Mayıs da yine binlerce cesur işçi, emekçi, öğrenci ve ezilen yürekle birlikte; omuz omuza vererek, mücadele ederek geçti. Her ne kadar Taksim'e çıkamamış olmanın burukluğunu içten içe yaşıyor olsak da, bulduğumuz her safta direnişimizi sonuna kadar gösterebildiğimiz için gururluyuz. Faşist devlet istediği yasağı koysun, biz "bitti" demeden bu mücadele bitmez!

Biliyoruz, bir gün gelecek ve o gün katledilen canlarımızın, atılan her gaz bombasının, işkence gören her insanımızın hesabı sorulacak! Bizler, o günün umuduyla yaşıyoruz!

**Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

Bu 1 Mayıs da diğer bütün 1 Mayıs'lar gibi büyük bir heyecanlı bekleyiş sonunda geldi. Geçen yıl türlü bahanelerle yasakladıkları 1 Mayıs alanı Taksim'i, bu yıl da yine incir çekirdeğini doldurmayacak nedenlerle yasakladılar. Ve geçen seneki gibi, 1 Mayıs'ta Taksim'e giden bütün yolları yine kapatacaklarını söylediler.

Ama bizim için hiçbir önemi yoktu bu açıklamaların, bu kararların....

Her ne olursa olsun, 1 Mayıs'ta da yerimizde, yani Taksim'de olacaktık. Olamazsak bile, bulduğumuz her yerde direnecek ve her yeri Taksim'e çevirecektik. Öyle de oldu.

Bir gece öncesinden DİSK binasına yakın bir noktada olan arkadaşımızda kaldık. Bütün gece, bir gün sonrası 1 Mayıs'ı nasıl geçireceğimizi konuştuk. Hiç kimsenin gözüne uyku girmiyordu. Öylesine heyecanlıydık ki... Erkenden kalkmamız gerektiği için 2 saatlik bir uykuyla kalkıp hemen evden çıktık. İkişerli-üçerli gruplar halinde buluşma yerine gitmeye koyulduk. Önden giden arkadaşlarımız birçok yolun kapatıldığını ve geçişlerin engellendiğini söyledi. Sonrasında arka sokaklardan bir şekilde DİSK binası önüne çıktık.

Vardığımızda DİSK binası ve çevresi çok kalabalıktı ve ara sokaklardan sloganlar gelmeye

Adana 1 Mayıs'ından, Taksim'e selam

Adana'da 1 Mayıs çalışmaları haftalar öncesinden başladı. 1 Mayıs çalışmasının organize edilmesi için toplantılar yapıldı. Mehmet Fatih Öktülmüş Kültür ve Sanat Evi FÖKEV'de, Öğrenci Birliği de bir etkinlik düzenledi.

Etkinlik öncesinde, liselerin önünde '1 Mayıs Etkinliğine Davet' başlıklı el ilanları dağıtılarak duyuru yapıldı. 23 Nisan günü yapılan etkinlik, hangi süreçte 1 Mayıs'a girildiği ile ilgili kısa bir konuşma ile açıldı. Konuşmada "August Spies'in idam sehпасındaki sözlerini alanlara taşıyalım" dendi ve onun son sözleri hatırlatıldı: "Öyle bir zaman gelecek ki, bizim suskunluğumuz bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü çıkacaktır."

Bu çağrıdan sonra etkinlik müzik dinletisi ile başladı. Saz ve gitar eşliğinde türküler, marşlar söylendi ve işçi sınıfının ezgileri ile bitirildi.

Ardından 1 Mayıs'ın bugünkü önemi ve tarihçesi üzerine bir konuşma yapıldı. Başka bir konuşma da, 1 Mayıs'ta liselilerin taleplerinin

neler içermesi üzerine oldu. Etkinlik, 1 Mayıs'ın tarihçesi, dünyada ve ülkemizde verilen mücadeleyi anlatan bir belgeselin izlenmesiyle sona erdi.

Şehrin merkezi yerleri de dahil afiş, yazılma ve stikirlar yapıldı. İşçilerin çalıştığı atölyelerde 1 Mayıs'a çağırısı da içeren "DSB İşçi Bülteni" dağıtıldı.

Adana'da 1 Mayıs günü, saat üçte İstasyon Meydanı'na yürüyüş ile başladı.

Mimar Sinan alanında saat ikiden itibaren toplanmaya başlandı. Şehrin caddelerinden yürüyerek gelen kitle, sloganlarla meydana karşılandı. Yürüyüş kolu birbuçuk-iki saat kadar sonra İstasyon Meydanı'na ulaştı.

Yol boyunca Taksim'e selam gönderildi. Yoğun bir şekilde Haziran şehitleri anıldı. Gençlerin ağırlıklı olduğu kitle, sıkça devrim ve sosyalizm sloganlarını attı.

Proleter Devrimci Duruş pankartı altında şehit-



lerin toplu resimleri ve 1 Mayıs taleplerini içeren dövizler taşındı. Alana doğru Fatih Öktülmüş Kültür Ve Sanat Evi (FÖKEV), Devrimci Sendikalar Birlik (DSB), Proleter Devrimci Duruş (PDD), Proleter Devrimci Gençlik (PDG) flamları ve PDD ile Öğrenci Birliği imzalı dövizlerle yüründü.

Alana girildikten sonra şehitler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Konuşmalar yapıldı. Müzik dinletisi ve halaylardan sonra kısa bir tiyatro gösterisi sunuldu ve mitingin bittiği duyuruldu.

Liseli gençlik, ÖB ile 1 Mayıs'ta!

Liselerde 1 Mayıs öncesi, liseli gençliği 1 Mayıs'ta Taksim'e ve alanlara çağıran, ÖB imzalı kuşlamalar yapıldı, bildiriler, bültenler dağıtıldı. Ayrıca 1 Mayıs'a hazırlık için, piknikler, etkinlikler yapıldı. 1 Mayıs için hazırlanan bildiriye yayınlıyoruz.

MESLEK LİSELİ ARKADAŞ, HAYDİ 1 MAYIS'TA TAKSİM'E!

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. 1 Mayıs'a sayılı günler kala hep aynı yasaklamalarla karşı karşıyayız. Şampiyonluk kutlamalarına, yılbaşı eğlencelerine vb. birçok kesime açık olan Taksim Meydanı, işçilere kapatılıyor. Üreten, yaratan ellerin 1 Mayıs günü bayramlarını kutlamak için biraraya gelmelerini istemeyenlere karşı, işçilere, öğrencilere, kadınlara, sanatçılara saldıran, kendi gibi düşünmeyen, yaşamayan insanlara düşman olan yasakçı zihniyete karşı, Taksim Meydanı'nı doldurma zamanıdır şimdi. Kendisine yasaklanan alanları işçiler, emekçiler, gençler o alanları doldurarak açacaklar.

Üreten işçi sınıfının, kendilerini sömüren, açlığa mahkum eden sömürücü sınıfa karşı verdiği mücadelenin günüdür 1 Mayıs. Lenin'in dediği gibi;

"1 Mayıs geliyor, bütün ülkelerin işçilerinin sınıf-bilinçli bir hayata uyanışlarını, insanın insan üzerindeki her türlü zulüm ve baskısına karşı mücadelelerindeki dayanışmalarını, emekçi milyonların açlık, yoksulluk ve aşağılanmadan kurtulmak için yürüttükleri mücadelelerini kutladıkları gün. Bu büyük mücadelede iki dünya karşı karşıya duruyor: sermayenin dünyasına karşı emeğin dünyası; sömürünün ve köleliğin dünyasına karşı kardeşliğin ve özgürlüğün dünyası."

Bu özgürlüğün ve kardeşliğin dünyasını kurmak için, bizler; yarının ücretli köleleri, meslek lisesi öğrencileri olarak, insanlığı besleyen, üreten, yaratan insanların yanında olacağız, dünyanın zenginliğini bir avuç sömürücünün değil, bütün insanlığın kullanması için, 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda olacağız. Staj sömürüsü altında ezilmemek için, gelecek kaygısıyla sınavdan sınava koşulmamak için, işçilerin alın terini sömürerek zengin olanların değil, emeğiyle geçinmeye çalışan onurlu insanların mücadelelerinde yerimizi alalım.

Meslek Lisesi öğrencisi arkadaş, bu mücadelede sensiz bir eksik olacağız. Şimdi üreten ellerimizi birleştirme zamanı.

HAYDİ HEP BİRLİKTE 1 MAYIS'TA TAKSİM'E!

... Meslek Lisesi ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

Umudun çocukları olacağız!

Bir avuç faşiste, burjuvaziye, milyonlar olup karşı çıkmak, tek bir ağız olup haykırmak... Umudun ışığı olmak, omuz omuza olmak alanda... Bir arada olmanın verdiği güç, anlatılması zor bir coşku veriyor insana.

"Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "Kıdem Tazminatı Gasp edilemez", "Gezi Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları yükselirken, Orak-Çekiç bayrağının altında binlerce insanın yüreğindeki öfke dillerden dökülürken, bu coşkuyu yaşamak ve her haykırıştta vurmak başına emperyalizmin, doyumsuz bir zevkti...



İnsanların sesi kısılana kadar, bacakları tutmayana kadar haykırıyorsa gerçeği, elbette gelecektir sömürsüz, sınıfsız eşit ve özgür günler... Gelecek nesiller, savaşın çocukları değil, umudun çocukları olacaklar...

1 Mayıs'ta bunu bir kez daha yüreklerde hissetti işçi ve emekçi birlikler...

Adana PDG

Daha çok 1 Mayıs göreceğiz Hem de Taksim Meydanı'nda!



Öncesinde birçok direnişe, eyleme katıldım, ama çatışmalı bir eylemde bulunmamıştım.

Bu 1 Mayıs'ta gaz bombasıyla, tazyikli suyla ve plastik mermiyle tanıştım.

Sabahın çok erken saatlerinde Şişli'de başladık güne. Bir anda bomba sesleri ve koşuşturma arasında kaldık. Biz de koştur- ma arasında kaldık. Biz de koştur- ma arasında kaldık.

ellerimize aldık sapanlarımızı, ceplerimize doldurduk bilyelerimizi, başladık alana yürümeye...

Polisler her köşe başını tutmuştu, barikatlarını kurmuş bekliyorlardı. Sloganlarla yürüdük üzerlerine ve çatışma başladı. Biz ilerledikçe onlar plastik mermi atmaya, TOMA'larını üzerimize sürmeye başladılar. Ara sokaklardan çatışa çatışa alana, DİSK binasına ulaştık.

Binanın önüne geldimizde insanlar sloganlarla bekliyorlardı yürüyüş saatini. Yürüyüş kortejleri oluşturulmuştu, biz de polislerin önüne kadar gittik. Polis anons yapmaya başladı "geri çekilin" diye, ama kitle geri çekilmek yerine ilerleyince TOMA'lar devreye girdi, gazlar atılmaya başlandı.

İnsanlar gazın etkisiyle koşuşturuyordu, ben de koştur- ma başladım, bir yandan da yoldaşlarımı kaybetmemeye çalışıyordum.

Bu sırada bir gaz bombası tam ayağımın dibine düştü ve nefes alamadım, o telaşa maskemi de çıkardım. Nefes almaya çalıştım, daha kötü oldum. Gözlerim yanıyor, açamıyordum, o an "bitti, buraya kadarmış" dedim.

O sırada kollarımdan yoldaşlarım tuttu ve oradan uzaklaştırdılar beni. Yüzüme süt döküldü, gözlerimi sildim, ama nasıl yanıyor duramıyorum yerimde. Bu nasıl bir insanlık, bu ne acımasızlık diye düşünüyorum bir yandan ve benim gibi gözleri kıpkırmızı binlerce insan var etrafımda, herkes birbirine yardım ediyor. Birkaç dakika sonra kendime geldim, düzenli nefes almaya başladım.

Alanda inanılmaz bir saldırı vardı, her türlü gaz bombaları, plastik mermiler ve asitli sularla kitle engelleniyordu. Bu saldırıda bir yoldaşımız başından yaralandı, onu hemen hastaneye gönderdik. Yanımdaki yoldaşın da dizi yaralandı, ben onun yanında kaldım bir süre.

Bu sırada çatışmalar sürüyordu. Sonra polisler ara sokaklara da saldırmaya başladı. Barikatlarımızı kurduk, sapanlarımız devreye girdi onların plastik mermileri karşısında... Böyle yaklaşık 3 saat çatıştık ve alan boşalmaya, gruplar dağılmaya başladı. Son saldırının ardından biz de çıktık alandan.

Bu bayramımızı Taksim'de kutlayamadık, ama daha birçok 1 Mayıs görecek bu halk, hem de Taksim Meydanı'nda.

1 Mayıs işçinin emekçinin, birlik, dayanışma ve mücadele günü kutlu olsun.

Liseli gençlik, ÖB ile 1 Mayıs'ta!

Parasız, demokratik, nitelikli eğitim!

Hayatımızın en verimli zamanlarını ezberci sistemleriyle çaldıkları yetmiyormuş gibi, geleceğimizi de 2 saat 40 dakikalık bir sınava bağlayan, fakat sınavın da bir formaliteden ibaret olduğu bir düzen dayatılıyor.

ÖSYM'nin üzerimize oynadığı planları bitmiyor. Geçtiğimiz ay yapılan YGS sınavının sorularını açıklamayan ÖSYM, bunun nedenini "soru havuzu oluşturup bundan sonraki yıllarda da çıkmış soruları kullanacağı"ni gerekçe gösterdi. Yani torpilin önünü açtığını açıkça ilan etti.

Bazı kişilerin aklında tuttuğu soruları internet ortamında paylaşması nedeniyle haklarında savcılığa suç duyurusunda bulunuldu ve 5 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırabileceklerini açıklayarak gözdağı verildi.

Bu da yetmiyormuş gibi, YGS sonuçlarına itiraz eden arkadaşlarımızdan hangi soruda hangi şıkkı işaretlediklerine bakarak itiraz etmelerini, yapılan her itiraz bedeli için de 50 TL ödemelerini istedi.

YGS için 40 TL, önümüzdeki aylarda yapılacak her sınav için 25 TL, itiraz için 50 TL isteyen ÖSYM, açıkça bizi soymaktan vazgeçmiyor.

Geçtiğimiz senelerde şifreleme yöntemiyle yaptıkları hak gaspını bu sene soruları açıklamayarak, puanlar üzerinde oynayarak, sudan sebeplerle sınava almayarak yapıyor.

Açıkladığı birkaç soruda dahi hata varken, açıklamadığı soruların doğruluğu konusunda nasıl şüphe duymayabiliriz?

12 yıllık bu eğitimin bizlere kattığı hiçbir şey yok, ama bizlerden aldığı çok şey var. Düşünmek yerine ezberlemek, keşfetmek ve bir şeyleri ortaya koymak yerine hazırdan faydalanmak, zihinsel durgunluğa sebep olmaktadır.

Oysa ki bizlerin bilimsel nitelikli, hayatımızda güncel olarak kullanabileceğimiz bilgilerin temel alındığı, haklarımızın yenmediği, torpille rin olmadığı bir eğitim sistemine ihtiyacımız vardır.

*Nisan ayında çıkan
ÖB Bülteni'nden alınmıştır.*



Yaşasın Taksim Direnişimiz!

Gezi sürecine kadar ailemden kaynaklı milli-yetçi bir düşüncedeydim. Gezi'de yaşananları gördüm. Oradaki insanlar, haklarını kullanarak protesto eylemi yapıyorlardı. Devletin kolluk kuvvetleri o insanlara saldırdı. Demokratik hakları insanların elinden zorla alan kişi, bir diktatördür ve ben bir diktatörün yönettiği bir ülkede yaşamak istemiyordum. Anneme "Taksim'de oturma eylemi yapmaya gidiyorum" dedim. Annem beni dualarla yolladı Taksim'e.

Oraya gittiğimde daha önce hiç görmediğim, belki gelecekte de göremeyeceğim bir yardım-

laşma gördüm. Bana da hiç tanımadığım insanlar birçok yardımda bulundu. Bu tablo, kendime şu soruyu sormama neden oldu: "Neden ben bu güne kadar bunların içinde değildim?" Sonra bu insanların ne için mücadele ettiğini öğrendikçe, kendimi de onlardan birisi olarak görmeye başladım. Kararımı vermişim ve ben de artık mücadelenin içinde bir insan olacaktım.

Bu düşünceler oluştuğundan sonra isminden dolayı bana yakın geldiğini sandığım bir partiye gittim. Bu sırada yeni insanlarla tanıştım ve içinde olduğum partinin mücadelesinin yanlış olduğunu anlayarak oradan ayrıldım. Yeni yoldaşlardan birçok şey öğrendim, bunların tam da benim düşünceme karşılık geldiğini anladım. Fatih yoldaşın hayatını öğrendim ve yoldaşların onun yolundan gittiğini gördüm ve bu safta yerimi aldım.

1 Mayıs için çalışmalara haftalar öncesinden başladık. Eğitim çalışmaları yaptık, "Öğrenci Birliği" olarak bildiriler dağıttık, kuşlamalar yaptık, liselerin etrafına stikırlarımızı yapıştırdık ve piknik yaptık.

İşte sabırsızlıkla beklediğimiz 1 Mayıs günü geldi çattı. Ailemden izin alamayacağım için, birkaç gün önceden başka evlerde kalmaya başladım. 1 Mayıs'a gidişimiz garanti olsun diye o gece birkaç yoldaşla Avrupa Yakası'nda bir evde kaldık. Hiç tanımadığım insanlardı ve çok sıcak davrandılar bize.

Sabah erken bir saatte hazırlığımızı yapıp yollara düştük. Okmeydanı'na geldiğimizde, otobüslerin çalışmadığını, minibuslerin başka yollara gönderildiğini ve bütün sokaklarda polislerin olduğunu gördük. Hemen bir taksi çevirip yoldaşlarla buluşacağımız yere ulaştık.

Başka yoldaşlarla da buluşup toplanma noktasına doğru yola koyulmuştuk ki, gaz bombaları ve plastik mermilerle polisin saldırdığını gördük. Ara sokaklarda başka yoldaşlarla da buluşup DİSK binasının olduğu bölgeye doğru gittik.

Ara sokaklarda başka bir grupla yan yana geldik ve polis barikatını zorlamaya başladık. Polisler plastik mermi sıkmaya başladı, biz de sapanlarımızla karşılık verdik. Sonra TOMA geldi ve üzerimize kimyasallı su sıktı. Başka bir sokağa geçtik ve o ara bir kadın pencerenin camından kapının açık olduğunu oraya girebileceğimizi bağıırıyordu. Biz yolumuza devam ederken de "helal olsun size" diye sesi geliyordu. Bazı apartman sakinleri, apartman önlerine kesilmiş limon ve süt şişeleri koymuştu.

Sonunda DİSK binasına ulaştık. Halaskargazi Caddesi'ne indik. Daha caddeye çıkalı birkaç dakika olmuştu ki, polisin azgınca müdahalesi başladı. Saldırı sonrasında çekilmeyi kararlaştırdığımız sokak karşıda kalmıştı. Kafalarımızı eğerek hızlıca karşıya geçtik. Yoldaşlardan birinin nefes alamadığını görünce onun koluna girdim, merdivenleri çıkarken bir taraftan da yoldaşa yardım ederken ayağım takıldı ve yere düştüm. Dizimden yaralanmıştım, ilk direniş yarımı burada aldım. Sonra kalkıp hızlıca yürümeye devam ettik, bu sırada başka bir yoldaş gelip yürümemize yardım etti.

Önce oradaki bir otoparka geçtik, burada biraz kendimize geldikten sonra Abide-i Hürriyet Caddesi'ne çıktık, çatışmalar buradaydı. Daha sonra yarımın açıldığını hissedip geri çekildim. Dizimi açıp yarama baktım kanıyordu, tanımadığımız bir kadın gelip hem bana hem yanımdaki yoldaşa su verdi. Suyu dizime döküp yarayı temizledim, başka bir arkadaş da yara bandı verdi.

Yarımı tedavi edip tekrar caddeye çıktık. Birkaç saat boyunca çatışma yaşandı bu caddede. Zaman zaman biz polisleri gerilettik, zaman zaman onlar bizi. Yorulunca geri çekilip dinlendik. Başka bölgelerden haber almaya çalıştık, tekrar caddeye çıkmaya giderken, polis çok sert bir biçimde saldırdı. Ses bombaları, gaz bombaları, plastik mermiler ve kimyasal sular yüzünden sokağın gerisine kadar çekildik. Sonrasında da sokaklarda çatışmalar devam etti.

Polisin vahşi saldırısına karşı insanlar yiğitçe direndi. Çoğu medya kuruluşları eylemcileri kötü gösterebilir, ama gördüm ki, bu insanlar çok cesaretli ve temiz yürekli...

Gün boyunca sloganlar susmadı. "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız", "1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak", "Yaşasın Taksim Direnişimiz", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", sloganları insanların coşkusunu artırıyordu.

Gün sonunda gördüm ki; devlet Taksim'i yasakladı, ama İstanbul'un her yeri Taksim, her yeri direniş oldu.

Toplumsal-siyasal önemi yüksek olan bir seçimden çıkarak 1 Mayıs'a gidiyorduk. Sonucu her ne olursa olsun, 30 Mart'taki seçimlerde tüm uğraşlara rağmen Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin isyanı sandığa sığdırılmadı.

Haziran halk isyanıyla, düzeniçi çelişkiler ve çatlaklar derinleşmiş ve bir rejim krizine doğru evrilmişti. Egemen sınıfın kendi arasındaki çelişkiler, Cemaat-AKP çekişmesi, emperyalist hegemonya savaşındaki işbirlikçi hâkim güçler arası çatışmalar keskinleşmişti. Düzeniçi çatışmalarla yolsuzluk, rüşvet, hırsızlık, savaş kundaklığı; düzenin bütün kiri ve pisliği ortaya dökülmüştü.

AKP ve CHP başta olmak üzere düzen partileri halkı sandığa çağırarak, düzenin bütün irinini sandıkla temizlemeyi hedefledi. Buna reformist partiler de eklendi. Halk hareketi ile sendelemiş faşist diktatörlük, kendi içindeki çatışmalarla daha fazla güç kaybetmişken, sandık hamlesiyle tekrar güç toparlamasına kol kanat gerilmiş oldu. Ama nafile!

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş, tekrar seçildiği günden hemen sonra Taksim yasağını kamuoyuna duyurdu. Bu, rejim güçlerinin içine düştükleri krizin ve kitlelerden korkunun en açık resmidir. Günler öncesinden hazırlıklara başlayan diktatörlük, on binlerce polisi Taksim'e yığdı.

Faşist diktatörlüğün hazırlıklarına karşı, ezilen ve sömürülenlerin öncüsü işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü için devrimci, demokrat güçler de hazırlıklara başladı.

Proleter devrimciler olarak bizler de, günler öncesinden hazırlıklara başladık. Antakya'da işten çıkarılan TEDAŞ işçilerinin iş hakları için mücadelesine önderlik eden DSB, önce bir basın açıklaması, ardından, hukuki ve fiili direnişe başladı. İşten çıkarmalara karşı İskenderun'da çadır açma ve direğe çıkma eylemi gerçekleştirildi. Ardından Antakya'da işçilerin hukuki mücadelesi için stantlar açıldı, kermes yapılarak para toplandı. DSB de şehrin çeşitli yerlerine TEDAŞ işçileri için afişlemeler yaptı. "DSB işçi bülteni" çıkartılarak emekçilere ulaştırıldı.

Liseli Proleter Devrimci Gençlik ve Öğrenci Birliği, Berkin Elvan eylemlerinde yakalanan politik havayı büyütüp, güçlendirerek, liselileri 1 Mayıs'a çağırdı. "Öğrenci Birliği Bülteni" çıkarılarak öğrencilere dağıtıldı. Lise önlerine sticker ve afişlemeler yapıldı. 1 Mayıs öncesi bir piknik örgütlendi.

Proleter Devrimci Duruş, şehrin merkezi yerlerine afişlemeler ve stickerlama yaparak 1 Mayıs'a çağırdı. Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi de 1 Mayıs halk pikniği yaparak, işçi ve emekçileri 1 Mayıs'a çağırdı. Piknikte 1 Mayıs üzerine konuşmalar yapıldı, 1 Mayıs'ın önemi vurgulandı. Bildiri ve çağrılar yaparak, 1 Mayıs için mahalleden servis kaldırılacağı duyuruldu.

Antakya'da Haziran şehitleriyle alandaydık!



Antakya, Suriye savaşının başlamasıyla birlikte, gözlerin dikildiği bir yer olmuştu. Suriye iç savaşından en fazla etkilenen yer olması, coğrafi-sosyal yakınlığı ve halkın savaş karşıtı tepkisiyle öne çıktı. Haziran isyanında savaş karşıtı öfke, isyanın öfkesiyle birleşti. Haziran'da düşen üç gencin Antakyalı olması, bu öfkenin en çıplak göstergesiydi.

On binlerce insanın sokağa dökülerek savaşa karşı tepkisini göstermesi sonrasında, Hatay Valiliği, İçişleri Bakanlığı'ndan gelen genelgeyle Antakya merkezinde yapılacak gösteri ve yürüyüşleri yasaklamıştı. Haziran'da kırılan bu yasak, daha sonra tekrarlandı. Şehrin merkezi olan Saray Caddesi'nde basın açıklaması dışında gösteri ve yürüyüşe izin verilmiyor, mezhep ayrımları kullanılarak, halkın öfkeli olduğu yerler "alevi" mahalleleri olarak gösteriliyor ve buraya hapsedilmek isteniyordu.

Sendika ve Odaların kurduğu 1 Mayıs Tertip Komitesi'ne, alan sorununa politik bir yaklaşım sergilemek gerektiği, Saray Caddesi'nin her mezhepten halkımızın bulunduğu bir alan olduğu ve devletin savaş politikalarını boşa düşürmek için burada 1 Mayıs'ın kutlanması gerektiği şeklindeki önerimiz, sendika ve oda bürokrasisinin uzlaşmacı tutumuyla boşa düşürüldü. Diğer devrimci-ilerici kurumlar ise duruma kabullenici tarzda yaklaştılar.

Doğuş Okulları önünde bir araya gelen DİSK, KESK, TMMOB, TTB, Halkevi, HDK bileşenleri ile birlikte Proleter Devrimci Duruş ve Ali İsmail Halk Komitesi olarak yerimizi aldık.

Proleter Devrimci Duruş pankartı arkasında Devrimci Sendikal Birlik, işten çıkarılan TEDAŞ işçileri, Proleter Devrimci Gençlik bayraklarıyla işçi, emekçi ve genç devrimciler disiplinli bir şekilde kortej oluşturdu. İşten çıkarılan Tedaş işçileri, "İşçi Düşmanı Sabancı-EON", "İşten çıkarılan işçiler işe geri alınsın" DSB imzalı dövizleri taşıdılar. Kortejde

"Kahrolsun Emperyalist Savaş", "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği", "Yaşasın İşçi-Emekçi İktidarı", "Kurtuluş devrimde, Sosyalizmde" yazan PDD imzalı dövizler de taşındı. PDD kortejinin arkasında Ali İsmail Halk Komitesi yer alarak, "Katillerden, Hırsızlardan Hesap Soracağız", "Yaşasın Emekçinin ve Mücadelenin Günü 1 Mayıs" pankartıyla yürüdüler. Halk Komitesi kortejinde, Ali İsmail'in 12

Mayıs'taki davasına çağrı yapılarak

"12 Mayıs'ta Kayseri'ye" dövizleri taşındı. Ayrıca "Parasız eğitim, Parasız Sağlık", "Suriye'ye Emperyalist Saldırıya Hayır", "Katil ABD, Ortadoğu'dan Defol" yazan Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi imzalı dövizler taşındı.

Kortejlerin yürüyüşe başlamasıyla, PDD kortejinden "TEDAŞ işçisi yalnız değildir", "İşçilerin Birliği, Sermayeyi Yenecek", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Özgürlük, Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm için Tek Yol Devrim", "Yaşasın Marksizm-Leninizm", "Kahrolsun Ücretli Kölelik

Düzeni" sloganları atıldı. Katil polislerin, "İyi polis" kılığında su dağıtması teşhir edilerek, "Katil Polis Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi de disiplinli bir biçimde yürüyüşünü yaparak sloganlarını haykırdı. Sık sık şehitlerin isimleri söylenerek



"Yaşıyor" diye bağırıldı. "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam", "Her yer Taksim Her yer Direniş" sloganları atıldı. Bazı sloganları PDD ve Halk Komitesi kortejinin ortak olarak attığı görüldü.

Bütün ilerici, devrimci kurumların Uğur Mumcu Alanında toplanmasıyla kürsü konuşmaları yapıldı. DİSK ve KESK adına yapılan konuşmalardan sonra DSB'li bir TEDAŞ işçisi de konuşma yaparak, özelleştirmelerin sonuçlarına, TEDAŞ işçilerine yapılan haksız işten atmaya, Ortadoğu'da yaşanan emperyalist savaşa ve kapitalist sistemin girdiği krize değinerek tüm işçi ve emekçileri mücadeleye, örgütlenmeye ve TEDAŞ işçilerinin direnişine destek olmaya çağırdı.

Ardından Grup Nisan Güneşi'nin söylediği türkülerle halaylar çekilerek miting sonlandırıldı. PDD'liler mitingin sonuna kadar dağılmayarak, disiplinini korudu ve sloganlarla alandan ayrıldılar.



Greif'te polis saldırısı

Taşeronlaştırmaya ve sarı sendikalara karşı fabrikayı işgal eden Greif işçileri, direnişlerinin 60. günü, 10 Nisan'da polis saldırısına uğradı.

Sabah saat 5.00'te bine yakın polis, onlarca akrep, tomalar ve iş makineleri eşliğinde gerçekleşen polis saldırısında, polis yoğun gaz bombası kullandı. Polisin saldırısına barikatlar kurarak ve sloganlarla direnen işçilerden ve destekçilerden 94 kişi gözaltına alındı. 12 işçi de çatıya çıkarak 20 saat daha direnişi devam ettirdi. Saldırı sonucunda onlarca işçinin yanı sıra BDSP temsilcisi Murat Yıldırım, Kızıl Bayrak dergisi muhabiri Mehmet Ali Karabulut ağır yaralandı.

Saldırının duyulmasının ardından fabrika önüne gelen yüzlerce destekçi polis saldırısını protesto etti. Polis fabrika önünde bekleyen işçilere ve destekçilere de gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Bunun üzerine işçiler, DİSK binasında eylemlerini sürdürmeye karar verdiler.

Direnişçi işçiler, saldırının sorumluluğunun Greif patronlarının yanı sıra Tekstil-Sen başkanı Rıdvan Budak ve İstanbul Şubesi Başkanı Kazım Doğan'a da ait olduğunu, DİSK'in ise verdiği sözleri tutmadığını belirtiyorlar. Greif patronu ve sendika ağalarının, direnişleri kırmak için her türlü yöntemi kullandığını; sendika ağalarının "içeride provakatörler var" diyerek ve işçiler hakkında yalan ifadeler verdirterek, bu saldırıya zemin hazırladığını söylüyorlar.

Keza, DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Örgütlenme ve Uluslararası İlişkiler Daire Müdürü Eren Korkmaz'la yaşanan tartışma üzerinden internette işçilere dönük bir linç kampanyası başlatılması; dahası farklı sendikalarda çalışan birçok uzmanın, konunun ayrıntısını sorma-öğrenme gereği duymadan, işçilere başvurmadan bu kampanyaya ortak olması da, sendikacılık tarihinin kara lekelerinden biri olarak tarihe geçti.

10 Nisan'daki polis saldırısının duyulması üzerine Adana, Hatay, Ankara, İzmir, Bursa, Kayseri, Kocaeli, Mersin illerinde de eylemler yapıldı. Saldırının ardından işçilerle dayanışma için Kadıköy'de bir salon etkinliği düzenlendi. Etkinliğe binlerce kişi katıldı. 19 Nisan'da Taksim Galatasaray'da Greif işçileriyle dayanışma platformu eylem gerçekleştirerek direnişteki işçileri bir araya getirdi.

Greif işçilerinin direnişi DİSK binasında devam ediyor. İşçiler TİS'in iptal edilmesini ve 1 Mayıs itibarıyla işine son verileceği açıklanan işçilerin işe geri alınmasını, taşeronların iptal edilip tüm işçilerin kadrolu olarak işine devam etmesini talep ediyorlar. 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak için diğer direnişçi işçilerle birlikte, Greif işçileri de pankart açıp yürüyüşe geçtiler.

Karşı direniş sürüyor

Aylarca gösterişli reklamlarla duyurusunu yapan ve yayın çizgisini "Gezi'den yana" olarak açıklayan Karşı gazetesi, 9 Şubat'ta başlayan yayın hayatını 13 Nisan'da kapattı.

Henüz iki ayı yeni dolmuşken yapılan kapatma açıklamasına Karşı gazetesinde çalışan emekçiler direnişle karşılık verdiler ve gazetenin bulunduğu binadan ayrıldılar. Karşı gazetesinin yazar kadrosu; kendini Gezi'de bir şekilde ifade etmiş, demokrat, anti kapitalist müslüman, liberal ve sanatçılardan oluşturulmuştu.

İlk kriz, 17 Mart'ta Ağaoğlu'nun reklamının gazetede yayınlanmasının ardından patladı ve iki yazar istifa etti. "Yalana karşı gerçeğin gazetesi" 13 Nisan'a geldiğinde, ekonomik nedenleri gerekçe göstererek 94 emekçinin işine son verdi. Gazetenin patronu, ekonomik güçlüklerden dolayı bu kararı aldığını söylüyordu. Oysa anlattığı tablo, inandırıcı değil. Üstelik Karşı gazetesinin trajinin 10 bin civarında olduğunu ve "kar etmiyor" açıklamasının gerçeği yansıtmadığını söylüyor direnişçiler.

Karşı gazetesi emekçileri kapatma kararının ardından, Zeytinburnu'ndaki gazete bürosunda direnişlerini sürdürüyorlar ve alacaklarını almadan direnişi bitirmemekle kararlılar.

Basın-yayın sektöründe, ağır ve uzun çalışma koşullarına rağmen direnişler fazla olmuyor. 1980'den sonra basın sektöründeki ilk grev, ATV-Sabah çalışanları tarafından gerçekleştirilmişti. İlk dönemlerde oldukça ses getirmesine rağmen, zaman içinde hem Çalık Grubu'nun saldırıları, hem de sendikanın pasif tutumuyla, direniş hukuki mücadeleye indirgenmişti. Süreç içinde, sadece ATV önünde asılı duran "Bu işyerinde grev var" pankartıyla sönümlendi.

Karşı direnişi de bu sektördeki ender direnişlerden biri. Üstelik gazete binasının işgal edilmesiyle de bir ilk gerçekleşiyor. Karşı gazetesi emekçilerine ziyaretler sürüyor. Direniştekilere "Karşı Direniş" isimli günlük bir bülten yayınlarak direnişlerini duyurmaya çalışıyorlar. Direnişlerine devam eden Punto Deri ve Greif'le sürekli iletişim ve dayanışma içindeler. Direnişçiler; Güvenlik Komitesi, Basın Komitesi, İletişim Komitesi gibi komitelerle görev dağılımı yapmış durumdalar. 1 Mayıs'ta ise Greif ve Kazova direnişçileriyle ortak pankart arkasından yürüme kararı aldılar.

Proleter Devrimci Duruş ve Devrimci Sendikal Birlik, 19 Nisan'da Karşı direnişçilerini ziyaret etti. Sokak girişinde DSB pankartı ve PDD flamaları açıldı ve "Karşı emekçileri yalnız değildir" sloganı atılarak direnişçilerin yanına çıkıldı. Yarım saatlik ziyaret sırasında direnişin gelişimi hakkında sohbetler yapıldı, ATV Sabah grevi, basın sektöründe yaşanan sömürün geldiği boyut, direnişin geleceği ve nasıl yürümesi gerektiği hakkında konuşuldu. Direnişçiler kendilerine herhangi bir müdahale olması durumunda sonuna kadar direneceklerini belirttiler. Bu direnişin sadece ekonomik değil, aynı zamanda basın alanındaki baskılara karşı olduğunu vurguladılar.

Bir yandan Karşı direnişi devam ediyor, bir yandan da basında işten atmalar sürüyor. Dünya gazetesinde çalışan 50 gazeteci de "finansal sıkı sıkı" gerekçe gösterilerek atıldı.



Yatağan işçileri Ankara'da

Yatağan termik santrallerinin özelleştirilmesini ve ihaleye açılmasını engellemek isteyen işçilerin eylemleri devam ediyor. Geçtiğimiz aylarda Ankara'ya yürüyüşler düzenleyen, Muğla'da, Kütahya'da militan eylemler yapan işçiler, ihalenin yapılmasını engellemek için, Nisan ayında bir kez daha Ankara'ya geldiler.

İşçilerin Ankara'ya girişini yasaklamaya çalışan devletin tüm önlemlerine rağmen, işçiler Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önünde toplandılar. Orada gerçekleştirdikleri protesto gösterilerinden sonra Kurtuluş Parkı'nda bekleyişe geçtiler.

10 Nisan'da Ankara'ya gelen işçiler, ilk gün ÖİB önünde kitlesel bir eylem yaptı. Türk-İş ağalarının yalnızlaştırma çabalarına rağmen Tes-İş ve Maden-İş üyesi işçiler, kararlılıklarını haykırdılar. Ayrıca Greif işçilerine saldırıya da protesto eden işçiler, özelleştirmelere izin vermeyeceklerini belirttiler.

İşçiler, bu süreç içinde sadece park içinde beklemeler, kendilerini ÖİB önüne zincirlediler. Eylemi gerçekleştiren işçiler gözaltına alındı.

İhalenin yapıldığı 18 Nisan'da, polis Kurtuluş Parkı'nı her taraftan kuşattı ve işçilerin ihaleyi basmasını engellemeye çalıştı. İşçiler ise bu duruma tepki göstererek polis barikatlarını yıktı ve yolu trafiğe kesti. Polis yoğun bir şekilde gaz bombası ve plastik mermi kullandıkça, ilk defa atlı polisler de saldırıya katıldı.

Yapılan ihaleyi IC İçtaş şirketi 2.67 milyar dolarla kazandı. İşçiler ise ihalenin yapılmasının hiçbir anlam ifade etmediğini, kendilerinin fabrikalarına sahip olma çağını ve bu şirketleri sokmayacaklarını belirttiler.

İşçilere saldırının olduğu gün Muğla ve Kütahya'da da eylemler yapıldı. Saldırıları protesto edilirken, özelleştirmelere dur diyeceklerini belirttiler. Ankara'da Kurtuluş Parkı'nda bekleyen işçiler ise, 30 Nisan'a

kadar Ankara'da olacaklarını açıkladılar. 1 Mayıs'ta diğer sınıf kardeşleriyle birlikte alanda yerlerini aldılar.

İşçiler, kendilerini yalnız bırakan Türk-İş yönetimine de oldukça tepkililer. Bu durumu protesto etmek için Türk-İş Genel Merkezi'ni bastılar. Türk-İş yönetimi daha önceki yıllarda birçok kez işçileri yüzüstü bırakmış, taleplerini görmezlikten gelmişti. Ve adeta hükümetin kolluk gücü gibi çalışarak işçileri evlerine göndermeye çalışmıştı. Tekel direnişi sırasında yaşananlar, en yakın örnekti. Şu anda Yatağan işçilerinin üyesi olduğu Tes-İş Sendikası'nın Genel Başkanı Mustafa Kumlu da o dönem Türk-İş Genel Başkanlığı'nı yürütüyordu.

Devletin işçilere yönelik saldırıları sertleştikçe işçilerin tepkisi de sertleşiyor. Başta devletin kolluk güçleri olmak üzere sendika ağalarına karşı da bilinçleniyorlar. İşçiler bu zorlu süreçleri ancak kendi örgütlülüklerini geliştirerek aşacaklar. Devleti korkutan SEKA'lar, Tekeller, Yatağan'lar, yeni direnişlerin de müjdesini veriyor. Gün geçtikçe kitleselleşen ve militanlaşan eylemler, kazanımları getirecektir.



TEDAŞ'ta işçi kıyımı

Nisan ayında çıkan DSB bülteninden alınmıştır.

Özelleşme saldırısına eklenen son halka olan Tedaş, sermaye hükümeti tarafından Sabancı-EON ortaklığına devredildi. Devlet işletmelerinin içi boşaltılarak, vasıfsızlaştırılarak, özelleşmenin önü açıldı. Halka "daha iyi hizmet" adıyla getirilen özelleştirme, "kötünün iyisine mahkum et" politikasıyla halka dayatıldı. İşçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden faydalanan egemenler, Tedaş'ı holdinglere peşkeş çekti. Böylece işçilerin devlet işletmelerinde varolan sınırlı hak ve özgürlükleri de gasp edilmiş oldu.

Toros Bölgesi'nde özelleştirme başlar başlamaz 150'den fazla işçi işten atıldı. İş kazası geçiren işçilerin, bırakalım hastane masraflarının karşılanmasını, apar topar çıkışı verildi. Özelleştirme, işçi ve emekçilere yönelik kar hırsıyla kuduran sermayedarların işta-hını kabartmaya devam ediyor. Seçim sonrası ise elektriğe zam, işten çıkarmalar bunun başlangıcı oldu.

Fakat sermayenin bu saldırıları, emek saflarından direnişle karşılanıyor. Antep, Antakya ve İskenderun'da Tedaş işçileri, maaşların düzensiz ve eksik yatırılmasına, işten çıkarmalara karşı protesto gösterileri düzenledi. Buna Antakya-Kumlu halkının elektrikten mahrum olması da eklendi. Ve Kumlu halkı nitelikli, kesintisiz elektrik kullanım hakkı talep etti.

Antep Toroslar Elektrik Dağıtım A.Ş. (TEDAŞ) acil müdahale ekibi işçileri, zamanında alamadıkları ücretlerine zam yapılmasını isteyerek AKP il binası önünde eylem yaptı.

Akşam saatlerinde AKP il binası önünde toplanan yüzü aşkın işçi, oturma eylem gerçekleştirdi. Yetkililerle konuşmak istediklerini söyleyen işçiler, zor şartlar altında çalıştıklarını ve 1200 lira olan aylık ücretlerini de zamanında alamadıklarını söyledi. Alkışlarla TEDAŞ yönetimi ve AKP'yi protesto eden grup adına konuşan Engin Keleş, işçilerin borçları yüzünden eve gidemediklerini belirtti. "Zor şartlar altında ölüm tehlikesiyle çalışıyoruz. Yıllardır zam yapılmıyor ve geçinemiyoruz. Aylıklarımızı da gecikmeli alabiliyoruz. Geçimimizi sağlayabilmemiz ve borçlarımızı ödeyebilmemiz için paramızın zamanında ödenmesini ve zam yapılmasını istiyoruz" dedi.

Öte yandan bazı işçiler TEDAŞ'ta çalışmalarına rağmen 20 liralık borçları yüzünden elektriklerinin kesik olduğunu söyledi.

Eylemdeki TEDAŞ işçilerine, diğer çalışma alanı ve bölgelerdeki işçilerden de destek geldi. İlçelerden yardım isteyen Tedaş yönetiminin çabaları sonuçsuz kaldı. Diğer taşeron işçiler de yürüyüşlerle arkadaşlarına destek oldu. İşten atılmakla, haklarında işlem yapılmasıyla tehdit edilen işçiler, kararlı duruşlarını sürdürdüler ve greve katıldılar. Dağıtım merkezi işgal edildi. Sabancı Holding ve

Tedaş yetkilileri uyarılarak, bütün şehrin elektriksiz kalacağı söylendi. İşçilerin uyarısından sonra, bukalemun gibi renk değiştiren sömürücüler, iki ay süre istediklerini, işçileri kadroya alacaklarını, Adana'da sistemi oturtmaya çalıştıklarını söylediler. Bu oyalama taktiği ve aldatmaca ise çabuk tuzla buz oldu. Çünkü Adana işçileri, ay sonu gelmesine rağmen maaşlarını hala almadı.

Hatay'a bağlı ilçelerde TEDAŞ'a bağlı taşeron şirket bünyesindeki 200 işçi işten atıldı. İşten atılan işçiler, İskenderun TEDAŞ önünde eylem yaptı. Belediye bünyesinde çalışan taşeron işçilerin yanı sıra, İskenderun Taşeron İşçileri Derneği ve bazı partiler, kitle örgütleri de eyleme destek verdi.

İşçiler yaptıkları basın açıklamasında, en temel hakları olan çalışma haklarından mahrum kaldıklarını, özelleşmeyle elektriğin halka daha pahalı geleceğini, işçilerin daha kötü koşullarda çalışacağına değinerek, açacakları çadıra İskenderun halkını davet ettiler.

İşçilere, işten atıldıklarına dair bir belge verilmediği, sadece sözlü olarak 'işe gelmeyin' denildiği söylendi. İşçiler, iş akitlerinin fesh edilip edilmediğini bilmiyor. İşe çıkacak işçilerin listesi arasında kendi isimlerini bulamıyorlar.

Antakya Tedaş da 150'den fazla işçiye işten çıkardı. İşçiler bir basın açıklaması düzenleyerek, işlerini her zaman kesintisiz, akstamadan yaptıklarını, buna rağmen maaşlarını geç aldıklarını, bu da yetmezmiş gibi şimdi de işten atıldıklarını söylediler. Bunun sorumlusunun patronların kar hırsı olduğunu belirttiler.

Özelleşme saldırına tepkiler bununla da sınırlı değil. Kumlu'da Tedaş binasının kapatılması, sürekli elektrik kesintileri ve işten çıkarılan işçiler için Kumlu halkı bir protesto gösterisi düzenledi.

Açıklamada elektrik kesintileri yüzünden çiftçilerin mahsullerinin çürüdüğü, sanayide iş yapılamadığı ve kesintiler için Reyhanlı'dan Tedaşçıların çağrıldığına değinilerek, özelleşmenin halka zarar ve mağduriyet olarak geri döndüğü söylendi.

"Atılan işçiler işe geri alınsın", "Kumlu Tedaş geri açılınsın", "Nitelikli, sağlıklı, elektrik kullanım hakkı istiyoruz" diyerek, bütün duyarlı kesimleri bu talepleri sahiplenmeye çağırdılar.

Tedaş'ta işte çalışırken hastalanan ve Tedaş tarafından işten çıkarılan Mustafa Çalım da bu gösteride yerini aldı. Mustafa Çalım, kötü koşullarda çalışarak iş hastalığına yakalanan binlerce Tedaş işçisinden sadece birisi. Hastalandıktan sonra işten çıkarılan ve şirket tarafından hiçbir ihtiyacı karşılanmayan Çalım'a işçi arkadaşları sahip çıktı. Mustafa Çalım şirkete dava açtı ve kendisinin malulen emekli edilmesini talep ediyor.

Proleter devrimciler olarak, sürecin takipçisiyiz. Sınıfa yönelecek her saldırının karşısında en önde direneceğiz! İşçiler birlikte mücadele ettikçe, kendi güçlerini keşfediyorlar, sömürücülerin ise ne kadar aciz olduğunu anlıyorlar. İşçi sınıfının örgütlü birliğinin önünde hiçbir güç duramaz!

Devrimci Sendikal Birlik, Tedaş işçileriyle beraber saldırıları en önde göğüsledi. DSB varolduğu sürece sermaye düzeni ve onun uşakları bilsinler ki, işçileri bir nesne gibi kaldırıp atamayacaklar. DSB, Tedaş işçileri ve Türkiye işçi sınıfının taleplerini kazanmak için var gücüyle çalışacaktır. İşçiler DSB'lerde birleşelim, örgütlü yenilmez bir güç olalım!

Antakya DSB

Taleplerimizi elde edene kadar mücadelemiz sürecektir!

TEDAŞ binası önünde gerçekleşen eylemde grup adına basın açıklaması yapan Elektrik Mühendisleri Koordinatörü Ali Ekber Öksüz şunları söyledi: "Bizler Toroslar TEDAŞ bünyesinde çalışan Arıza Onarım Bakım işçileriyiz. Yaklaşık 6 yıldır kesintisiz bir biçimde çalıştığımız işimizden 1 Nisan 2014 itibarı ile, hiçbir gerekçe gösterilmeden çıkarıldık. Patronlara işten atılma gerekçelerimizi sorduğumuzda, "bu bir şirket politikasıdır, biraz bekleyin ilerleyen zamanda peyderpey alabiliriz" yanıtını aldık. Biz de buradan soruyoruz; bizleri çoluk-çocuğumuzla sokağa atmak neyin politikasıdır? Madem bizleri peyderpey işe geri alacaksınız, neden işten çıkardınız? Mevcut işçi sayısı ile bile, geceli-gündüzlü çalıştığımız halde elektrik arıza ve onarımlarına yetişemezken, şimdi işçilerin yarısına yakını işten çıkartarak bu işleri nasıl yapacaksınız? Son derece tehlikeli olan elektrik işini ihtiyacın çok altındaki işçi sayısı ile yapmak, şu an çalışmakta olan işçilerin hayatıyla oynamaktır."

Mühendis Ali Ekber Öksüz, sözlerini şöyle tamamladı:

"Hatay halkına sesleniyoruz! Bizim keyfi bir şekilde işten çıkartılmamız, size daha fazla arıza, daha fazla elektrik kesintisi ve hizmette gecikme olarak geri dönecektir. Mevcut sayıyla bile işler yetişmezken, bizleri işten çıkartarak Hatay'ın güvenli ve kesintisiz hizmetini aksatmaya, çalışan arkadaşlarımızın can güvenliğini tehlikeye atmaya ve bizleri çoluk çocuğumuzla sokakta bırakmaya yönelik bu uygulamanın tek bir cevabı vardır: Patronların doymak bilmeyen kar hırsı! Daha fazla kar için, daha fazla işi daha az işçiye yaptırmaktır! Bütün bu uygulamaların sorumlusu, üst işveren Toroslar EDAŞ ve EnerjiSA-EON şirkettir.

Bizler işten atılan 73 işçi olarak buradan taleplerimizi yüksek sesle dile getiriyoruz: İşimizi geri istiyoruz! Haksız ve keyfi işten çıkarma kararı derhal geri alınsın! Taleplerimiz yerine getirilinceye kadar hukuki ve fiili meşru mücadelemizi sürdüreceğiz!"



Mayıs ayı, “68 olayları” olarak bilinen, dünya-yı ve ülkemizi sarsan gençliğin başkaldırdığı aydır. Aynı zamanda 6 Mayıs’ta “68 kuşağı”nın simgelerinden **Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan**’ın darağacında; 18 Mayıs’ta **İbrahim Kaypak**kaya’nın işkencece katledilişinin yıldönümüdür. Her Mayıs ayında ’68 döneminin öne çıkardığı ve egemenler tarafından katledilen devrimci önderler anılır, dünyada ve ülkemizde ’68 olayları yeniden hatırlanıp yorumlanır.

Elbette her sınıf ve kesim, ’68’i ve o dönemin önderlerini kendi bakışaçılarına göre ele alırlar. Özellikle son yıllarda “ulusalci” olarak bilinen şoven kesimler, İşçi Partisi’nden CHP’ye kadar, Denizlere sahip çıkmaya, onun şahsında ’68’lileri Kemalist göstermeye özel çaba harcamaktadırlar. ’68’lilerin devrim ve sosyalizm idealleri yok sayılmakta, sadece ABD karşıtlığı öne çıkarılmaktadır. “Bağımsız Türkiye” şiarını, sadece ABD’den değil, bir bütün olarak emperyalist sistemden bağımsızlık olarak ele aldıkları gölgelenmektedir. Aynı şekilde Denizlerin birer enternasyonal devrimci oldukları, Kürt halkının üzerindeki asimilasyon ve baskı politikalarına da karşı durdukları gizlenmektedir. Dahası Denizleri bir “ikon”a dönüştürüp içini boşaltmakta, burjuva siyasetlerine alet etmeye çalışmaktadırlar.

Denizlerin ve bir bütün olarak ’68’lilerin ilk başlarda Kemalizm’den yoğun biçimde etkilendikleri doğrudur. Fakat mücadele içinde adım adım bu etki azalmış, başta Küba ve Çin olmak üzere dünyadaki devrimlerden etkilenerek sosyalist bir düzeni istemişlerdir. Bunları savunmalarında ve son mektuplarında görmek mümkündür. Savunmalarında; *“Emperyalizme karşı silahlı mücadele suç değildir. Gayri milli olan emperyalizm ve ortaklarının sömürsüdür.”* demişlerdir. Deniz idam sehpasında; *“Yaşasın Marksizm-Leninizmin Yüce İdeolojisi! Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Bağımsızlık Mücadelesi! Kahrolsun Emperyalizm!”* sloganlarını atmıştır. Yani Kemalizmden etkilendikleri “çocukluk” dönemlerini hızla aşarak, Marksizm-Leninizm’e yönelmişler, yeraltı örgütlerini kurarak birçok silahlı eylem gerçekleştirmişlerdir.

’68 üzerine burjuvazinin çarpıtmaları yeni değildir. Başta emperyalist burjuvazi olmak üzere, ’68 olaylarını şu ya da bu ölçüde yaşayan tüm ülkelerdeki egemen sınıflar, yeni ’68’leri bir daha yaşama için onun devrimci özünü boşaltmaya özel bir önem verdiler. Yıllarca bu yönde beyin yıkama faaliyeti yürüttüler.

Genç kuşaklar açısından ’68, uzak bir tarih. Birçoğu ’68’i ve onun anlamını, burjuva medyadan öğrenmek durumunda kalıyor. O açıdan ’68’i gerçek yönleriyle ortaya koymak, dünyada ve ülkemizde ’68’in nasıl yaşandığını ve ne anlam ifade ettiğini sergilemek, o yıllarda şehit düşen devrimcilere karşı bir borç ve sorumluluk olduğu kadar, bugünün gençliğine karşı da görevimizdir.

Dünyada ’68

’68’i ve o kuşağın devrimcilerini anlayabilmek için, o yılların dünyasını ana hatlarıyla bilmek gerekir.

’60’lı yıllar, dünya kapitalist sisteminin ikinci emperyalist savaş sonrası, görece istikrarlı gelişiminin tıkanmaya başladığı yıllardı. Savaşın yıkımıyla yeni pazarlar bulan emperyalizm, kısa sürede yeniden “aşırı üretim” bunalımına sürüklenmişti. Savaş sonrası üretim araçlarındaki yenilenme ile ABD emperyalizmine rakip olan Batı Almanya ve Japonya’nın atağı, emperyalistler arası çelişkileri de keskinleştirmişti. Bu, daha fazla sömürü ve baskı rejimi demektir. İşsizlik, emperyalist-kapitalist ülkelerde bile ciddi bir sorun olmaya başlamıştı. İşsizlik artarken ücretler düşüyordu.

İşsizlik sorunu esas olarak gençliğin sorunu idi. Çünkü işsizler ordusunun yarısı 25 yaşın altındaydı. Üniversite mezunları arasında da işsizlik oranı yükseliyordu. ’68 eylemlerinde özellikle İtalya’da öne çıkan önemli bir neden “diplomalı işsizlik”ti.

Bununla birlikte kapitalizmin gelişmesi, vasıflı işgücü ihtiyacını artırıyordu. Daha fazla teknisyene, mühendise ihtiyaç vardı. Böylece “üniversitelerin sanayileşmesi” için yeni düzenlemeler yapıldı. Öğrenim kitleselleşti. Öğrenci sayısı ABD ve Batı Almanya’da iki katına, Fransa’da üç katına, İtalya’da yarım misli fazlasına ulaştı. O güne kadar elit bir tabaka yetiştiren üniversitelerde, işçi-emekçi çocukları da okumaya başladı. Bu da ’68 hareketinin öznal yönünü olgunlaştırdı.

Gençlik sadece ekonomik olarak değil, kültürel olarak da kısıtlanıyordu. “American way of life” (Amerikan yaşam tarzı) müzikten giyime, eğitimden eğlenceye kadar her alanda dayatılıyordu. Burjuvazi tüm kurumlarıyla, basını, TV’siyle, otomatikleşmiş, tek tip bir yaşam sunuyordu gençliğe. Bu duruma gençliğin tepkisi artıyordu.

O yıllar, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ulusal kurtuluş mücadelelerinin arttığı yıllardı aynı zamanda. Buna karşılık emperyalistler, bu mücadeleyi işgal ve katliamlarla bastırmaya çalışıyordu. 1958-62 yıllarında Fransa, Cezayir’deydi; 1960’da İngiltere, Fransa ve Belçika, Kongo’daydı; 1961-62 yıllarında ABD, Küba’daydı ve ’64 sonrasında Vietnam’da... Vietnam, bardağı taşıran son damla oldu.

Öğrenciler, Vietnam savaşının durdurulması, zorunlu askerliğin kaldırılması, öğrencilerin aske-re alınmasını getiren yasaların değişmesi için celp kağıtlarını yakmaya başladılar; yürüyüşler, gösteriler düzenlediler. Gözaltılara, tutuklamalara, cinayetlere rağmen, yüzbinlerce öğrenci, polisle kıran kırana çatıştı. “Kahrolsun Emperyalizm!”, “Kahrolsun Sömürgecilik!” dönemin en öne çıkan sloganları oldu.

’68 öğrenci eylemlerinin ayırtedici bir diğer özelliği; sözde “sosyalist”, “komünist” partilerden bağımsız, hatta onlara rağmen gelişmesidir. Gençliğin, emperyalizme ve sömürgecilığe karşı başkaldırısı, revizyonist, reformist partilerin “barışçı” parlamentarist, pasifist ideolojilerine tepkiyi ve onlardan kopuşu da beraberinde getirmiştir.



‘68 DEVRİMCİDİR!

’68 demek, isyan ve başkaldırı demektir. İnsanlığın tüm acılarını, kendi acıları olarak sahiplenmek; egemenler tarafından dayatılan yoz-bencil yaşamı bir kağıt gibi buruşturup atmak demektir. Bizler, çıplak göğüsleriyle süngülerin, silahların üzerine yürüyenlerden öğreneceğiz ’68’i. Kaldırım taşları ile barikatlar kuranların sesinden dinleyeceğiz... Daha güçlü ve sağlam vuruşları adım adım örerken, yine Deniz gibi haykıracağız;

*“Düşmesin bizimle yola
Evinde ağlayanların gözyaşlarını
Boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar!
Bıraksın peşimizi
Kendi yüreğinin kabuğunda yaşayanlar!
İşte*

*Şu güneşten düşen ateşte
milyonlarca kırmızı yürek yanıyor!
Sen de çıkar
Göğsünün kafesinden yüreğini;
Şu güneşten düşen
Ateşe fırlat;*

*Yüreğini yüreklerimiz yanına at!
Akın var akın, güneşe akın,
Güneşi zaptedeceğiz
Güneşin zaptı yakın!..”*

’68 eylemlerinde işçi sınıfının daha aktif rol oynamaması, hareketin önderliğini yürütememesi, o güne kadar güvendiği parti ve sendikaların ihaneti yüzündendir. SSCB’deki geriye dönüşle birlikte (Kruşçev dönemi) Avrupa’daki birçok parti de revizyona uğramıştır. İşçi sınıfı ML önderlikten yoksun kalmıştır.

Türkiye’de ’68

’68, Türkiye’de de öğrenci eylemlerinin yükseldiği bir yıldır. Avrupa’dan bir etkilene var-dır kuşkusuz, fakat bu etkilene, burjuvazi ve uşaklarının iddia ettikleri gibi bir “taklit”, “özen-ti” değildir. 27 Mayıs öncesinden başlayarak, 1960 sonrası adım adım yükselen öğrenci hareketinin bir devamıdır. Yani iç dinamiklere dayanan, esas olarak oradan beslenen bir harekettir.

’68 Mayısı’nda “NATO’ya Hayır!” kampanyası başlatılır. Ardından bir dizi demokratik talep için üniversitelerde boykotlar, işgaller başlar. Bir ay sonra 6. Filo’nun gelmesiyle anti-Amerikan, anti-emperyalist gösteriler, protestolar baş gösterir.

Bu protestolardan dolayı, polislin İTÜ Öğrenci Yurdu’na baskını ve **Vedat Demircioğlu**’nun katledilmesi, eylemleri daha da yükseltir. Binlerce öğrenci önce Taksim’e, sonra Dolmabahçe’ye yönelerek ABD askerlerini denize atarlar.

’68’in Kasım ayında, Vietnam kasabı CIA ajanı Commer, ABD’nin Ankara Büyükelçiliğine atanır. 6 Ocak 1969’da Commer, siyah renkli cadillac otomobiliyle ODTÜ’ye gelir. İhtilalci komünist hareketin kurucularından **Osman Yaşar Yoldaşcan** ve **Mehmet Fatih Öktülmüş**’ün de içinde bulunduğu kalabalık bir öğrenci grubu, Commer’in arabasını ters çevirip yakarlar.

Bu eylemler, ’68 gençlik hareketinin ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı başlattıkları mücadelenin simgesi haline gelmiştir. Aynı zamanda gençliğin reformist barışçıl partilerden devrimci tarzda kopuşunu hızlandırmıştır.

’68 öğrenci hareketlerinin üzerinden ’71 devrimci atılımı mayalanacak ve döneme damgasını vuran silahlı devrimci örgütler kurulacaktır. Bunda Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Sinan Cemgil vb. öğrenci liderlerinin Filistin halkıyla dayanışmak için Filistin’e gitmeleri ve orada savaşmaları, önemli bir rol oynamıştır.

Türkiye’de de öğrenci hareketi, -tıpkı diğer ülkelerde olduğu gibi- işçi sınıfı mücadelesiyle dayanışma içindedir. O yıllarda gerçekleşen birçok işçi eylemine öğrenci gençlik katılmıştır. Özellikle 15-16 Haziran büyük işçi direnişine katılımları yüksek olmuş, bu eylem öğrencileri de çok etkilemiştir.

’68’li olmak, devrimci olmaktır!

Egemen sınıflar, gençlik eylemlerini her zaman gençliğin yaş dönemi özellikleri ile açıklayıp, soyut bir “kuşak çatışması” olarak gösterirler. ’68 kuşağı da bundan fazlasıyla nasibini almıştır. Oysa ’68 hareketinin, düzen karşıtı, radikal, anti-emperyalist içeriği, slogan ve eylemleriyle çok açıktır.

Avrupa’daki ’68 öğrenci eylemlerinde her ne kadar anarşist, anti-otoriter gruplar yer almışsa da, hareketin ilham kaynağı sosyalizm olmuştur. SSCB’deki geriye dönüş ve Avrupa partilerinin ihanetine rağmen sosyalizm, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, gençliğin umudu olmaya devam ediyordu. Sosyalizmin prestiji yüksekti. Fakat bu daha çok, anti-emperyalist küçük burjuva sosyalizmiydi. Öğrenciler Mao’nun, Che’nin, Ho Chi Minh’in posterleriyle yürüyorlardı.

Ülkemizde ’68 gençlik hareketinin liderleri de dönemin etkilerini üzerlerinde taşıyorlardı. Onlar aynı zamanda yeraltı örgütünün, silahlı devrim mücadelesinin tohumlarını attılar. Bu yönleriyle Mustafa Suphi TKP’sinden sonra hakim hale gelen reformist-revizyonist görüşlerden kopuşun da miladı oldular. ’71 devrimciliğini simgeleyen Deniz, Mahir, Kaypak, idam sehpalarında, çatışmalarda, işkencehanelerde direnişleriyle ve yiğit ölümleriyle, gelecek kuşaklara büyük bir miras bıraktılar.

Ne var ki, gerek dünyada gerekse ülkemizde ’68 hareketinin asıl eksikliği, sağlam bir örgütülükten, ML bir önderlikten yoksun olmasıdır. Bu yoksunlukla birleşen, işçi sınıfı ve emekçi halkla bütünleşememesi, hareketin iktidar perspektifini zayıflatmış ve sonunu hazırladı.

Fakat kesin olan şudur; ’68 hareketi, anti-emperyalist niteliği ve düzen karşıtlığı ile DEVRİMCİDİR! Süngülere, silahlara, çıplak göğüs yürüyüşleri ile DEVRİMCİDİR! Barikatları, kaldırım taşları ve molo-toflarıyla DEVRİMCİDİR! Emperyalist kapitalizme inen bir şamar olmuş, onu sarsmış, fakat düşürmemiştir. Şamarın yetmediğini, öldürücü yumruğun nasıl indirilmesi gerektiğini göstermiştir.

’68’in devrimci mirasını sahipleniyoruz

Bir bütün olarak ’68 kuşağı olarak bilinen devrimci gençlik kuşağının katledilmesinin, ezilmesinin üzerinden 40 yılı aşkın bir süre geçti... Ama kaç çocuğun adı **Deniz, İnan, Mahir, Ulaş, Sinan** oldu bilinmez. Onları asanlar, katledenler, bin kez öldüler. Fakat Denizler, bu ülke halklarının mücadelelerinde hep yaşadılar, yaşayacaklar...

Dün Denizlere saldıranlar, faşizm karşısında nedamet getirenler, bugün onları bağırlarına basarak boğmaya çalışıyorlar. Ama ne onlara “iyi çocuklardı ama darbe yanlısıydılar” diyerek saldıran gerici güç; ne Kemalist gösterip, sadece anti-Amerikancılığı öne çıkaran “ulusalci”lar ve Denizleri bir nostalji olarak anan bugünün reformisti eski “yol-arkadaşları”, o kuşağın devrimci ideallerini karartamazlar.

Denizleri anmak, onların uğruna savaşmışları idealleri bilmekle ve bu idealler uğruna onlar gibi dövüşmekle olur.

Biz, Denizlerin, Mahirlerin, Kaypak, idam devrimci ruhunu, militanlığını sahipleniyoruz ve ML bir bakış açısıyla daha ileriye taşıyoruz.

Onların mirasına gerçek anlamda sahip çıkmamızın, uğruna can verdikleri idealleri yaşatmak, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme olduğunu biliyoruz. Bu bilinç ve sorumlulukla hepsini saygıyla anıyoruz.

Sendikal üyelikte “E-Devlet” kime kolaylık sağladı?

Sendikaların üyelik işlemleri 7 Kasım 2013 tarihinden itibaren e-devlet sistemi üzerinden yapılmaya başlandı. Artık sendikalara üyelik ve üyelikten çekilme işlemleri, PTT'den alınan e-devlet şifresi ile gerçekleşiyor.

Uygulamaya geçmeden önce birçok açıdan tartışılan e-devlet sistemi, pratikte yaşanan deneyimlerle tartışılmaya devam edecek gözüküyor. Örneğin yürürlüğe girdiği 7 Kasım tarihinden itibaren sendikaların üye patlaması yaşadığına dair birçok habere rastladık. Ancak e-devlet şifresiyle üye olan işçileri incelediğimizde, ortaya çok farklı sonuçlar çıkabiliyor.

Sisteminin uygulanmaya başlamasıyla artan üyeliklerin büyük bir kısmı, zaten sendikaların örgütlü oldukları işyerlerinden. Bunun sebebi, e-devlet sistemine geçişle birlikte, farklı nedenlerden dolayı Bakanlıkta gözükmeyen işçilerin varlığı. Bu işçiler sendikalar tarafından farkediliyor ve yeniden sendikaya üye ediliyor. Dolayısıyla üyeliklerde büyük bir artış yaşandığı söylenmesine rağmen, yeni işçilerin büyük bir kısmı, kendi sendikalarına yeniden üye olan işçiler.

Bunun dışında göz önünde bulundurulması gereken bir diğer konu ise, **sendikal üyeliğin sadece yasa ve uygulama değişiklikleriyle alakalı olması.** Dönemin içinde bulunduğu ekonomik ve sosyal etmenler de bir o kadar önem teşkil ediyor. Örneğin son zamanlarda işçilerin hak kayıplarında yaşanan artış ve üzerlerindeki ekonomik baskı sendikal örgütlülüğü tetiklemiş olabilir. Bunun yanında Haziran'la beraber artan halk hareketleri de cabası. Dolayısıyla 7 Kasım'dan itibaren yükselişe geçen sendika üyeliklerini sadece e-devlet çerçevesinde değerlendirmek doğru olmayacaktır.

Bunların dışında **yeni sistem kime nasıl bir kolaylık sağlıyor diye bakmak gerekiyor.** Artık e-devlet üzerinden yapılacak üyelik işlemleri ile **noter şartı kalktı.** Sendikal üyelikte noter şartı, 12 Eylül sonrası sendikal örgütlülüğü mümkün olduğunca baskılamak adına getirilmiş bir uygulama. Ancak **tek başına noter şartını kaldırmak asla sendikalaşma önündeki engelleri yıkmaya yetmez.** Noter şartının kalkmasıyla birlikte sendikalara üyeliklerin daha kolay hale gelmesi kabul edilmekle birlikte, tek taraflı düşünmek bizi yanılgıya götürür. **Üyeliğin kolay olması üyelikten istifanın da aynı şekilde kolay olması demektir.**

E-devlet'le, patron denetimi arttı

Asıl üzerinde durulması gereken konu, **e-devlet üzerinden üyeliğin işçilerin görünürliğini daha**

fazla arttırdığı gerçeğidir.

Görünürlüğün artması kontrol mekanizmasının da daha kolay işlemesine neden olacaktır. Nitekim e-devlet sisteminin uygulamaya geçilmesinden itibaren kısa süre içerisinde birçok yerde patron baskısı ve kontrolü vakası yaşandı. Örneğin sendika seçiminin işçinin iradesi dışında yapılması bunlardan biri. İşe girerken işçiden e-devlet şifresinin istenmesi ya da bilgisayar başından sendikaya üye olup olmadığının kontrol edilmesi bir diğeri.



Bunun dışında patron veya vekillerinin PTT'den işçiler adına e-devlet şifrelerini alması ve işçileri istedikleri sendikaya üye yapmaları da yaşanan sıkıntılardan başında geliyor. Nitekim bunun örneği Yatsan Fabrikası'ndaki işçilerin zorla Türk-İş'e bağlı Teksif'e üye yapılmasıyla görüldü. Patronun işçileri Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş'e üye yapmaya çalışması, işçiler arasında tepkilere neden olmuş, bunun üzerine işçiler DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası'yla iletişime geçmişlerdi. Bunu öğrenen işveren ise, farklı bir planı uygulamaya koydu. İlk önce Tekstil Sendikası, Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası, Öz İplik-İş Sendikası ve işveren vekilleriyle bir toplantı yapılmış ve referanduma karar verilmişti. Ancak referandum, patronun tek taraflı vazgeçmesiyle iptal oldu. İşçiler patron tarafından Teksif Sendikasına yönlendirildi. Bunun üzerine patron ve vekilleri, PTT'den işçiler adına e-devlet şifrelerini aldı ve onların Teksif'e üyelik başvurularını yaptı. İşçilerin şifrelerini istemeleri durumunda da, geçersiz şifre verildi ve Teksif Sendikası'ndan istifa etmeleri engellendi. Bu yaşanan örneklerden sadece bir tanesi.

Başka bir örnek de Bursa'da büyük otomotiv tükelleri için üretim yapan Laspar adlı bir fabrikada yaşandı. İlk örgütlenme faaliyetlerini Petrol-İş Sendikası'nın başlattığı fabrikada, işkolu tespiti yapılmış ve Petrol-İş'in örgütlü olduğu işkolunda bulunduğu tespit edilmişti. İlk üyeliklerin kabul edilmeye başlandığı dönemde, hala aynı işkolunda görünüyordu. Ancak durumu öğrenen patron, çok kısa sürede Türk Metal Sendikası'yla iletişime geçti. Muhtemelen Bakanlıkta yer alan işbirlikçileri sayesinde işkolu değişikliğini de gerçekleştirerek, işçileri Türk Metal Sendikası'na üye yapmaya başladı. İlk önce işçilere “sizi sendikalı yapacağız” denilerek servislere bindirilip PTT'ye götürdüler. Burada şifrelerini alan işçilerden daha sonra şifrelerini vardiya amirlerine vermele istendi. İşçiler aynı gün içerisinde Türk Metal'e üye yapıldı. Tekrar sisteme girmeye çalışan işçiler, postaneden alındıktan sonra şifrelerin değiştirildiği öğrendi. Kontrol mekanizmasının bu kadar güçlenmiş olması,

işkolunda bu kadar çabuk değişikliğe gidilebilmesiyle birleşince, ortaya böyle bir tablo çıkıyor. Türk Metal Sendikası'nın Bakanlıkla nasıl bir ilişki içinde olduğu ise, ayrı bir soru işaretidir, fakat şaşırtıcı da değildir.

Sendika haktır, örgütlenme önündeki engeller kaldırılmalıdır

Yeni yeni oturmaya başlayan e-devlet sisteminin ne getirip ne götürdüğü pratik hayatta yaşanan örneklerle elbette daha iyi anlaşılacaktır. Ancak kısa bir zaman olmasına rağmen, e-devlet sisteminin sendikal üyelikte yarattığı skandallar ortaya çıkmaya başladı bile. **İşçilerin örgütlenmesi önündeki engeller kaldırılmadığı sürece, noterin kaldırılması bir anlam ifade etmiyor.** Üstüne üstük e-devlet uygulamasının hayata geçmesiyle, işçiler üzerinde yarattığı problemler de artmış durumda.

Noterin kalkması belki sendikaların ve Bakanlığın yükünü hafifletti, ancak işçiler üzerinde kolaylıktan öte yeni zorlukların çıkmasına neden oldu.

Türkiye'de işçilerin büyük bir kısmı, e-devlet üzerinden kendini sendikaya üye yapacak kadar bile, bilgisayar bilgisine sahip değil. Üyeliklerin zaten seçilen öncü işçiler aracılığıyla yapılması bu konunun önemini azaltmaz. Aksine e-devlet uygulamasıyla ve seçilen temsilciler aracılığıyla üye olan işçilerin sürece hakim olması ve yabancılaşmaması için verilecek eğitimler çok önemli. **Sendikal örgütlülük mekanik bir hal almamalı, işçi ve sendika arasındaki ilişki sadece bilgisayar üstünden kurulmamalı.**

Şu da bir gerçek ki, devlet ve işveren kontrolü, ister noter uygulaması olsun, ister e-devlet uygulaması, her şekilde işliyor. Kapitalist devlet, sendikaların ortaya çıkmasıyla beraber, işçi hareketlerini ve örgütlenme çabasını kendi çizdiği çerçeve içine sokmaya çalıştı. Bunu gerek çıkardığı yasalarla, gerekse kendi elleriyle kurduğu sendikalarla gerçekleştirdi. Amacı, her zaman işçi hareketlerini sınırlandırmak ve kontrol altına almaktır. Son çıkan sendika yasası ya da önceki yasalar hepsi bu amaca hizmet etti.

Sendikalardaki işçi sayısındaki artış, Toplu Sözleşme kapsamındaki işçi sayısındaki artışla dengelenmiyorsa, bu bir sorundur. İşyeri ve işkolu barajları kalkmıyorsa, bu örgütlenme önünde en büyük engeldir. İşçiler grev haklarını sonuna kadar kullanamıyor, kendi iradeleriyle istedikleri sendikaya üye olamıyorsa, en önemlisi işçilerin nasıl mücadele edeceğinin sınırları yasalarla çiziliyorsa, işte örgütlülük önündeki asıl büyük engeller bunlardır.

Ne yazık ki, bugün sendikaların büyük bir bölümü, işçi sınıfının mücadele aracı olmaktan çıkmış durumda. Sendikalar büyük oranda sınıf mücadelesinden uzaklaştırılarak, sadece üyeleri adına ücret pazarlığı yapan içi boş yapılara dönüştü. Bunun altında yatan nedenler ve yasaların getirdiği sınırlılıklar ayrı bir konu. Bununla birlikte kolaylık gibi sunulan e-devlet gibi uygulamalar, ne örgütlenme önündeki engelleri kaldırmaya yeter, ne de devletin kendi eliyle böyle bir güzellik yapacağı beklenir.

Üstüne üstük e-devlet üzerinden üyelikler işçilerin hem devlet için hem sermaye için daha çok görünür olmasını sağlıyor. İçinde bulunduğumuz “teknoloji çağı” önümüze kaçınılmaz olarak yeni kontrol mekanizmaları çıkarıyor. Bu durum, bizim de sınıfsal bakış açısıyla yeni mücadele yöntemleri geliştirmemizi gerektiriyor.

“Güneşi engellemiyorsa gökyüzü sizden, birileri yaşadığınız günlerin bedelini ödediği içindir”

26-27 Nisan’da İstanbul’da “Uluslararası Hapishaneler Sempozyumu” yapıldı. Sempozyumda hasta tutsaklar başta olmak üzere tutsakların durumu konuşuldu. Türkiye’deki hapishanelerde kadın tutsaklar içinde en uzun süre kalan Nevin Berktaş da sempozyuma konuşmacı olarak katıldı. Nevin Berktaş’ın yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz. Ara başlıklar tarafımızdan konulmuştur.

Hepiniz hoşgeldiniz arkadaşlar,

Hapishaneler söz konusu olunca örgütlenmenin anlamı daha da büyüyor. Bu ve benzer bir araya gelmelerle, tutsakların sorunlarını örgütlü bir güçle yenmek mümkün olabiliyor. Elbette bu sistem içinde sorunları tümüyle ortadan kaldıramayız, ama en aza indirmek ve koşulları düzeltmek de örgütlenmekten geçiyor. Tutsaklar en zor koşullarda dahi mutlaka örgütleniyorlar, ama dışarı ayağı eksik kalırsa, onları büyük zorluklar bekliyor. Dışarıdaki bizler ne kadar örgütlü olursak, onların sorunları da o oranda azalabiliyor. İşte şimdi bunu yaratmaya çalışıyoruz ve eminiz ki başaracağız.

Öncelikle bize büyük bir direniş mirası bırakan ve Ölüm Oruçlarında, katliamlarda ölen ama yenilmeyenlerimizi saygıyla anıyorum. Sizleri ve içerideki arkadaşlarımızı buradan selamlıyorum.

Bize deniyor ki, “özellikle AKP döneminde hapishanelerde hatta şubelerde işkence ortadan kalkmıştır”(!) Ne sadece AKP döneminde, ne de daha önceki dönemlerde işkence eksilmedi oysa. Koca bir 12 Eylül dönemini, ‘90’lı ve ‘2000’li yılları da hapishanede geçirmiş biri olarak bunu tereddütsüz söyleyebilirim. 2007’de tahliye oldum, ama 2010 yılında kısa da olsa tekrar tutuklandım. Dolayısıyla **ne ‘90’lar ne de ‘2000’lerde işkence-nin ortadan kalkmadığını bizzat kendi yaşıntımda da gördüm. Gerilettiğimiz zamanlar oldu, hatta koşullarımızı düzelttiğimiz ve yüksek haklar aldığımız zamanlar da oldu.** Ama bütün bunlar büyük bedeller uğruna başarıldı. Yani politik tutsaklar ve onların yakınları başardı. İlk fırsatta da bu haklar gaspedilmeye çalışıldı.

İşkence, 12 Eylül dönemine has bir uygulama değildir. Kaldı ki o dönem de işkencenin olmadığı söyleniyordu. Biz direnerek ve büyük zorluklarla kamuoyuna duyurarak, işkencenin varlığını gösterebilmiştik. Bir fark var ki, o dönem gizleyebiliyorlardı, ama bu dönem hem çok pervasızca yapıyorlar, hem de zaten duyurma olanaklarımız daha çok...

“Duyurma olanaklarımız çok” dedimse, bu yine onların lütfu değil, aksine tutsakların direnci ve yaratıcılığı sonucudur. Ayrıca 12 Eylül işkenceleri öylesine teşhir edilmiştir ki, şimdi “o dönem işkence yapılmamıştır” diyemez hale geldiler, ama bu sefer de gelen her hükümet, işkence sanki o döneme özgüymüş gibi davranarak, kendi döneminde işkence yapılmadığı yalanına başvurmuştur.

İşkence devam ediyor:

“Hapishaneler İzleme Kurulu” üyeleri olan TTB, DİSK, KESK, TİHV, İHD, ÇHD ve TAYAD’a 2011 yılında hapishanelerden gelen mektuplardan, avukatları ve aileleri aracılığıyla yapılan veya da şahsi başvurulardan ve yazılı-görsel basından elde edilen bilgilerden derledikleri veriler var.

İşkence ve kötü muamele-724
Sağlık Hakkı ihlali ve tedavisi yapılmayanlar-617

Disiplin Cezası ve Görüş yasağı-629

Sevk uygulamaları ihlali (sürgün ve sevk istemleri reddedilenler dahil)-698

İletişim, haberleşme ve Anadil uygulamalarından doğan ihlaller-407

Beslenme, ısınma ve fiziki koşullardan doğan hak ihlalleri-316

Diğer yaşanan hak ihlalleri-128
Hapishanede ölümler-44

Bunlar üç yıl önceye ait, ama daha geçenlerde Adana’da, basın açıklamasına benim de katıldığım, ‘Kürkçüler Hapishanesi’nde Gezi Tutsakları ESP PM üyesi Murat Akıncı ile SDP üyeleri Bedrettin Akdeniz ve Mahmut Yiğit’e işkence yapıldı. Bir arkadaş ring aracından inerken, gardiyanları yaşlı bir adli tutsağı döverlerken görüyor ve müdahale ediyor. Olay bu. Arkası geliyor. Önce müdahale eden arkadaş revirlik olacak kadar çok dövülüyor. Hücrelerine götürüldüğünde hücre arkadaşları bu durumu protesto edince, bu sefer topluca dövülüyorlar. Hem de bu dövülme öyle basit bir arbede esnasında olmuyor. Aksine son derece organize bir işkence seansı yaşıyor arkadaşlarımız. Robokop elbiseleri içinde 30 kişilik ekiple işkence yapılıyor. Ve saldırıya uğrayanlara “bize saldırdınız” diyerek kağıt imzalatmaya kalkıyorlar. Davacı olmak istediklerinde de savcılığa başvurmaları engelleniyor.

Daha geçen ay da Tekirdağ hapishanesinde de bir MLKP tutsağı özel bir hücreye alınarak SEGBİS (Ses ve Görüntü Bilişim Sistemi) ile ifade vermeye zorlandı. Bu şekilde ifade vermeyi reddedince, 26 Mart 2014’de saldırıya uğradı ve SEGBİS hücresinde kamera ile görüntü alındı. Hücrede yerde oturur vaziyette olan Ali Haydar Saygılı’nın başında 5-6 gardiyan vardı. Bütün bunlar hakim talimatı ile ve yatağından zorla kaldırılıp yapılıyordu.

Yine bu yılın Şubat ayında Bolu T Tipi Kapalı Hapishanesi’nde Bilal Alanta ve arkadaşları işkenceden geçirildi. Yöntem hep aynı... Hapishanede “A Takımı” olarak adlandırılan “Robokop” giyisili gardiyanlar, koğuşa dolmuş ve koğuştaki bulunan tutsakları darp etmeye başlamışlar. Yüz üstü yere yatırılmış; kafalarına, sırtlarına, karın boşluklarına,



kollarına ayakları ile basarak-vurarak işkence yapmışlardır. Tutsaklar koğuşlarında sırt üstü yere yatırılıp, darp ve küfür eşliğinde koğuşlarından sürüklenerek “süngerli oda ve güvenlik odası” diye tabir edilen hücrelere götürülmüşler.

2000’li yıllarda “hücre tipi” hapishanelere geçilmesiyle birlikte, söylenenin aksine işkence artmıştır. Verdiğim bu son örnekler ise, son birkaç ay içinde olan işkencelerdir. Özellikle “robokop giyisili işkence ekipleri” ile işkence yapılmaktadır. Çıplak arama ise, çok can yakmaya devam ediyor bugün de. Sürgünler ve sevklerde “hoş geldin” dayakları, sayımda nizama geçiş uygulaması, hazırola geçiş isteme, ayakta sayım almayı zorlama, aniden hücrelere girip işkence yapma... Bunların, bizim de yaşadığımız 12 Eylül uygulamalarından hiç farkı yok.

Hapishanelerde yaşanan sorunlar

Kapasite üzerinde tutsak var: Türkiye’de 328’i kapalı olmak üzere 377 cezaevi vardır.

Sadullah Ergin Adalet Bakanı iken yaptığı açıklamada, 5 yıl içinde 153 yeni cezaevi yapacaklarını duyurmuştu. Bunlardan 41’inin yapımının devam ettiğini de açıklamıştı. Yeni yapılan cezaevleri ile, 106 bin 831 kişilik ek kapasite ile daha artmış olacakmış. 2014 yılında da 64 cezaevi açılması hesaplanmaktadır. 2013 yılında hapishanelerde 140 bin 520 kişi bulunmaktaydı. Sadece son yedi yıllık dönemde cezaevlerinde nüfus 2,5 misli artmıştır yani.

Disiplin cezaları: 12 Eylül dönemini aratacak şekilde çok kullanılmaktadır. Ve bu cezalar tecriti ağırlaştırmak ve infaz yakıp daha fazla yatırmak için özellikle verilmektedir. Ama işin özü bundan ibaret değildir. Devrimci tutsakları yıldırma ve inançlarını zayıflatma ya da tümünden vazgeçirmek asıl amaç. Ve esas olarak da devrimci tutsakların nezdinde toplumsal bir suskunluk yaratmaktır...

Bir yandan da böylece tutuklu ve hükümlüler, aile görüşü yasakları, mektup yasakları, gazete ve

kitap yasakları, telefon yasakları, ortak kullanım alanlarına çıkma yasakları, hücre cezalarıyla dış dünyadan soyutlanmakta ve örgütsüzleştirilmektedir. Ve bu bir 12 Eylül uygulamasıdır. O zaman da üst üste 15 günlük hücre cezası alanların infazı yarıyordu. Hatta üç kez 15 günlük hücre cezası alanlara Adalet Bakanlığı'nın onayı ile altı aylık hücre hapsi verilebiliyordu. Bir de katıksız hücre hapsi vardı. Bu da hücrede sadece günde bir ekmekle yaşamak demektir. Bugün bunu bile uyguladıkları oluyor.

Altı yıl fazladan yatmış biri olarak, infaz yanmasının ya da lehimize çıkan yasaların uygulanmamasının ne demek olduğunu kendi yaşamımdan da biliyorum. İnfaz yanması zaten korkunç bir uygulama, ama "infaz yanması ihtimali" de bundan çok farklı değil. Bu tehdit, hep tutsakların başında "Demoklesin Kılıcı" gibi sallanır. Disiplin cezalarının bir yönü de infaz yakmaya dönüktür. Tahliye olması gerekirken disiplin cezaları nedeniyle dışarıya çıkamayan çok sayıda tutsak var.

Ankara-Sincan 1 Nolu F Tipi Hapishanede politik tutsakların yaptığı ve Adalet Bakanlığı ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na gönderdikleri derlemeye göre; 1 Ocak 2013 ile 1 Mart 2014 tarihleri arasında yani sadece son bir yıl içerisinde, 41 tutsağa çoğunluğu 11-15 gün olmak üzere toplam 2 bin 60 gün hücre hapsi cezası verildi. Yine 41 tutsağa 1-2-3'er aylık süreler halinde toplam 197 ay ziyaretten men cezası verildi. 41 tutuklu 1-2-3'er aylık süreler halinde haberleşmeden men cezası ile cezalandırıldı. Haberleşme cezasının süresi toplam 136 ayı buluyor. Ayrıca 33 tutsak da toplam 38 ay boyunca sosyal ve kültürel faaliyetlerden men edildi.

Öte yandan, son yıllarda mobese ile tutsakların her anını gözleme uygulaması var. Yine aynı derlemeye göre tutsakların bulundukları hücrelerin havalandırmalarına takılan mobese uygulamasını kabul etmeyip kameraları kıran, söken ve görüntü almasını engelleyenler, sürekli disiplin cezalarıyla cezalandırılmakta ve tahrip edilen mobeselerin ücretleri tutsaklardan alınmaya çalışılmaktadır...

Onur kırıcı çıplak arama: 12 Eylül hapishanelerinin en ünlü işkencelerinden biri de çıplak arama idi. Bugün bu uygulama boyutlanarak sürmektedir. Üstelik tıpkı 12 Eylül'ün askeri hapishanelerinde olduğu gibi işkenceciler "yavuz hırsız" misali üste çıkmakta ve karşı davalar açmaktalar. İşkenceyi yapan onlar, ama sanki tutsaklar onlara saldırmış

gibi "görevliye mukavemet"ten tutsaklara dava açılmaktadır. Bu da 12 Eylül uygulamasıdır. Metris Askeri Hapishanesinde, 1983 yılında bana da aynı şeyleri yapmışlardı. Çıplak arama yapan ve işkence eden kadın polisler ben saldırmışım gibi dava açtılar ve askeri mahkeme de bana 6 ay hapis cezası ile para cezası vermişti.

Çıplak arama bugün özellikle de sürgün sevklerinde, hatta olağan sevklerde de uygulanmaktadır. 2012 yılında İzmir Şakran ve Adana-Karataş hapishanelerinde kadın tutsaklara yapılan uygulama hatırlardadır. İşkenceli, tacizli, çıplak şekilde askere de göstererek yapılan bu onur kırıcı uygulama, İHD raporlarında da ayrıntılı olarak geçmektedir.

Ama bu uygulama öyle büyük bir yaygınlıkla kullanılmaktadır ki, İHD raporlarına göre de, sadece 2013 yılının ilk dokuz ayında, çıplak arama ve bu arama esnasında yapılan onur kırıcı muamele ve şiddet kullanılmıştır. Aynı zamanda tükürük örneği alma, hücrelere yapılan baskınlarda yaşatılan darp ve kötü muameleler başta olmak üzere toplam 544 kişi işkence ve kötü muamele ile karşılaşmıştır.

Sürgün sevkler de çok fazla artmıştır. Olağan sevkler bile büyük bir işkenceye dönüştürülürken sürgün sevklerde yapılan işkence korkunç boyutlara varır. Çıplak aramanın yapılması başlı başına

tüyler ürpertir. Sürgünler tek başına tutsakların yaşamını alt-üst etmiyor aynı zamanda ailelerin de yaşamını derinden etkiliyor.

Görüşçüler: Görüşçülere yapılanlar da tutsaklara uygulanan baskı ve işkencenin bir parçası olarak on yıllardır devam ediyor. Ailelerimiz, yakınlarımız, avukatlarımız, kapılarda aşağılandı, dövüldü, hatta çeşitli gerekçelerle gözaltına alındılar. Benim aileme de on yıllar boyunca yapılanlar, neredeyse bana yapılanlara denk düşmüştü. Hatta yapılan her ne olursa olsun, onlar için daha ağır bir uygulama olduğunu söylemeliyim.

Tahliye olduktan sonra, tutuklanan bir yoldaşımın "üç arkadaş görüşçü"sünden biri bendim. Bir görüşçünün neler yaşadığını izleme fırsatım da doğdu böylece. Yani ben hapishanedeyken ailelerimizin bizleri görmek için geldiklerinde nelerle karşılaştıklarını bizzat yaşayarak da gördüm. Her zaman olduğu gibi İstanbul-Metris hapishanesinde iki ay gözetimde tuttuktan sonra, ta Karadeniz'e gönderdiler yoldaşımı. İşkenceleriyle ünlü Metris'te '80'lerde uğradığım işkencelerden yaklaşık otuz yıl sonra oraya görüşe gitmek, başlı başına bir işkence oldu benim için. Retina taraması ile de burada karşılaşmış oldum ayrıca. Metris'ten sonra Trabzon'a gidip gelmeye başladım. Uçak çok pahalı olduğu için otobüsle gidiyordum. Yirmi saat

Adana-Kürkçüler Hapishanesi'nde işkence

Adana Kürkçüler Hapishanesi'nde SDP'li Mahmut Yiğit, mahkeme dönüşünde, koridorda yaşlı bir tutukluyu döven gardiyanlara müdahale edince, tek kişilik hücreye çekilip saatlerce dövüldü. İşkence esnasında baygınlık geçiren Mahmut Yiğit revire kaldırıldı. Dilaltı hapi ve oksijen verilerek revirden hücrelerine götürüldüğünde, durumu öğrenen hücre arkadaşları SDP'li Bedrettin Akdeniz ve ESP'li Murat Akıncı bu durumu protesto için kapılara vurmaya başladı. Aynı anda hücreye dalan işkenceci gardiyanlar, siyasi tutsakları süngerli odaya döverek almışlar ve işkenceden geçirmişlerdir. M. Akdeniz'in yüzünde tırnak izleri vücudunda morluklar ve ağrılar oluşmuştur. Diğer tutsakların da vücutlarında cop izleri vardır.

Adana İHD Şubesi, kitle örgütleri ve devrimci kurumlar, yapılan işkenceyi basına ve kamuoyuna duyurdu. Basın açıklamasında işkenceye uğrayan devrimci tutsakların aileleri de bulundu ve birer konuşma yaptılar. Murat Akıncı'nın babası; "Üç metrelik alanda robokop elbiseli otuz kişilik grup, çocuklarımıza işkence yapmışlar. Bu da yetmezmiş gibi çocuklarımıza otuz kişilik ekibe saldırdığına dair tutanağı zorla imzalatmaya çalışmışlar. Savcılığa suç duyurusunda bulunma istekleri cezaevi idaresi tarafından engellenmiş. Bu olayın ört-bas edilmesine izin vermeyeceğiz" dedi. Bedrettin Akdeniz'in annesi de; "Biz çocuklarımızı onların çocukları gibi büyütmedik, boğazımızdan kıstık, onurlu bir yaşamları olsun istedik. Onlar gibi hırsız olsalardı, bunları yaşamayacaktı" dedi ve çocuklarıyla gurur duyduklarını, yaptıkları işkencelerin üstünü kapatmalarına izin vermeyeceklerini söyledi.

Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

Adana İHD şubesi ve TUHA-DER hasta tutsaklara dikkat çekmek için 20 Nisan 2014 günü basın açıklamasında bulundu. Sendikalar, kitle örgütleri ve devrimci dergilerin de destek verdiği açıklamada, hapishanelerde kapasitenin iki katı tutuklu ve hükümlü bulunduğu, sağlık koşullarını bu durumun da etkilediği belirtildi. 202'si ağır olmak üzere 640 hasta tutsağın olduğu anlatıldıktan sonra şöyle devam edildi:

"Önceki uygulamada Adli Tıp Kurumu'nun ağır hasta tutsak için 'dışarı çıkabilir' raporu yeterli iken, yeni çıkan yasadaki bir de devletin polisine sorulmakta, onun vereceği bilgi doğrultusunda hareket edilmektedir."

Polisin de "dışarı çıkması devletin güvenliğini tehdit eder" dediği ve çoğu tutsağın rapor beklerken yaşamını yitirdiği belirtildi.

Açıklamanın sonunda ağır hasta tutsakların serbest bırakılması istendi.



gibi uzun ve yorucu bir yolculuk yaptıktan sonra öğleden sonraya kadar da kapıda bekliyordum. Sonra saatler süren arama ve bekleme faslı başlıyordu. X-R araması yetmiyor ayrıca kadın gardiyanlar tarafından aramaya tabi tutuluyorduk. Bu sözde normal aramaydı, ama üst araması bile çirkin bir şekilde yapılıyordu. Görüşçülerimize getirdiğimiz giyisilerin, ihtiyacı karşılamayan, çok sınırlı olması yetmezmiş gibi, mutlaka mağazadan yeni alınmış olması şartı koşuluyordu.

Bugün görüşçülere yapılan uygulamalar tam bir işkencedir. Ziyaretçilere kayıt esnasında onur kırıcı şekilde davranılmaktadır. Hakaret edilmekte, gözaltı tehditlerine maruz kalmaktadırlar. Ziyaretçilerin kayıt işlemleri sırasında alınan bilgiler, Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne verilmektedir. Kadın görüşçülerin iç çamaşırlarına kadar bakılmakta, bazen giysileri soyulmaktadır. Duyarlı kapıdan geçerken metale karşı duyarlı cihaz en ince ayara alınmış durumdadır. Öyle ki kemer-ayakkabı bir yana, iç çamaşırlarındaki teller, saç tokaları dahi alarm verebilmekte, avukatlar üzerlerindeki metal eşyaları hatta sutyenlerini dahi çıkarmaya zorlanmakta ve defalarca bu kapıdan geçmek zorunda kalmaktadır. Ayrıca ayakkabılar duyarlı kapıdan geçmeden önce çıkarılmakta X-R cihazından geçirilmekte ve duyarlı kapıdan terlikle geçilebilmektedir. Duyarlı kapıyı geçebilme başarısını gösterenler için elle üst araması aşaması başlamaktadır. Avukatlar veya insan hakları gibi kurumlardan heyet şeklinde gelenler, X-R cihazından geçilmesine rağmen, onur kırıcı, aşağılayıcı, taciz boyutuna varan elle aramalara tabi tutulmaktadır. Elle arama sırasında ayakkabı çıkartılması ve aranması istenmektedir.

Sağlık: Hapishanelerde aile hekimliği uygulamasına geçilmiştir ve aile hekimleri hapishanelere

haftada iki kez gelmektedir. Yani tutuklu ve hükümlüler aile hekimini beklemek zorundadır. Revirlerde her zaman doktor olmuyor. Revirlerden polikliniklere ve polikliniklerden 3. Basamak sağlık hizmetlerine sevk işlemlerinde aylarca sıra bekleniyor.

Zorlukla bir hastaneye sevk gerçekleşirse bu sefer de kelepçeli olarak, asker ve gardiyanların önünde muayene dayatması söz konusu. Sağlıksız ring araçlarıyla hastaneye götürülüyor. Ring aracına mobese takılıyor ve doğal olarak tutsaklar bu uygulamaya karşı çıkıyor. Çünkü ring aracının içinde bile gözetlenmek, son derece rahatsızlık veriyor insana. Öte yandan tedavi sürecinin kesintiye uğraması ve farklı farklı doktorlara götürülmesi de tedaviyi engelliyor.

2010 yılında Bakırköy Hapishanesinde kalırken, Özgür Gelecek dergisi yazarı ve çevirmen olan Suzan Zengin arkadaşımızın bu tür uygulamalar nedeniyle tedavi olamadığına tanık oldum. Tahliye olduktan hemen sonra Suzan'ı kaybettik biliyorsunuz.

Kelepçelerin doktor muayenesinde çıkarılması, ölümleri artıran bir uygulama. Devrimci tutsakların bu onur kırıcı uygulamayı kabul etmesi düşünülemez. Bu uygulamaya, Hipokrat yemini yapmış olan fakat yemine uygun davranmayan bazı hekimler de hiç karşı çıkmıyorlar. Oysa doktor ve hasta ilişkisi özeldir. Tutsaklar muayene olurken odada ne bir kimse bulunmalıdır, ne de kelepçeli muayene edilmelidir.

Hasta tutsaklar serbest bırakılmalıdır

Ölümler ve hasta sayısı ürkütücü boyutta. İHD ve THİV verilerine göre, 163'ü yaşam tehlikesi olmak üzere 544 hasta tutuklu var. Adalet Bakanlığı'nın verilerine göre, son 13 yılda 2 bin 300 tutuklu, hapishanede yaşamını yitirdi. Ocak 2013'de yapılan yasal değişiklikle, siyasi hasta tutsakların bırakılması, Adalet Bakanlığı'nın "siyasi tutsakların topluma karşı bir tehdit oluşturdukları" dayanak gösterilerek daha da zorlaştırılmıştır.

İnsan Hakları Dernekleri (İHD), ağır

hasta tutsak sayısının 550 civarında

olduğunu söylüyor.

Adalet Bakanlığı'na

göreysen bu sayı 330.

Ağır hasta ve kendine bakamaz

durumda bulunan tutsaklardan 115'i ciddi anlamda ölüm sınırında. 2012'de

hapishanelerde 262 tutsağın öldüğü belirtiliyor. Haftada 5 tabut çıkmaktadır hapishanelerden. Bu da demek oluyor ki, devlet, hapishanelerde açıkça cinayet işliyor.

Diyebilirim ki, hiçbir dönem hapishanelerde bu kadar çok hasta olmadı. Çok fazla katliam yaşandı bizde. Çok fazla Ölüm



Mehmet Fatih Öktülmüş

1984 yılında, 12 Eylül hapishanelerindeki faşist yaptırımlara karşı Metris ve Sağmalcılar'da gerçekleştirilen ÖO eyleminde şehit düştü.

Oruçları yapmak zorunda bırakıldık. 1982 Diyarbakır, 1984 İstanbul Metris-Sağmalcılar Ölüm Orucu, 1996 ve 2000'de ülke çapında yapılan Ölüm Oruçları ve Diyarbakır, İzmir-Buca, Ümraniye, Ankara-Ulucanlar gibi katliamlarda ve başka şekillerde ölenlerimiz oldu. Şimdi de hücrelerde hastalıklara bırakarak cinayet işliyorlar. Bu 'hücre tipi hapishaneler'in ürünü.

Ocak 2013'te kanuna "ağır hastalık veya sakatlık nedeniyle cezaevinde hayatını yalnız idame ettiremeyen ve toplum güvenliği bakımından tehlike oluşturmayacağı değerlendirilen tutsakların cezasının, iyileşinceye kadar geri bırakılacağı" hükmü eklendikten sonra, Mayıs 2013'e kadar 460 tutuklu ve hükümlü tahliye talebiyle başvuru yapmıştır. Adalet Bakanlığı verilerine göre 2013 yılında cezaevinde 14 kişi rapor beklerken ölmüştür. Rapor için başvuruda bulunan on kişiden sadece birine yanıt verilmiştir. Toplam rapor için başvuruda bulunan 460 başvurudan 417'sine ret verilmiştir.

Bunlar en temel sorunlar, ama sorunların tamamı değil. Görüldüğü üzere eğer biz onların sorunlarına sahip çıkmazsak hapishanelerde çok fazla ölüm yaşanacak.

İçeride ve dışarıda hücreleri parçalamanın yolu da örgütlenmekten geçiyor. Bunun ilk ayağı olarak, merkezi bir örgütlülüğe bağlı olarak çok miktarda gönüllülerden oluşan "tutsaklara özgürlük komiteleri" kurulmalıdır. Öncelikle uluslararası merkezi bir örgütlülük yaratmak gerek ve bu sempozyum ilk adım olabilir.

Çok ağır bedeller ödendi; ama biz biliyoruz ki, Jose Martí'nin dediği gibi "Pencereden dışarıya baktığınızda güneşi engellemiyorsa gökyüzü sizden, onursuzluğun sancısı ağır bir tokat gibi inmiyorsa suratınıza, birileri yaşadığınız günlerin bedelini ödediği içindir."

Proleter Devrimci Duruş Dergisi Yazarı
Nevin Berktaş

Tutsaklardan 1 Mayıs mesajı

Merhaba yürek dostlarım...

Biz devrimci sosyalist tutsaklar olarak bu inançla siz yürek dostlarımız olan PDD ve Yediveren Yayıncılık'ın tüm emekçilerinin şahsında 1 Mayıs mücadele gününü en içten devrimci duygularla kutluyoruz. Yek Gulan Raja karakter u ketharen şoreşgera piroz be!

1 Mayıs'ın tüm karafillerinin şahsında 6 Mayıs'ta Denizleri, 18 Mayıs'ta Kaypakaya'yı, enternasyonal önder Haki Karer'i, tarihin şen çocukları olan Ferhat Kutay, Necmi Öner, Halil Çavgun, Edip Solmaz'ı; 31 Mayıs Gezi direnişinin tüm kızıl karanfillerini saygıyla anıyoruz. Anıları daima yolumuza ışık tutacak... Tüm şehitlerimize sözümüz var; onlara devrim ve sosyalizmi armağan etmeden asla durmayacağız. Yüreğimizin olanca sıcaklığıyla o praleter yüreğinizi selamlıyoruz. Sevgi ile umut ile inatla kalın...

BIJİ YEK GULAN! YAŞASIN 1 MAYIS!

Mehmet Yamaç (Azad)

1 Nolu F Tipi Hapishanesi C / 84 Tekirdağ



Haziran direnişi yargılanamaz! “Kazanan biz olacağız!”

31 Mayıs 2013 tarihinde tüm Türkiye'ye yayılan Gezi Direnişi ve polis terörü Eskişehir'de de protesto edilmişti. 10 bin kişinin katıldığı eylemde saatler süren çatışmalar yaşanmış, direnişçiler dayanışmayla polisi püskürtmüştü. 1 Haziran sabahında, sabah 5 sularında polis AKP binası çevresinde çember oluşturup 180 kişiyi dakikalarca döverek işkenceyle gözaltına almıştı.

İşkence sırasında basına yansıyan görüntülerde de görüldüğü gibi polisin tek yönlü şiddeti, işkenceye dönüşmüştü. Bacağı, kolu, burnu kırılanların yanı sıra Eskişehir Barosu Avukatlarından Alper Can Aykaç da beyin travması geçirmiş Av Ayşegül Kumaş ise darp edilmişti. Kalıcı hasarları olanların da aralarında bulunduğu tüm yaralıları polislerden şikayetçi olsa da soruşturulmadan takipsizlik verildi.

Gözaltına alınanlara ise, 2911 Sayılı Yasa bahane edilerek Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefetten dava açıldı. Davanın ilk duruşması Eskişehir Adliye Konferans Salonu'nda 15-16-17 Nisan'da görüldü. Dava süresince dergimizin de içinde bulunduğu “Gezi Cezalandırılmaz Platformu” adliye önünde eylemde, destektydi.

3 gün süren duruşmalar boyunca, 130 kişinin neredeyse hepsi, Gezi Direnişi'ne neden katıldığını, neden katılmak zorunda hissettiğini ve AKP hükümetinin toplum üzerindeki baskını ve savaş istemediğini anlatan savunmalar yaptılar. Duruşmanın bütününde hakim olan düşünce, herkesin meşru bir eyleme katıldığı ve yargılanmasının bile bir baskı aracı olduğuydu.

Kanunlar sokakta aşıldı

Davada sanık olarak yargılanan Avukat Ayşegül Kumaş, yaptığı savunmada şunları söyledi:

"2911 Kanunu, '80 darbesi ile ortaya çıkmıştır. Bütün maddeleri kısıtlamalar ile oluşur. Halka şunu söyler; toplantı ve gösteri yürüyüşleri en aza indirilerek nasıl yapılır. Bu kanun, Gezi Direnişi öncesi ve sonrasında halk tarafından aşılmıştır. Halk tarafından aşıyor olmasına rağmen neden değiştirilmediğini de sayılarla görebiliyoruz. 2002'de 2 bin kişi yargılanırken, 2012'de bu sayı 14 bine kadar çıkmıştır, 2007'den itibaren her yıl 10 bin kişinin yargılanmasına sebep olan kanunun değiştirilmesi ile ne amaçlandığı ortadadır. Kanunların yapımı halkın talepleriyle ve mücadelesiyle şekillenirken, AİHM ve AP defalarca bu konuda Türkiye'yi mahkum ederken, ısrarla değiştirilmemesi halkı baskı altına alma niyetinin somut halidir.

2911 sayılı yasa 'bildirim' 'izin alma' ve 'verilen yer' konularında tıkanmaktadır. Aniden olan olaylara karşı, bildirimde bulunup kitlelerin beklemesi düşünülemez. Gezi Parkı'nda bildirim yapıp izin için başvuru yapılsaydı, bugün Gezi Parkı harabeden ibaret olurdu. Toplantı ve gösteri yürüyüşünden sağlanacak yarar önemlidir, hakkın kullanılma-

sının temelidir, bu temeli kaybettiğinizde, 1 ay sonra şehrin başka bir yerinde eylem yapmanın bir yararı olmadığı gibi, hakkın kullanımı göstermelik tiyatrodan başka bir şey olamaz. Demokratik haklarımızı kullanmamız suç olamaz"

Kumaş, *"İnsanlar 81 ili olan bir ülkede, 80 ilde eyleme katılıyorsa, bu bıçağın kemiğe dayandığını gösterir. Söylenildiği gibi marjinal olduğumuzu da düşünmüyoruz"* dedi ve sözlerine şöyle devam etti:

"Biz Gezi Direnişi'nde kimlerle birlikteydik? Geleceği ellerinden alınan, YGS, LYS gibi bir çok sınav ile geleceksizleştirilen gençlerle, işçilerle, sendikalaştırılmasına izin verilmeyen çalışanlarla, hakları gasp edilmeye çalışılan kadınlarla, aramızdan alınan şehitlerimizle birlikteydik. Bugün burada 176 kişi yargılanıyor. 10 binden fazla insan yaralandı ve bu yaralamalar kasten yapıldı. Polisin ve hükümetin şiddetine karşı çıkan bizler de karşı çıktığımız şeyle karşı karşıya kaldık, dakikalarca işkenceden geçirildik, bu işkence elleri arkadan kelepçeliyken polis otobüsünde de devam etti, mağdur edilen bizleriz yargılanan da bizleriz!"

Gezi Direnişi sırasında Başbakan, 'istese biz de bir milyonu karşılarına getiririz' dedi. Bülent Arınç, 'istese interneti keserdik' dedi, Melih Gökçek, 'istese bir kaşık suda boğardık' dedi. Biz AKP'nin her istediğini yapamaması için sokağa çıktık ve direndik. Suç işlediğimizi düşünmüyorum yargılanmamız beraat ile sonuçlanmalı."

Yakanların kim olduğunu Madımak'tan biliyoruz

"Polis amirleri, 'biz sizi tutmasaydık AKP'yi yakacaktınız' diyorlar. Bugüne kadar nerede toplu ölümler varsa orada bir organizasyon ve planlama vardır. Direnenlerin halkı katlettiği, 100 yıllık TC tarihinde görülmemiştir. 31 Mayıs'ta kimsenin elinde ne bidon ne benzeri şeyler vardı. Biz yakanların kim olduğunu, tarihte Madımak'ta gördük. Organizasyonu de Kanlı 1 Mayıs'ta gördük. 15 yaşında 16 kilo kalarak hayatını kaybeden Berkin Elvan'ın annesinin miting alanlarında yuhalatıldığını gördük. İnsanlar işte bu nedenlerden dolayı özgürlük talebinde bulundu ve direndi.

Genç dimağlar özgürlüğün savunucusudur, o yüzden bugün bu mahkeme salonunda en yaşlı biz kalıyoruz. Ben avukat olarak insan hakları savunucusuyum, bunu sadece mahkeme salonlarında değil sokaklarda da yapıyorum. Gözaltına alınırken bize yapılan şeyin adı işkencedir. İşkence görmeye rağmen 80 kişi hakkında takipsizlik kararı çıktı. Yorgunsunuz, direnecek haliniz kalmamış ve sizi jopluyorlar. Jopların hedefi kafanız oluyor, bu öldürme isteğinden başka bir şey değildir. Polislerin yaptığı, mahkemeleri yok sayarak bizleri cezalandırmaktan başka bir şey değil. Bu mücadele büyüyor, kazanan biz olacağız. Meşru olan biziz. Son olarak kendimin ve tüm sanıkların beraatını talep ediyorum."



Gezi'nin sorumlusu polistir

Sanık ve davanın avukatlarından Alper Can Aykaç ise savunmasında AİHM kararlarından ve Türkiye'nin tutumundan söz ederek 2911 ile ilgili çelişkileri anlattı:

"Bizlerin gösteri ve yürüyüş hakları engellendi. Gezi eylemlerinin asıl sorumlusu Eskişehir polisidir. Trafik engelleniyor bahanesiyle dava açıyorlar. Başbakan ya da bakanlar geldiğinde de tüm caddeler trafiğe kapatılıyor."

Aykaç, iddianamedeki yanlılığa ilişkin de not düşü: *"AKP ile ilgili sloganlar, AK Parti şeklinde iddianamede yer almaktadır, hiçbir sloganımız AK Parti olarak okunmazken, bu şekilde yazılması dahi iddianamenin polis fezlekesinden kopya-yapıştır ile oluşturulmasının kanıtı olduğu gibi, polisin de kime hizmet ettiğinin kanıtıdır."*

İşkencenin cezalandırma olarak uygulandığına dikkat çeken Av. Aykaç, Gezi Direnişinin ilk gününde 180 gözaltı olmasına rağmen, ikinci günü 20 binden fazla kişinin katılmış olduğunu hatırlattı. Katılıma artış bu kadar büyümüşken, ikinci gün 10 küsur ve Ali İsmail KORKMAZ'ın katledildiği gün de 10 küsur kişinin gözaltına alınmış olduğunu aktardı. Bu durumun, yargılama ve gözaltı işlemleri ile uğraşmak istemeyen Emniyet'in döv-bırak işlemine 2. günden itibaren geçtiğini, bunun da ölümle sonuçlandığını belirtti.

Direnış yargılanamaz!

Duruşmalar boyunca Gezi Direnişine ilişkin açıklamalar yer alırken çoğunluğun *"vicdanımla sokağa çıktım"* dediği görüldü. Bunun dışında, *"yaşlılar pencerelerde tencere tava çalarken, ben genç olarak sokağa çıkmayıp ne yapacaktım"* diyenler de oldu. Kadınların çoğu, Başbakan'ın *"3 çocuk"* ve *"kürtaj yasağı"*na tepki duyduklarını söylediler ve devletin kadın üzerindeki baskısına karşı harekete geçtiklerini belirttiler.

Herkese meşru ve haklı gördüğü eylemlerin savunulduğu ve Gezi Şehitleri'nin anıldığı davanın 2. duruşması 15 Temmuz 2014'e görülecek.



Haziran şehitlerinin davaları sürüyor

Ethem Sarısülük'ün 4. duruşması yapıldı

Ethem Sarısülük'ün katledilmesi davasının 4. Duruşması 7 Nisan'da Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. Saat 10.30'da başlayan duruşma 12.00'de bitti ve mahkeme 26 Mayıs'a ertelendi. 4. Duruşmada Ethem Sarısülük'ün avukatları, Ethem'i silahıyla vurduğu tespit edilmiş olan polis Ahmet Şahbaz'ın mahkemeye getirilmesini ve tutuklu yargılanmasını istedi. Heyet, katil polisin tutuklanma talebini reddederken, 26 Mayıs'taki duruşmaya zorla getirilmesine karar verdi.

Duruşmayı izlemek için mahkeme önünde yüzlerce kişi toplandı. Ankara Dayanışması ve Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla toplanan kitle, "Ethem Sarısülük ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Faşizme karşı omuz omuza", "Katil polis hesap verecek" sloganlarını attı. Polis ise Adliye'ye açılan tüm yolları TOMA'lar ve akreplerle abluka altına aldı. Duruşmanın sonuçlanmasının ardından kitle Adliye'nin önünden ayrıldı.

Abdullah Cömert'i vuran polis belli oldu.

Hatay'da Haziran isyanı sırasında polis tarafından katledilen Abdullah Cömert'in katili de görüntülerden ortaya çıktı. Hala görev başında olan polis için hazırlanan iddianamede 25 yıl hapis istenmesine rağmen, tutuklanma talebi reddedildi. Adli tıp raporuna göre, Abdullah Cömert gaz bombasına bağlı olarak yaşamını yitirdi.

Abdullah'ı katleden polis Ahmet Kuş hakkında hapis istendi, fakat emri verenler hakkında yine herhangi bir işlem yapılmasına gerek görülmedi. 3 Ekim 2013'te Hatay'da ifade veren Ahmet Kuş ise, gaz bombalarını "prosedüre uygun kullandığı"nı söyledi. Ancak görüntülerde gaz bombalarının hedef gözetilerek atıldığı ortaya çıktı.

Berkin Elvan'ın vurulma anına ait görüntüler bulundu

Berkin Elvan'ı vuran polisler de belirlendi. Görgü tanıkları ve ortaya yeni çıkan görüntüler, Berkin'i vuranları çok açık biçimde gösteriyor. Bu konuda bir basın toplantısı düzenleyen Halkın Hukuk Bürosu ve Berkin'in ailesi, görüntüleri basınla paylaştılar.

Berkin'in ölümü ve büyük bir kitlenin sahiplenmesi karşısında devlet de geri adım atmak zorunda kaldı. Göstermelik de olsa Berkin'i vuranlar hakkında dava açılacağını duyurdu.

Ali İsmail'in duruşması 12 Mayıs'ta

Ali İsmail Korkmaz'ın Kayseri'de devam eden davası 12 Mayıs'ta görülecek. Haziran şehitlerinin davalarının takip edelim, kitlesel katılım gösterelim ve kendi inlerini onlara dar edelim!



8 Mayıs 1945 Kızıl Bayrak Berlin'de!

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı, resmi olarak Almanya'nın Polonya'ya saldırmasıyla 1 Eylül 1939'da başladı. Hitler, asıl hedefi olan Sovyetler Birliği'ne saldırıyı, 22 Haziran 1941'de başlattı. 8 Mayıs 1945'de Kızıl Ordu, Berlin'e sosyalizm bayrağını dikti ve insanlık tarihinin en kanlı savaşı, sosyalizm karşısında diz çöktü.

Kızıl Ordu, Berlin'in şehir merkezine kadar gelmişti. Hitler'in 30 Nisan'da intihar ettiği ve yerine Admiral Karl Dönitz'i vesayeten görevli kıldığı söyleniyordu. (Hitler'in intihar olayı hala belirsizliğini korumaktadır.)

Dönitz, Hitler'in çizdiği plan doğrultusunda görevi devraldı. Hedefi, Batılı güçlere karşı kısmi bir kapitülasyon imzalamak ve Sovyetler Birliği'ne karşı savaşa devam etmektir. Dönitz, bunu kamuoyuna "Bolşevik düşmandan kaçan Alman halkının kurtarılması" şeklinde duyurdu. Ana hedef ise, Batılı müttefikleri bölmek, Sovyetler Birliği'ne karşı savaşı sürdürmektir. Dönitz, kısmi kapitülasyon için Orgeneral Jodl'u görevlendirir. 7 Mayıs'ta Batılı müttefiklerin anakarargahı olan Reims'da Jodl, Alman Ordusu adına kapitülasyonu imzalar.

Stalin ise, Alman ordusu adına düşük rütbeli bir subayın kapitülasyonu imzalamasını kabul etmez. Stalin'in talebi, tüm yüksek rütbeli ve yetkili askerlerin belgeyi imzalaması ve bunun duyurulmasıdır. Stalin, Alman faşizminin ana hedefinin Sovyetler Birliği olduğunu, savaşı sürdürmeye ve Batılı müttefiklerden "ortak düşman Sovyetler Birliği'ne karşı" taraf kazanmaya çalışıp, kapitülasyonu kabul etmeme oyununun oynanacağını görmüştür. Ve kapitülasyon, bugün de tarihe geçtiği gibi, asıl olarak 8 Mayıs gecesi Kızıl Ordu Mareşali Schukow imzasıyla Kızıl Ordu Anakarargahında, Berlin Karlhorst Alman Hava, Kara ve Deniz Kuvvetleri Komutanlarının imzasıyla gerçekleşir. 9 Mayıs'ta da İkinci Emperyalist Dünya Savaşı'nın bittiği tüm dünyaya duyurulacaktır.

Ve 8 Mayıs 1945, insanlığın yüreğine savaşın bitimi, faşizmin yenilgisi ve sosyalizmin kazanımı olarak kazınacaktır.

8 Mayıs konusunda kapitalizmin tarih çarpıtcılığı, sahne almakta gecikmedi. Alman faşizminin, Batılı müttefikleri bölerek Sovyetler Birliği'ne karşı savaşı sürdürme planları yok sayıldı. 8 Mayıs'ta belgenin imzalanması, "Stalin kendi prestiji için bunu yaptı" şeklinde açıklandı. Stalin'in ve Sovyet halkının büyük öngörüsü ve mücadelesisi sonucu bu kanlı tarihin sonunu getirdiği, bu tür yalanlarla gizlendi.

8 Mayıs 1945, Sovyetler Birliği'nin dostlarına güven ve düşmanlarına korku saldı. Sosyalizmin en acımasız düşmanı ABD, kendi çıkarı için Alman faşizminin kurumlarını göstermelik olarak yargıladıktan sonra onları tekrar işbaşına getirdi ve soğuk savaşı başlattı. Devreye ilk olarak, Alman Gizli Servisi'nin Nazi elemanlarıyla birlikte çalışması girdi. Elleri Sovyetler Birliği'ne karşı olan bilgileri alan ABD, bunları yeni bir savaş için kullanmanın peşindeydi. Ardından ordu başta olmak üzere tüm devlet daireleri, dışişleri bakanlığının neredeyse tümü, faşistlerle dolduruldu. Ölüm fermanı vermiş hakimler, savcılar, doktorlar, hepsi iş başında kaldı. Onlara resmi olarak af çıkarıldı. Brecht'in dediği gibi "Arabanın sadece tekerlekleri değiştirilmişti".

Emperyalist devletlerin resmi tarihi, 8 Mayıs'ı hangi kılıfa sokmaya çalışırsa çalışsın, kitlelerin bilincinde 8 Mayıs ve savaşın sonu dendiğinde, hep Berlin'de dalgalanan kızıl bayrak akla geliyor. Stalin ve kızıl ordu, emperyalist işgale karşı direnişin sembolleri olarak bilinçlere kazılmış durumdadır. Bu gerçeği, hiçbir yalan ve demagoji gölgeleyemez.





☆ 3 Mayıs 1962- Açlar Yürüyüşü yapıldı.

Yapı-İş Sendikası'nın Ankara'da düzenlediği yürüyüş, işsizliği protesto amacı taşıyordu. 5 bin kadar işçi ve işsizin katıldığı yürüyüşte, Meclis hedeflendi ve polislerle çatışma yaşandı. 300 kişinin gözaltına alındığı eylem, '60'lı yıllardaki yükselişin habercisiydi.

☆ 5 Mayıs 1818- Karl Marks doğdu

Komünizm teorisinin mimarı ve örgütleyicisi olan Marx için, onun ölene kadar yanında olan yoldaşı Engels şöyle diyordu: *"Marks, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinimlerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini, kendisine ilk onun vermiş bulunduğu proletaryanın kurtuluşuna yardımında bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve başarı ile savaştı O."*



☆ 5 Mayıs 1981- IRA militanı Bobby Sands ölüm orucunda öldü.

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İRA militanı Bobby Sands ve arkadaşları, başta siyasi tutukluluk hakkı olmak üzere, yaşam koşullarının iyileştirilmesi için ölüm orucuna başladılar. Kuzey İrlanda'nın Maze cezaevinde gerçekleştirilen ölüm orucu eylemi, toplam 217 gün sürdü ve Bobby Sands ile birlikte 9 arkadaşı öldüler. Eylem dışarıda da çok büyük bir kitle desteği almasına rağmen, "Demir Lady" lakaplı Thatcher Hükümeti geri adım atmadı. Fakat Baby Sands ve arkadaşlarının bu eylemi, tüm

dünyaya yayıldı ve esin kaynağı oldu. Bir yıl sonra Diyarbakır Cezaevinde, '84 yılında da Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde son derece ağır koşullarda ölüm orucu eylemleri gerçekleştirildi. Sonrasında bu eylem biçimi cezaevlerinde başvurulan yöntemlerden biri haline geldi.

☆ 9 Mayıs 1974- Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu RAF liderlerinden Ulrike Meinhof, Stuttgart'daki hücresinde öldürüldü.

☆ 13 Mayıs 1974- Kürt kadın savaşı Leyla Qasım, Irak Baas rejimi tarafından katledildi.

29 Nisan 1974 tarihinde Bağdat Havaalanı'nda uçak kaçırma eylemi sırasında 5 arkadaşıyla birlikte yakalanan Leyla Qasım, Kürt kadın gerilla önderlerinden biridir.

☆ 17 Mayıs 2002- Aşık Mahzuni Şerif öldü

☆ 17 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde dörtlerin gecesi

Diyarbakır cezaevi, 12 Eylül sonrasında vahşi işkencelerin yapıldığı bir cezaeyiydi. Kürt tutsaklar üzerinde özel bir asimilasyon ve işkence uygulandı. Bu baskılara karşı ilk direniş, Mazlum Doğan'ın 1982 Newroz'u'nda hücresinde yaktığı üç kibrit ile ateşlendi. Mazlum Doğan'ın şehit düşmesinin arkasından, bunu direniş çağrısı olarak benimseyen dört PKK'li tutsak, Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anyık, 17 Mayıs gecesi, bedenlerini ateşe verdiler. Arkasından Kemal Pir ve arkadaşlarının ölüm orucu eylemi başladı. Artarda gelen bu eylemler, cezaevindeki koşulları çok az iyileştirdiyse de, genel olarak Kürt tutsaklar üzerinde olumlu bir etki yarattı ve direniş çizgisini oluşturdu. Kürt hareketinin '84 atılımında bu direnişlerin etkisi büyük oldu.

☆ 18 Mayıs 1973 - İbrahim

Kaypakkaya işkencede katledildi

TKP-ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya Dersim'de yaralı olarak yakalandıktan sonra, Diyarbakır Cezaevi'nde

6 Mayıs 1972- Denizler idam edildi

'68'de gençlik içinden çıkan devrimci önderler, Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, devrimin örgütlü ve silahlı bir tarzda gerçekleştirilebileceğini kavrayarak, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu-THKO'yu kurdular ve silahlı mücadeleyi başlattılar. Yaptıkları eylemler kısa sürede yankı buldu ve halk içinde sempati topladı. 1971 yılına gelindiğinde, iyice sıkışan devlet, çareyi darbe yapmakta buldu. 12 Mart yarı askeri faşist darbesi, bir yandan varolan örgütlülükleri dağıtıp halkı baskı altına aldı; bir yandan da devrimci önderleri tutuklayıp katletti.

THKO önderleri de darbeden sonra dağlara çekilerek ilk gerilla birliklerini oluşturmaya giriştiler. Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, bu hazırlıklar içindeyken yakalandı. Deniz ve Yusuf, Sivas'ın Şarkışla ilçesinde polislerle girdikleri çatışmada, Hüseyin ise, bir ihbar sonucu yakalandı.

Her türlü hukuksuzlukla sürdürülen yargılama sürecinde, idam cezası verildi. Bu karara karşı büyük bir tepki oluştu. İdamları engellemek için, THKP-C ve THKO militanları birlikte eylemler örgütlediler. Aralarında Mahir Çayan'ın da bulunduğu 10 devrimci, Kızıldere'de katledildi. Bu katliamın ardından Deniz, Hüseyin ve Yusuf idam edildiler.

İdama sloganlarla, marşlarla giden Deniz, Hüseyin ve Yusuf, gittikçe artan bir sevgi ve coşkuyla halkın gönlünde yer etti. Denizler darağaçlarında boyuneğmezliğin simgesi oldu. 12 Eylül yıllarında idam sehpalарına çıkan devrimciler de, Denizlerin izinden gittiler.



gördüğü işkencelerle katledildi. Büyük oranda Mao'nun fikirlerinden etkilenen Kaypakkaya, Türkiye'yi tıpkı Çin gibi "yarı-feodal, yarı-sömürge" olarak değerlendirip, devrimin "kırsal şehri kuşatması" ile başlayacak "halk savaşı" stratejisiyle gerçekleşeceğini savundu. Bu doğrultuda kırsal bölgelere çekildi ve köylülük içinde faaliyete başladı. Bu faaliyetler esnasında polislerle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçti. Çok vahşi işkencelere maruz kaldı ve büyük bir direniş sergiledi. Kaypakkaya'nın adı "işkencede ser verip sır vermemek"le özdeşleşti. İhtilalci komünistler 12 Eylül yıllarında işkencehanelerde direniş destanları yazarak Kaypakkaya'nın bu mirasını sahiplendiler ve ileriye taşıdılar.

☆ 19 Mayıs 1895- Kübalı devrimci ve şair Jose Martí öldürüldü

Küba'nın İspanya'ya karşı bağımsızlık mücadelesi nin simgesi olan Jose Martí, Küba Devrimci Partisi'nin kuruluşunda yer aldı. Aynı zamanda "partili sanatçı" olan ve şiirlerinde yalın bir dil kullanan Martí, çatışmada öldü. *"Aynı yalınlıkla ölmek isterim / Kırdı bir çiçek gibi sakın, gösterişsiz / Mum yerine yıldızlar parlasın üzerimde / Yeryüzü uzansın altımda sessiz / Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim / Varsın hainleri saklasınlar soğuk bir taş altında / Dürüstçe yaşadım ben / Karşılığında / Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim."*

☆ 31 Mayıs 1971- Nurhak Direnişi

20 kişilik THKO grubu, Malatya-Kürecik'te bulunan ABD radar üssüne saldırı düzenlemek üzere harekete geçtiler. Askerler tarafından kuşatıldıklarında girdikleri çatışma sonucu THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan şehit düştü.



Mayıs Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler



Mayıs 1980- Serdar Yılmaz

Örgütçü özellikleriyle öne çıkan, işçi ve emekçilerle ilişki kurmada ve onları örgüte kazanmada örnek bir yaşam süren Serdar, Kartal'da yıldırım düşmesi sonucunda öldü.

18 Mayıs 1976- Fevzi Aslansoy

12 Mart sonrası Ankara öğrenci gençlik hareketinin önde gelen militanlarından. Onun bu karakterini iyi bilen polisin sivil faşistlerle işbirliği içinde kurduğu kalles bir pusuda kurşunlanarak öldürüldü.

Seçim değerlendirmeleri üzerine...

Seçimle değil, kitle eylemiyle



Seçim sonuçları ile ilgili yapılan değerlendirmeler, bir taraftan seçim hilelerinin çokluğuna ve yaygınlığına odaklanırken, diğer taraftan AKP'nin "bu defa da başardığı"nı anlatıyorlar. AKP'nin güç kaybettiğini düşünenler bile, YSK tarafından açıklanan rakamlarını temel alarak, bu rakamlarda düşme olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar.

Özellikle burjuva medya, AKP'nin kitle tabanı, çalışma tarzı, kadrolaşma düzeyi vb. üzerinden sınırsız biçimde yorumlar, analizler, tahliller yapıyorlar. "Kitlenin yolsuzluklara inanmadığı", "hırsızlığı meşru gördüğü", "yozlaştığı", "çalışorsa bizimkiler çalışıyor" aymazlığı içinde olduğu, "iş-aş-sosyal yardım vb. gerekçelerle satın alınabildiği" vb. üzerine, AKP'yi yücelten ve "yenilmezlik" mertebesine oturtan, diğer taraftan kitleleri küçümseyen yorumların haddi hesabı yok.

Tipik küçük-burjuva aydın tutumu, seçim sonuçları üzerinden bütün karamsarlığı ile kendisini kusuyor. **Seçim öncesinde AKP'ye ateş püsküren kimilerinin, hemen ertesinde AKP'ye yaranma çabasına girmeleri, seçimlerin en çarpıcı sonuçlarından biri.** Hatta kimi cemaat kalemlerinin, "seçim politikamızda hata yaptık" olarak özetlenebilecek değerlendirmeleri, bu dönekiğin ulaştığı son noktayı gösteriyor.

En büyük çelişki ise, "objektif" davranmaya çalışanlarda ortaya çıkıyor. Bir taraftan seçim hilelerini peşpeşe sıralıyorlar; hemen arkasından, "AKP'nin başarısının nedenleri"ni anlamaya-anlatmaya çalışıyorlar. Şu çelişki ise havada asılı kalıyor: **Seçimde hile yapıldıysa, AKP gerçek bir başarı elde etmemiş demektir! AKP gerçekten kitleleri kendisine yedeklemeyi başardıysa, o zaman seçim hileleri yapılmadı mı? Hem hilelerin, hem de seçim başarısının birarada olması ihtimali yoktur!** Bu söylem, yaşamın doğasına aykırıdır.

AKP'nin gerçek oyu yüzde 30'un altında

Seçimlerin en somut sonucu, AKP'nin gerçek oylarında yaşanan büyük düşüştür. AKP'nin, belediyelerde yüzde 45, il genel meclisinde yüzde 43 civarında oy aldığı açıklanmıştır; bu rakamlar bile, bir önceki seçimlerde yüzde 49 oy alan AKP açısından, birkaç puanlık düşmenin göstergesidir. Diğer taraftan alt alta dizilen seçim hilelerine bakıldığında, AKP'nin gerçek oyunun yüzde 30'un altına düştüğünü söylemek yanlış olmayacaktır.

Bu seçim hilelerini belli başlıklar altında tasnif etmek mümkün:

Birinci sıraya, "ölü seçmenlere oy kullandırılması"nı yazmak gerekiyor.

CHP Konya milletvekili Atilla Kart, bir önceki seçimlerde tespit edip, belgesiyle kamuoyuna açıkladığı yaklaşık 12 milyon "ölü seçmen" in varlığı son derece önemlidir. Önceki seçimlerde, Fetullah Gülen, "ölüler bile mezarından çıkıp AKP'ye oy vermeli" talimatını verdiğinde, bunun bir ironi olduğu düşünülmüştü. Gerçekte ise, **AKP, hükümet olduğu 10 yıllık dönem boyunca, seçim hilesi yapmakta, her seçimde biraz daha ustalaşmış; her seçimde ölü seçmen sayısını artırmıştı.** 2010'ların başına geldiğimizde, "AKP'ye oy veren ölü seçmen" sayısı 12 milyona ulaşmıştı. Sistem basit işliyordu; AKP kadrolarına çok sayıda seçmen kartı dağıtılıyor, otobüslerle seçim sandıkları arasında seferler düzenleniyor, böylece

tek bir kişinin çok sayıda oy kullanması sağlanıyordu.

Türkiye'de toplam seçmen sayısının 52 milyon olduğunu hatırlayalım; 12 milyon seçmen, her türlü seçim hesabını altüst edecek büyüklükte bir rakamdır.

Bu türden seçim hilelerinin önündeki engeller de AKP tarafından adım adım kaldırılmıştır. Mesela **son iki seçimdir parmak boyasının kaldırılmış olması, tek tek kişilerin sayısız kez oy kullanmasını garanti altına almaktadır.**

Kaldırılan bir başka engel ise, seçim öncesinde asılan seçmen listelerinden "adres" bölümünün silinmesidir. Geçen seçimlerde, insanlar kendi adreslerinde ya da boş arsalar da onlarca seçmen kaydının olduğunu tespit etmişti. Kimilerini seçmen listesinden sildirmeyi başardılar, kimilerini ise basına duyurdular. Böylece bunların bir kısmının oy kullanması engellenmiş oldu. Bu nedenle AKP, bu seçimlerde adres kaydını ortadan kaldırarak, sahte seçmen tespitini de zorlaştırdı.

Seçim hileleri içinde en etkili olanı, 12 milyon ölü seçmene oy kullandırılmasıdır. Ancak bununla sınırlı olmayan ve özellikle kritik yerlerde seçim sonuçlarını değiştirmede etkili olan çok değişik seçim hilesi de, AKP tarafından oldukça yaygın biçimde kullanılmıştır.

İkinci sırada 52 milyon seçmene rağmen, 173 milyon oy pusulasının basılması vardır.

AKP bunu, "fireler" ve "büyükşehirlerde seçmenin üç oy pusulası kullanması" ile açıklamaktadır. Oysa, seçim sırasında "yanlış oy kullandım, yeni bir oy pusulası verin de yeniden oy kullanayım" deme ihtimali yoktur, böyle diyenlere yeni pusula verilmemektedir. Yani "fire" verme açıklaması gerçeği yansıtmamaktadır. Diğer taraftan, 52 milyon seçmenin tamamı büyükşehirde ikamet etmiyor. Kaldı ki, 52 milyon seçmenin tümünün büyükşehirde olduğunu varsaysak bile, oy pusulası ihtiyacı 156 milyon eder, 20 milyon fazladan oy pusulası basılmış demektir.

Fazladan basılan oy pusulaları, AKP'ye çeşitli çıkar bağlarıyla bağlı olan, ama seçimlerde oyunu başka bir partiye vermeyi düşünen kişiler için bastırılmıştır.

Son bir yıl içinde ülkemize giriş yapan ve sınırdışı edilme korkusu yaşayan 1 milyona yakın Suriyeli bu kapsamdadır.

AKP'den yoksul yardımı, gıda kolisi, yaşlı maaşı vb alan yoksul Alevi kitlenin içinde, AKP'ye oy vermek istemeyen, ama yardımın kesileceği korkusu yaşayan önemli sayıda insan vardır.

Geçtiğimiz seçimlerde AKP, "oyu kullandıktan sonra fotoğrafını çek, getir; yardım devam etsin" diyerek bu kitleyi baskı

En büyük çelişki, "objektif" davranmaya çalışanlarda ortaya çıkıyor. Bir taraftan seçim hilelerini peşpeşe sıralıyorlar; hemen arkasından, "AKP'nin başarısının nedenleri"ni anlamaya-anlatmaya çalışıyorlar. Şu çelişki ise havada asılı kalıyor: Seçimde hile yapıldıysa, AKP gerçek bir başarı elde etmemiş demektir! AKP gerçekten kitleleri kendisine yedeklemeyi başardıysa, o zaman seçim hileleri yapılmadı mı? Hem hilelerin, hem de seçim başarısının birarada olması ihtimali yoktur!

altında tutmaya çalışmıştı. Ancak kitleler buna bir çare bulmuştu. Bölgeden bir kişi AKP'ye oy veriyor; onun çektiği oy pusulası fotoğrafı, diğerleri tarafından da, sanki kendi oy pusulasının fotoğrafı gibi AKP'lilere gösteriliyordu.

AKP bu durumu farkedince, bu seçimlerde, kendisine oy vereceğine güvenmediği kitleye, önceden mühür basılmış oy pusulaları dağıtmaya başladı. AKP'ye "evet" oyu basılmış olan oy pusulalarını önden veriyor, seçim anında verilen boş oy pusulasının kendisine teslim edilmesini istiyordu. Boş oy pusulası karşılığında, yardım devam edecekti.

İstanbul-Esenyurt'taki seçim tablosu, bu yönüyle oldukça çarpıcıydı. Esenyurt'ta, seçimlerden önce "evet" mühürlerinin ve çok sayıda oy pusulasının çalındığının tespit edilmesi üzerine, İlçe Seçim Kurulu kararıyla, "evet" mühürleri iptal edildi; "tercih" yazılı mühürler basıldı. Esenyurt'taki bütün sandıklara, seçimde kullanılmak üzere "tercih" yazılı mühürler dağıtıldı. Ancak seçim sonuçları açıklandığında, AKP'ye verilen oyların önemli bir kısmında "evet" mührü olduğu görüldü. Esenyurt'un CHP'li belediye başkan adayı Çetin Çapan, bu konuda bir basın açıklaması yaparak seçimin iptal edilmesini istedi. Ama tabi burada da kitleler harekete geçirilmediği için, doğru düzgün duyulmadı bile.

AKP'nin seçim hilelerinin üçüncüsü, doğrudan sandığa yapılan müdahaleleridir.

Burada en başa, **41 ilde yapılan elektrik kesintilerini** koymak gerekir. Ülkenin yarısında, seçimler bittikten sonraki sayım aşamasında, elektrikler boşuna kesilmedi. O kesinti sırasında sandıklar değiştirildi, çuvallar değiştirildi, bilgisayar kayıtları değiştirildi. Elektrik kesintileri, AKP'nin oyunun artmasına neden oldu.

Antakya bu yönüyle son derece önemli bir örnek yarattı. Antakya'da, CHP'nin belediye başkan adayı, geçen dönem AKP'den belediye başkanı olan Lütfü Savaş'tı. Aslında dönekler genel olarak sevilmeyen; Antakyalılar da ona oy verme niyetinde değildi. Ancak, AKP'nin adayı olan Sadullah Ergin, öylesine pervasızca Alevi karşıtı ve savaş çığırkanı bir seçim kampanyası yürütmüştü ki, Antakya halkı, salt Sadullah Ergin'in seçilmemesi adına, CHP'ye kenetlenme yaşadı. Sonuçlar açıklanmaya başladığında ise, elektriklerin kesilmesi ve AKP'nin oyunun yükselmeye başladığını gördükleri anda oy verdikleri okulların önünde toplanıp protesto gösterilerine başladılar. Bu andan itibaren AKP'nin oyu da yavaş yavaş inişe geçti; sonuçta CHP (eski AKP'li adayla) kazanmış oldu.

Ankara'da Melih Gökçek seçimleri

Bütün bu seçim hileleri, sadece AKP'nin kaybedeceğini düşündüğü yerlerde yapılmamıştır. AKP'nin ağırlığının olduğu, kazanacağını kesin olduğu bölgelerde çok daha fazla yapılmış, böylece, AKP oylarının Türkiye ortalamasını yükseltmek hedeflenmiştir. AKP'nin "ustalık dönemi", seçim hilelerinde ustalaşmayı da kapsamaktadır. Diğer taraftan, yapılan bütün seçim hilelerine rağmen, AKP'nin aldığı oy düşmüştür. Yapılan hesaplara göre, bugün alınan oylarla milletvekili çıkarılacak olsa, AKP'nin çıkaracağı milletvekili sayısı 284'tür. Oysa son seçimlerde AKP'nin çıkardığı milletvekili sayısı 330'dur. Bu kadar büyük hilelere rağmen, AKP'nin bu kadar kan kaybetmesi, kitlelerin ona olan tepkisinin ne kadar büyüdüğünün göstergesidir.

kaybedeceğini anlamış, hatta televizyonda canlı yayında "neden benden desteğinizi çektiniz" diye cemaate sitem ederek ağlamıştı. Ama ağlamakla kalmadı, bu durumu değiştirmek için, AKP'nin tam desteğini de arkasına alarak seçim günü cansiperane çalıştı. Pekçok sandıkta, Gökçek'in çeteleri, oy kullananlar üzerinde terör estirdi. İçişleri Bakanı Efkân Ala ise, Ankara'da İlçe Seçim Kurulu'na giderek iki saatten fazla kaldı; sayıma doğrudan müdahale anlamına geliyordu bu.

Dinci gerici bir üsse dönüştürülen Üsküdar'da CHP'nin oyları önde gidiyordu. Fakat seçimlerin bitmesine az kala, CHP oylarının çok olduğunun düşünüldüğü bölgelerde, üç okula bomba ihbarı yapıldı. İhbar nedeniyle okullar boşaltıldı, sandık görevlileri dışarı çıkarıldı, içeride açık sandıkların başında yarım saat boyunca polisler kaldı.

Yine Üsküdar'da, Ümraniye ilçesine kayıtlı mahallelerin oy kullandığı ortaya çıktı.

Ülke genelinde pekçok sandıkta, "seçim engeli olan" kişilere (zihinsel engelli vb), sandık başkanının "yardımıyla" oy kullandırıldığı ortaya çıktı. CHP'nin kazandığı Yalova'da seçimler, zihinsel engelli bir kişinin oy kullanması nedeniyle iptal edildi.

Polisler, "görev yeri" bahanesini kullanarak, farklı ilçelerde oy kullanabili.

Zaten sandık tutanakları da, genel olarak AKP'yi yükseltme çabasına uygun olarak yeniden düzenlendi. Onbinlerce tutanakta, CHP'nin oyu azaltıldı, AKP'nin artırıldı; seçim sonuçları doğrudan değiştirildi. Pekçok yerde de, sandık tutanakları doğru yazılmakla birlikte, "birleştirme tutanakları"ndaki toplama sonuçları değiştirildi. Öyle ki, Ankara başta olmak üzere pekçok bölgede, sadece tutanakların düzeltilmesi bile, seçim sonuçlarını etkileyecek kadar büyük farklılıklar gösteriyordu.

Bu tablo, kısa bir özetir. Bazı bölgelere CHP'li seçmenlerin, seçim listelerine yazılmaması ve böylece oy kullanmaya bile gidememesi; bazı bölgelere sandık gönderilmemesi; sandık başında AKP'li müşahitler tarafından terör estirilerek kitleyi etkileme çabası; cuma hutbelerinden televizyon programlarına kadar pekçok alanda yürütülen demagoji bombardımanı... Ya da Antalya'nın bir ilçesinde görüldüğü gibi seçime katılım oranının yüzde 100 çıkması ki, dünyada böyle bir örnek yok! En azından hasta, engelli veya siyasi bakış açısına göre sandığa hiç gitmeyen mutlaka oluyor. Antalya'da da "biz oy vermedik, bizim yerimize kime oy kullandırdınız" diyerek eylem yapanlar oldu, ama seçimler iptal edilmedi.

Bütün bu seçim hileleri, sadece

AKP'nin kaybedeceğini düşündüğü yerlerde yapılmamıştır. AKP'nin ağırlığının olduğu, kazanacağını kesin olduğu bölgelerde çok daha fazla yapılmış, böylece, AKP oylarının Türkiye ortalamasını yükseltmek hedeflenmiştir.

AKP'nin "ustalık dönemi", seçim hilelerinde ustalaşmayı da kapsamaktadır.

Diğer taraftan, yapılan bütün seçim hilelerine rağmen, AKP'nin aldığı oy düşmüştür. Yapılan hesaplara göre, bugün alınan oylarla milletvekili çıkarılacak olsa, AKP'nin çıkaracağı milletvekili sayısı 284'tür. Oysa son seçimlerde AKP'nin çıkardığı milletvekili sayısı 330'dur. 50 milletvekili kaybetmek, oldukça önemli bir başarısızlıktır.

Bu kadar büyük hilelere rağmen, AKP'nin bu kadar kan kaybetmesi, kitlelerin ona olan tepkisinin ne kadar büyüdüğünün göstergesidir. Yapılan hilelerin AKP'nin oylarını tam olarak ne kadar yükselttiğini kestirebilmek zor. Yine de kabaca bir tahminle yüzde 15'lik bir oynama olacağını öngörmek zor değil. Kitlelerin gerçek oylarının, gerçek tercihlerinin sandığa olduğu gibi yansıdığı durumda, AKP'nin hezimet yaşayacağını öngörmek ise hiç zor değil.

CHP, sistemin güvencesidir

Seçim sonuçlarının böyle çıkmasında, AKP'nin büyük bir zafer kazanmış gibi görünmesinde, CHP'nin önemli bir payı vardır. Bu seçimlerde "kazanmak" için çok çalışıyormuş gibi görünmesine rağmen bu böyledir.

Seçim hilelerine dönük olarak, yazıda kullandığımız bilgilerin çoğu CHP tarafından açıklanan, belgelenen, basında da yer alan bilgilerdir. Mesela 12 milyon "ölü seçmen" in varlığı, doğrudan CHP milletvekilinin açıklamasıdır. Keza geçen seçimlerde boş arsalar onlarca seçmen yazılırken, bu seçimlerde seçmen listelerinden adreslerin silinmesi, seçmen listesine bakan herhangi birinin görebileceği bir durumdur.

Herşey bir yana, salt bu ön bilgi bile, seçimleri geçersiz kılmaktadır. **Bu ön bilgiler üzerinden gerçekten "halkçı" bir partinin, "bu koşullarda seçimlere girmiyoruz; önce seçmen listeleri düzeltilsin" diyerek protesto etme hakkı vardır.** Aynı gerekçe salt CHP için değil, kendisine "devrimci" ya da "komünist" diyen reformist partiler için de geçerlidir. Bu noktadan başlayacak bir tepki hareketi, mutlaka sonuç alacak, seçmen listeleri tamamen düzeltilmese ve seçim hileleri tümünden ortadan kalkmasa bile, önemli bir kalem baştan durdurulmuş olacaktır.

Ancak **ne CHP, ne de reformist partiler buna karşı en küçük bir adım atmamışlardır. Çünkü düzen partileri**

için en önemli unsur, seçimleri kendisinin kazanması değil, kitlelerin düzene olan bağlılığının, sisteme olan güveninin, sandığın tek çözüm yöntemi olduğu düşüncesinin sürmesidir. Bu yüzden CHP seçim öncesinde seçmen listeleri konusundaki itirazlarını ve tavrını tırmandırmamış, homurdanmaların ötesine geçmemiştir.

BDP Genel Başkanı Demirtaş'ın seçimlerin ertesi günü Ankara'da kitleler sokaklara dökülmüşken "seçimlerde bize destek de köstek de olmadılar" demesi, sorunu katmerlendiren bir açıklamadır. **Bütün ülkede seçim hilesi yapan AKP'nin, Kürdistan'da BDP karşısında hile yapmamış olması ihtimali yoktur.** Zaten Demirtaş'ın sözlerinden sadece birkaç saat sonra, hem Urfa'da hem de ilçelerinde kitleler sokaklara döküldü, eylemlerin gücü karşısında sokağa çıkma yasağı ilan edildi. **BDP ise, kitlelerin talebi doğrultusunda seçimlerin takipçisi olmak yerine, kitleleri yatıştırmayı seçti.** BDP'nin Urfa adayı Osman Baydemir, "oylarınıza sahip çıkamadık, hakkınızı helal edin" diyebildi. Bu son derece vahim bir durumdur; sahip çıkamıyorsanız, kitleleri neden sandığa, oy vermeye çağırıyorsunuz? Dahası kitleler kendi oylarına sahip çıkarırken, bunun için sokaklara dökülmüşken, onları yatıştırıp evlerine gönderiyorsunuz? Böyle bir durumda kitle neden "hakkını helal etsin" ve neden sandığa güvensin!

Bunun sonuçlarını yakında yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde somut olarak göreceğiz. 30 Mart seçimlerinde, seçime katılım oranı bir rekor kırarak yüzde 90'lara dayanmıştı; cumhurbaşkanlığı seçimlerinde katılımın yüzde 70 civarında kalması bekleniyor. Bu kadar büyük ve çok yönlü seçim hileleri karşısında, hiçbir partinin somut bir adım atmadığını, oyların çöpe gitmesine gözyumduğunu gören kitleler, sonraki seçimlere katılmak için özel bir çaba sarfetmeyecektir. **Kitlelerden oy isteyen her parti, bu seçimlerde oylara neden sahip çıkılmadığı sorusunu yanıtlamakla karşı karşıya kalacaktır.**

CHP'nin ikinci önemli zaafı, seçim gününe ilişkin politikası konusunda çarpıcı biçimde kendini göstermiştir. Sandık müşahitlerinin genel olarak tutumu son derece önemlidir. Müşahitlere sandık başındaki olasılıklardan, tutanakları takibe kadar her aşamanın önemi konusunda önceden eğitim verilmesinden, seçim günü temel ihtiyaçlarının karşılanmasına kadar, her aşaması özel olarak örgütlenmelidir.

Ancak CHP bazı istisnalar olmakla birlikte, genel olarak müşahitleri yönetme konusunda son derece yetersiz ve beceriksiz davranmıştır. Müşahitler içinde "18

CHP genel olarak bu seçimleri kazanmak için uğraştı denebilir. Burjuvazinin desteğini arkasına aldı, cemaatle ve MHP ile bu doğrultuda gizli ittifaklar kurarak önemli bir seçim çalışması yürüttü. Ancak bütün düzen partileri gibi, kitlelerin sisteme olan bağlılığının sürmesini, kendisinin seçimleri kazanmasından daha önemli gördü, görüyor. Bu nedenle, öncesinde seçmen listelerine güvensizlik oluşturacak adımlar atmadığı gibi, sonrasında seçim hileleri üzerine yüklenmedi. Kaybettiği yerlerde, sonuçları değiştirmek için genel olarak uğraşa girmede. Kitlelerin seçim sonuçlarına güvensizleşeceği hiçbir adımı atmadı. Verilen oyların çöpe gittiğinin; daha çok oy alanın değil, daha fazla hile yapanın kazandığının görülmemesi için CHP de özel olarak uğraştı.

saat boyunca tek bir CHP'li gelip ilgilenmedi, sandığı bırakıp tualete bile gide-medim" diyenler vardır.

Tutanakların takibi ise CHP açısından tam bir fiyaskodur. CHP en iddialı olduğu illerde bile, müşahitlerinin ezici çoğunluğu, son ana kadar sandık başında kalmamıştır. 16 Nisan tarihli Cumhuriyet.com.tr'nin haberine göre, **CHP ülke genelinde toplam 194 bin 704 sandıktan, 78 bin 12 sandık tutanağını kendi sistemine geçirebildi. Yani sandık sonuç tutanaklarının sadece yüzde 40.22'si CHP'nin eline geçebildi.** Bu, CHP'nin müşahitlerinin yüzde 60'ının, sandık sayımları gerçekleşmeden sandığı terkettiğini gösteriyor.

İllere göre dağılıma baktığımızda ise, bu tablo daha da vahim hale geliyor. CHP'nin doğru düzgün varlık göstermediği illeri bir kenara bırakalım; iddialı olduğu illerde bile, CHP'ye ulaşan sandık tutanaklarının oranı içler acısı bir halde. Mesela Eskişehir'de, sandık tutanaklarının sadece yüzde 49.53'ü CHP'ye ulaşmış. Hatay'da tutanakların yüzde 48.48'i, İstanbul'da yüzde 27.34'ü, İzmir'de yüzde 56.49'u CHP'nin kayıtlarına girebilmiş. Sadece Ankara'da yüzde 99'a ulaşabilmiş; onu da seçim sonrasındaki itiraz sürecinde reformist partilerden topladığı tutanaklarla gerçekleştirdiğini biliniyor. Duruma bakınca, CHP'nin kazandığı yerleri bile, kendi çabası ile kazanmadığını söylemek, yanlış değildir.

CHP'nin üçüncü hatası ise, oyların peşine düşerek sonuçları düzeltme konusundaki umarsızlığıdır. Üsküdar'da CHP'li adayın tek başına bırakılması, Esenyurt gibi son derece çarpıcı ve somut hile yapılan bir yerde bile yüklenmemesi, İstanbul kadar iddialı olduğu bir alanda, doğru düzgün bir açıklama bile yapmadan geri çekilmesi, CHP'nin gerçekte durduğu yeri, "sistemin cansimidi" konumunu göstermektedir.

Farklı iki yer, Antakya ve Ankara'dır. Buralarda da aslında CHP'nin durdurmaya çalıştığı, kitle basıncıyla kısmen harekete geçmek zorunda kaldığı bir durum söz konusudur. Antakya'da kitlenin eylemi, seçim sonuçları değiştirinceye kadar sürmüş, Ankara'da ise, YSK önündeki eyleme polis saldırısının arkasından, CHP'nin yangınsöndürücülüğü ile bitmiştir. Zaten Ankara'da, CHP'nin ilk açıklaması, seçimleri kaybetmeye razı olduğu yönündedir. Günün ilerleyen saatlerinde, Melih Gökçek'ten mutlaka kurtulmak isteyen kitlenin eylemi giderek yükselince, CHP mecburen harekete geçmek zorunda kalmıştır; ve ilk fırsatta da bu kitle yüzüstü bırakılmıştır.

CHP genel olarak bu seçimleri kazanmak için uğraştı denebilir. Burjuvazinin

desteğini arkasına aldı, cemaatle ve MHP ile bu doğrultuda gizli ittifaklar kurarak önemli bir seçim çalışması yürüttü. Ancak **bütün düzen partileri gibi, kitlelerin sisteme olan bağlılığının sürmesini, kendisinin seçimleri kazanmasından daha önemli gördü, görüyor.** Bu nedenle, öncesinde seçmen listelerine güvensizlik oluşturacak adımlar atmadığı gibi, sonrasında seçim hileleri üzerine yüklenmedi. Kaybettiği yerlerde, sonuçları değiştirmek için genel olarak uğraşa girmede. Kitlelerin seçim sonuçlarına güvensizleşeceği hiçbir adımı atmadı. Verilen oyların çöpe gittiğinin; daha çok oy alanın değil, daha fazla hile yapanın kazandığının görülmemesi için CHP de özel olarak uğraştı. **Kitlelerin gözünde sistemin yıpranmaması için, kendisinin yıpranmasını; kitlelerin sisteme güvensizleşmesi yerine, kendisine güvensizleşmesini göze aldı. Ki bu sosyal-demokrasi-nin tarihsel misyonudur.**

"Sosyal demokrasi"nin lanetli rolü

Burjuva aydınlardan reformist partilere, düzen kurumlarından devrimci yapılara kadar çok geniş bir kesim, AKP'nin "başarısı"nı ve "kitle profilini" tahlil etmeye çalışıyorlar. Oysa, AKP'nin resmi "zafer"i bile öylesine bıcağısırtında sonuçlara dayanıyor ki; mesela, **bütün seçim tablosu aynı kalsa, sadece Ankara'da CHP yüzde 1 artış gerçekleştirerek seçimi kazanmış olsaydı, bütün tartışmalar tersine dönecek, herkes farklı konuşacaktı.** Bu defa bütün kesimler, "CHP'nin başarısı"nı tahlil etmeye girişecekti. Sadece Ankara'daki 1 puanlık fark üzerinden... Çünkü "AKP'nin başarısı" tahlilleri böylesine dayanaksız, böylesine yüzeyseldi.

Diğer taraftan, **ülkemizde "sol tabanın olmadığı" ya da "solun hiçbir zaman yüzde 25'leri aşamadığı ve aşamayacağı" yolundaki iddialar yeniden ısıtıldı. "Sosyal demokrat" ve reformist partilerin seçimlerde yaptığı hataların "suçu" kitlelerin üzerine atıldı, "bu halk adam olmaz" argümanı yeniden "tahlil"lerin dayanağını oluşturdu.** Genel olarak söylenen, halkımızın dinci-gerici, muhafazakar, sağcı vb olduğu iddialarına, kitlelerin bilincinde hırsızlığın ve yolsuzluğun meşrulaştığı iddiaları da eklendi.

Ülkemizde seçimleri genel olarak "merkez-sağ" ya da "dinci-gerici" partilerin kazandığı, "sol-sosyal demokrat" partilerin en fazla ana muhalefet partisi olabildiği doğrudur. Ancak **bunun sebebi, kitlelerin durumu değil, faşist diktatörlükle yönetilen ülkemizde, burjuvazinin tercihleri ve partilerin de buna uygun konumlanmasıdır.**

Ülkemizdeki “sosyal demokrat” parti, sınıf mücadelesinin dinamikleri sonucunda kurulmuş bir parti değildir. TC’nin kurulduğu anda, kurtuluş savaşının yarattığı atmosfer içinde, doğrudan devlet partisi olarak kurulmuştur. TC’nin kuruluş dönemi katliamlarından, II. Emperyalist savaş dönemi ve sonrasındaki faşistleşme sürecinin tüm baskı ve terörü, bu devlet partisinin omuzlarındaki yüküdür. Tek partidir, devletin tüm kararlarının, bürokrasi-deki tek uygulayıcısıdır.

Dünyadaki yaygın tanımıyla “sosyal-demokrat” kimliğini ise, sonrasında, kitle mücadelesinin yükselişinin bir evresinde, özellikle ’68 hareketinin yükselişi döneminde edinmiştir. Bu aşamadan sonra öncelikli görevi, ’68 hareketinin devrimci dalgasının kitleler üzerindeki etkisini kırmak, kitleleri sisteme-düzeniçi çözümlere entegre etmektir. Zaten aldığı en yüksek oy da, ’70’lerin devrimci yükseliş döneminde. Ve gerek ’70’lerde, gerekse sonrasında, en büyük katliamlar, ekonomik ve siyasi yaptırımlar, bu “sosyal demokrat” partilerin hükümet ortağı olduğu dönemlerde gerçekleştirilmiştir.

“Sosyal demokrasi”nin tarihsel görevi zaten budur. Almanya’da, I. Emperyalist savaş sonrasında yaşananlar bunun en somut, en çarpıcı örneğidir. Savaşı kaybetmenin suçu doğrudan sosyal demokrat partinin üzerine yıkılmış; burjuvazinin savaş politikaları gözlerden gizlenerek sosyal demokrat partinin “beceriksizliği” gibi gösterilmiş, oluşan atmosferde Hitler’in büyümesi sağlanmıştır.

“Sosyal demokrasi” için aslolan, burjuvazinin iktidarının sürmesi, kitlelerin kontrol altında tutulmasıdır. Bu nedenle, CHP’nin seçimleri kaybettiği koşulda itiraz etmemesi, kitleleri sokaklara dökerek seçim sonuçlarını değiştirmeye çalışmaması, hatta seçim hilelerinin bile üzerine gitmemesi, son derece anlaşılır bir durumdur.

Mücadele gücümüz, tarihsel birikimlerimizdedir

Düzenin ideologları, ülkemizde “sol”un zayıflığını, halkın durduğu yeri, seçimlerde hangi partiye oy verildiğine bakarak değerlendirmeye çalışıyorlar. Oysa eğer seçimlerdeki tercihler üzerinden bir değerlendirme yapmak gerekcekse, partilerin durdukları yerden değil; vaatlerinden-söylemlerinden yola çıkmak, kitlenin tahlilini de buna bakarak yapmak gerekir. Ülkemizde genel olarak “solcu”, ya da “halkçı” partilere değil, ama “solcu” ya da “halkçı” söylemlere oy verilmektedir.

Mesela AKP gerçekte dinci-gerici ve başlangıçta takiyyeci bir partidir. Ancak AKP’nin 2002 yılında seçimleri kazanırken

Düzenin ideologları, ülkemizde “sol”un zayıflığını, halkın durduğu yeri, seçimlerde hangi partiye oy verildiğine bakarak değerlendirmeye çalışıyorlar. Oysa eğer seçimlerdeki tercihler üzerinden bir değerlendirme yapmak gerekcekse, partilerin durdukları yerden değil; vaatlerinden-söylemlerinden yola çıkmak, kitlenin tahlilini de buna bakarak yapmak gerekir.

Ülkemizde genel olarak “solcu”, ya da “halkçı” partilere değil, ama “solcu” ya da “halkçı” söylemlere oy verilmektedir. Kendini “sistem karşıtı” göstermeyi başaran parti, kitlelerin geniş kesimlerinin desteğini alabilmekte, seçimleri ezici çoğunlukla kazanabilmektedir. Bu, kitlelerin gerçekte devletin kurulu düzenine karşı tepkilerinin büyüklüğünü göstermektedir.

kullandığı slogan “değişim” ve “demokrasi” olmuştur. Öyle ki, AKP Türkiye’yi nihayet AB’ye sokacak ve ülkeye demokrasiyi getirecek tek güç olarak lanse edildi. Başta Kürt hareketi olmak üzere, birçok devrimci-reformist çevre bile, AKP’nin “statükocular”a karşı “değişim”i temsil ettiğini iddia edebilmişti. Keza anayasa referandumunda, “hayır” oyu verenleri “12 Eylül cuntasını mı destekliyorsunuz” diye yargılayacak kadar sahtekardı.

’90’lı yılların ortalarında, Refah Partisi’nin seçim sloganı “adil düzen”di. Üstüste gelen ekonomik krizler, hak gaspları, artan yoksullaşma, Kürt halkına dönük vahşi saldırılara duyulan tepki vb üzerinden, “adil düzen” sloganı geniş kitleler üzerinde son derece etkili olmuştur. Oysa Refah Partisi de gerçekte, “iktidara tatlı mı geleceğiz, kanlı mı” diyen dinci-gerici bir partiydi.

1992 yılında Demirel, 12 Eylül öncesinde kitlelere dönük hak gasplarında en saldırgan başbakanlardan biri olan Demirel, “demokrasi” vaadederek ve çok büyük bir kitle desteğiyle seçimleri kazanmıştır.

1983 yılında ANAP, 12 Eylül askeri faşist cuntasının çıkardığı ve desteklediği adaya rakip olarak çıktığı için, 12 Eylül’e karşı olan bütün bir halk tarafından desteklenerek ezici çoğunlukla seçimleri kazanmıştır.

Daha tek partili dönemin bitip Demokrat Parti’nin yeni kurulduğu dönemde, DP’yi yönetime taşıyan, “Yeter! Söz milletin” sloganıdır.

Buna benzer sayısız örnek sözkonusudur. Bugüne kadar hiçbir parti, “ülkeye şeriat getireceğim”, “dini yaşam tarzını hakim kılacağım”, “faşizmi yaygınlaştıracam”, “liberal ekonomiyi güçlendireceğim” diyerek seçimleri kazanamamıştır, kazanma ihtimali de yoktur. Ekonomik ve siyasi açıdan daha iyi bir yaşam sunacağını, diğerlerinden daha etkili biçimde propaganda etmeyi başaran parti, seçimleri kazanmaktadır. Hatta ANAP’ın ya da Demokrat Parti’nin ilk seçim başarılarında da net olarak görüldüğü gibi, **kendini “sistem karşıtı” göstermeyi başaran parti, kitlelerin geniş kesimlerinin desteğini alabilmekte, seçimleri ezici çoğunlukla kazanabilmektedir.** Bu tablo, kitlelerin gerçekte devletin kurulu düzenine karşı tepkilerinin büyüklüğünü göstermektedir.

Ülkemizin en büyük eksikliği, mücadele birikimlerinin ve kazanımlarının, birçok ülkenin proletaryasının gerisinde olmasıdır.

Mesela Yunan halkı, 1970’lerde Albaylar Cuntası’nı devirmekle övünen, anti-faşist geleneklere sahip bir halk olarak ayrı bir yere sahiptir.

Mesela Fransa “devrimler ülkesi” olarak anılmaktadır. İlk burjuva devrim olan Fransız İhtilali de, ilk proleter devlet Paris Komünü de, Fransa’da gerçekleşmiş, Fransa 1848 devrimlerinin de kalbi olmuştur.

Mesela Şili’de diktatörlük, kitle eylemleriyle yıkılmış, diktatör yargılanmıştır.

Bizim tarihimizde böylesine görkemli zaferler yoktur. Bu durum ülkemiz işçi ve emekçilerinde bir özgüven eksikliği oluşturmaktadır.

Aslında ülkemizde sınıf mücadelesi tarihinde, son derece büyük ve önemli kazanımlar vardır, ancak bunlar çok sınırlıdır. Mesela 15-16 Haziran büyük işçi direnişinde, yüzbinlerce işçi sokaklara dökülmüş ve devlet sendika yasasını geri çekmek zorunda kalmıştı. Keza 1976 sonrasında Profilo ve DGM direnişleri başta olmak üzere, proletaryanın önemli eylemleri, direnişleri, işgalleri ve kazanımları sözkonusudur. 2010 yılında Taksim’in 1 Mayıs’a açılması ve resmi tatil ilan edilmesi, 2004 yılından itibaren başlayan Taksim direnişlerinin sonucudur. 1991’de, Turgut Özal’ın tahtını sallayan ve onun önlenemez inişini başlatan unsur, büyük Zonguldak işçi direnişi ve Ankara yürüyüşüdür. Erdoğan’ın yediği ilk darbe de, yine işçilerden, 2010 Ocak ve Şubat aylarına damgasını vuran Ankara Tekel direnişinden gelmiştir.

Proletarya önemli bir güce sahiptir ve bu gücü ortaya koymayı başardığı dönemlerde, burjuvazinin planlarını altüst etmeyi, kendi mücadele tarihine önemli başarılar kaydetmeyi başarmıştır. Ancak bu tarih, kendi içinde sürekliliği olan bir akışa sahip değildir. Devrimci önderliklerin zayıflıkları, bunun en önemli nedenidir.

Haziran’da gerçekleşen ayaklanma da, bu direniş tarihinin doğrudan uzantısı konumundadır. Ülkenin dört bir yanında, milyonlarca insanın sokaklara dökülmesi, Taksim başta olmak üzere birçok kentin meydanlarında iki hafta süren işgali son derece önemlidir. Kitleler ayaklanmış, kendiliğinden yönetim organları oluşmuş, devlet işleyişi altüst olmuştur. Erdoğan’ın ve AKP’nin güç ve otoritesinin ciddi bir sarsıntı yaşaması, burjuvazinin ona olan desteğinin de zayıflaması, Haziran Ayaklanmasının somut sonuçları arasındadır. Kitleler Haziran Ayaklanmasında AKP’yi fiilen yerle bir etmiş, ancak resmi olarak hükümeti düşürmeyi başaramamıştır. Bunun belirleyici nedenlerinden birisi, yine devrimci önderliğin zayıflığıdır.

Haziran Ayaklanması kitleleri dönüştürdü

Haziran direnişi, somut görünen kazanımlar elde etmeden, ileri sürdükleri

taleplerin önemli bir kısmı karşılanmadan bitmişti. Üstelik de vahşi bir polis saldırısıyla dağılmıştı.

Ancak gerçek kazanımlar sonradan ortaya çıkmaya başladı. Devletin Taksim Gezi Parkı'nın güzelleştirmesi ilk hamleydi. Mahkemelerin herbiri, kitlelerin baskısıyla güçlenmiş, istenen düzeyde olmasa bile devletin teşhiri ve polislerin yargılanması konusunda adımlar atılmıştı. Mahkeme, Taksim'le ilgili "betonlaştırma" projelerini iptal etmişti.

Ayrıca daha önemli ve daha somut gözle görülmeyen sonuçları da vardı. Mesela Suriye'ye savaşa girme hazırlıkları, genel olarak Haziran direnişinin, özel olarak da Antakya'daki direnişin etkisiyle boşa düşmüş; kitle desteğini arkasına alamayan hükümet, savaşa girme cesaretini gösterememişti.

Mesela, genel olarak kitlelerin havası değişti. Hem gençler, hem de işçi ve emekçiler, daha cesur, daha rahat, özgüveni daha yüksek bir profil çizmeye başladı. Öncesinde toplu ulaşım araçlarından kent meydanlarına kadar kamunun her alanında dinci gerici kesimler, daha pervasız davranırken, kısa şort giydi diye kızlar saldırıya uğrarken, her ortamda irticacı tipler "dini nasihat"leri yüksek sesle anlatılırken, Ramazan ayında oruç tutmadığını göstermek büyük bir cesaret isterken, Haziran sonrasında bu hava değişiverdi. Daha laik, daha serbest, gençlerin daha özgür davrandığı, dini söylemlerin rahatlıkla eleştirilebildiği bir ortam oluştu. Böyle olması doğaldı da; Haziran ayaklanmasına katılan milyonlarca kişi, devletin baskısına başkaldırırken, "mahalle baskısı"na karşı da mücadele etmeyi öğrenmişti. Yanlış olmadığını görmüş, kendi gücüne güvenmiş, yanındakilerle birlikte "başarmayı", birbirine destek olarak direnmeyi kendi pratiğiyle sınıamıştı.

Berkin'in cenazesine 3 milyon kişinin katılması, Haziran'da bir kere özgüvenini kazanmış kitlelerin, öfkesinin taşmasıydı.

1 Mayıs'tan iki gün önce, İstanbul'da gaz maskesi satan dükkanların önünde kuyruk oluşması da, bu öfkenin, kazanma hırsının ve devlete olan tepkinin ifadesiydi.

Devlet; sosyal demokrasiyle, faşist saldırılarıyla, burjuva aydınıyla, liberal yazarlarıyla, polisiye, gaz bombasıyla, kısacası elindeki bütün olanaklarıyla, bu kitle direnişini bastırmaya çalışıyor. 17 Aralık yolsuzluk operasyonu ile ortaya saçılan pisliklere karşı tepkinin, eylemle değil oy kullanarak gösterilmesinin zorlanması, bu çabanın ürünüdür. Ancak bu da boşa düştü. Sandıktan, kullanılan oylar değil, yapılan hileler çıktı.

Seçim sonuçlarına seçim hilelerinin damgasını vurması, kitlelerin devlete karşı güvensizliğini pekiştiren bir unsur oldu.

Haziran direnişi, kitlelerde önemli bir direniş kültürü, dayanışma bilinci, haklarını kopartarak alma iradesi oluşturdu. Berkin'in cenazesi, Haziran sonrasındaki ilk görkemli eylemdi. 1 Mayıs, seçimlerde elde edemediğini, "kavga günü"nde elde etmek için sokaklara dökülen kitlelerin direniş ve eylem gücünün, bundan sonra daha da artacağı; sorunlarını kendi elleriyle çözme, taleplerini kendi eylemiyle gerçekleştirme çabasının büyüyeceğini gösteriyor. Burada en büyük eksiklik, devrimci önderlik zayıflığıdır. Kitlelerin eylemini yönetecek, doğru hedeflere seferber edecek, ülkemiz mücadele tarihine görkemli zaferler kazıyacak olan tek unsur, ayağa kalkmış kendiliğinden kitlenin, devrimci öncüsüyle buluşmasıdır.

Ankara'da YSK önünde yapılan eylem sırasında, bir kadının, "ayakkabı kutuları-nız sizin olsun, benim oyumu geri verin" haykırısı oldukça çarpıcıydı.

Sandığa çağıran her kesim kaybetti. En büyük kayıp, cemaat-CHP ittifakına aittir. Seçim öncesinde büyük umutlar vaadedilen bu ittifakın başarısız olması, kitle hareketinin geleceği açısından, aslında iyi bir sonuçtur. CHP'nin kendisi elbette burjuvazinin hizmetinde bir düzen partisidir. Ama tabanı, içinde ulusalcılar da olmakla birlikte, asıl olarak AKP'ye tepki duyan, laik, demokrat-emekçi bir kitledir. Ve bu kitle Haziran direnişi sırasında AKP'ye karşı sokaklara dökülmüş, çatışmış, AKP'yi yerle bir etmek için tüm gücüyle uğraşmış bir kitledir. CHP bu kitlenin önüne, AKP'ye alternatif olarak cemaati koymuştur; bir dinci-gerici partiye karşı başka bir dinci gerici tarikat, bir Amerikancı partiye karşılık bir başka Amerikancı güçtür söz konusu olan. Dinci gericiğin bir kanadını, dinci gericiğin başka bir kanadından destek alarak yenmeye çalışmış, kitleleri de buna yedeklemeye çalışmıştır. CHP-Cemaat ittifakı kazanmış ve AKP'yi yenmiş olsaydı, laik-demokrat kesimlerde bile, cemaate karşı hoşgörü, dinci-gerici yapılanmaya karşı "borçluluk" duygusu oluşacaktı.

Seçim sonuçlarının yenilgi getirmesi, durumu tersine çevirmiştir. **Cemaatin aslında yansıttığı kadar güçlü olmadığı görünmesi, kitlelerde bu kesimlere karşı küçümseme oluşturmuştur. Buna ek olarak 17 Aralık operasyonu sürecinde "dinciliği kullanarak her pisliği yapıyorlar" düşüncesi de çok geniş kesimlere yayılmıştır. Bu ikisinin birleşmesi, genel olarak dinci-gerici kesimlerin sesinin kısılmasına, onların pervasızlığının törpülenmesine, geniş kitlelerde laik eğilimlerin güçlenmesine neden olmuştur.** Önümüzdeki dönemde, bu daha belirgin olarak kendisini gösterecektir.

CHP ise, MHP ve cemaat ile yaptığı ittifaka ilişkin büyük bir çalkantı yaşamaktadır. Seçim öncesinde başlayan rahatsızlık, "AKP'yi yenme" konusuna odaklanıldığı için, fazla su yüzüne çıkmamıştı. Bu ittifaka karşın başarısızlık, CHP içindeki demokrat kitlenin büyük tepkisini çekmiş, seçimlere de CHP'ye de güvensizleştirmiştir. Seçim hilelerine karşı somut adım atılmaması da, bu güvensizliği derinleştirmektedir.

HDP-BDP, bu seçimlerden güçlü çıkmış olarak görünmektedir. Gerçekte ise, **BDP'nin, kendi başarısından çok, konjonktürden faydalananarak ilerlemesi sürmektedir. Suriye ve savaş ortamı,**

Kürt kitlelerinin zorunlu olarak BDP'ye yönelmesine neden olmaktadır. Belediye sayısındaki artış, bunun göstergesidir. Diğer taraftan, seçimlerde oy hilelerine karşı BDP'nin de direnmemesi; Öcalan ve Sırrı Sakık'ın MİT'e dönük övgüleri; her kritik aşamada BDP'nin AKP'ye destek olması; kitlelerin genel olarak tepkisini çekmektedir. Seçimlerde büyük bir hezimetle karşılaşan, kendinden beklentileri karşılayamayan ve BDP'nin geleneksel oyunu aşmayı başaramayan HDP, tartışmalı bir pozisyona girmiştir. Bu, BDP'nin de HDP'ye katılma kararı almasına, birlikte daha etkin bir parti kurulması kararına rağmen böyledir. Kurulacak olan parti, devrimci-demokrat-reformist kimi kesimleri, Kürt hareketine yedeklemek, Kürt hareketinin metropol ayağını oluşturmak amaçlıdır. Bazı kesimler, buna hızla enterge olacaktır elbette. Ancak Kürt hareketinin AKP ile işbirliği yaptığı dönemlerde, bazı bileşenler için tartışmalı bir durum oluşacaktır.

AKP ise, seçimlerde hegemonyasını kurmasına rağmen, kitleler üzerinde hegemonya kurmayı başaramamasıyla kaybetmiştir. 1 Mayıs'ın, estirilen bütün teröre rağmen bu kadar cesur, militan ve kararlı geçmesi, bunun göstergesidir.

* * *

"Genel oy hakkı birşeyleri değiştirecek olsaydı, onu da kaldırırlardı" sözü; ege-menlerin tercihlerinin dışında seçim sonucu olmayacağını (sadece AKP'nin hileleri yönüyle değil, CHP'nin itirazsız kabullenışı yönüyle de) çok çarpıcı olarak bir kez daha kanıtlandı. Kitleleri sandığa ve sisteme bağlamak için o kadar büyük uğraşlar verilmesine rağmen, kitleler sandıkta çözüm olmayacağını bir kere daha gördüler. Ve bu koşullarda, gerçek başarıyı elde ettikleri tek noktaya, sokağa yeniden bakmaya başladılar.

Haziran direnişi, kitlelerde önemli bir direniş kültürü, dayanışma bilinci, haklarını kopartarak alma iradesi oluşturdu. Berkin'in cenazesi, Haziran sonrasındaki ilk görkemli eylemdi. 1 Mayıs, seçimlerde elde edemediğini, "kavga günü"nde elde etmek için sokaklara dökülen kitlelerin direnişiydi. Bu tablo, kitlelerin direniş ve eylem gücünün, bundan sonra daha da artacağı; sorunlarını kendi elleriyle çözme, taleplerini kendi eylemiyle gerçekleştirme çabasının büyüyeceğini gösteriyor.

Burada en büyük eksiklik, devrimci önderlik zayıflığıdır. Kitlelerin eylemini yönetecek, doğru hedeflere seferber edecek, ülkemiz mücadele tarihine görkemli zaferler kazıyacak olan tek unsur, ayağa kalkmış kendiliğinden kitlenin, devrimci öncüsüyle buluşmasıdır.

Faşizme karşı sosyalizmin zaferi!..

**Sovyet Kızılordusu,
Moskova önlerinde yenilgiye uğrattığı
Alman faşizmini, Berlin'e kadar kovaladı.
II. Emperyalist Paylaşım Savaşını bitiren de
Kızılordu'nun bu zaferi oldu.**

**8 Mayıs 1945'te
Berlin'de parlamento binasının (Reichstag)
tepesine dikilen kızıl bayrak,
sosyalizmin, faşizm karşısındaki zaferinin simgesiydi.
Ve 8 Mayıs, faşizme karşı mücadele
günü olarak kabul edildi.**

